இரண்டாம் தந்திரம்

[காமிகாகமம்]

1. அகத்தியம்

323. நடுவுநில் லாதிவ் வுலகஞ் சரிந்து

கெடுகின்ற தெம்பெரு மானென்ன ஈசன்

நடுவுள அங்கி அகத்திய[1] நீபோய்

முடுகிய வையத்து முன்னிரென் றானே.

(ப. இ.) பெரும்பூதம் ஐந்தினும் நடுவாக வுள்ளது தீ. அத் தீயின் நடுவுள் அதற்கு ஒளியும் சூடும் ஈந்து விளங்கிக் கொண்டிருப்பவன் சிவபெருமான். அவன் 'அவ்வெரியினை உருவருக்கங்களில்' ஒன்றாகக் கொள்பவன். அதனால் விண்ணவர் ஒருங்கு திரண்டு சிவபெருமான்பாற் சென்று "தீயின் நடுவுள் விளங்கும் ஆண்டவனே! உலகம் தென்பாலுயர்ந்து வடபால் தாழ்ந்து நடுவிழந்து நிற்கின்றது, காத்தருள வேண்டும்," என்று வேண்டினர். சிவபெருமான் அவ் வேண்டுகோளைத் திருச்செவி ஏற்றுத் தக்க அகத்தியனை நோக்கி! அகத்தியனே "படிப்பினாலும் பண்பாட்டினாலும் உண்மை உயர்வைத் தென்னாடு எந்நாளும் எய்தி நிற்கின்றது. அத் தென்பால் நீ சென்று அவற்றை ஆய்ந்து கைக்கொண்டு முன்னுவாயாக" என்று அருளினன்.

இதற்கு வழங்கும் பழங்கதை வருமாறு: முன்னொரு காலத்துத் திருக்கைலாய மலையில் இறவாப் பிறவா நிலைசேர் சிவபெருமானுக்கும் அத்தகைய மலைமகளார்க்கும் திருமணம் நிகழ்ந்தது. அத் திருமணங்கண்டு பேறு பெறுதற்பொருட்டு விண்ணவரும் மண்ணவரும் ஒருங்கு கூடினர். அதனால் நிலவுலகம் தென்பால் உயர்ந்து வடபால் தாழ்ந்து தடுமாறலாயிற்று. அதுகண்டு விண்ணவர் நடுங்கினர். சிவபெருமான் அவ்விண்ணவரை நோக்கித் தென்பால் என்னை ஒப்பான் ஒருவன் சென்றால் வடபாலுள்ள தாழ்வு தீரும் என்றருளி அகத்தியனை அழைத்துப் போகக் கட்டளையிட்டருளினன். அகத்தியனும் அச் சிவபெருமானைப் பணிந்து வணங்கி எம்பெருமானே! 'தென்பாண்டி நாடே சிவலோகம்' ஆதலின் ஆண்டு வாழ்வார் உண்மையான் உன்னையுணர்த்துவதும், என்றும் உனக்கு உவப்பாயுள்ளதும், இருவழக்கினும்நின்று நிலவுவதும், இனிமையும் சுருக்கமும் தெளிவும் சிறப்பும் இயற்கையும் நயனும் ஒருங்கமைந்ததும் ஆகிய கன்னிச் செந்தமிழ் மொழியின் மன்னியபுலமை என்ப. அவர்களுடன் அளவளாவி உறவு பூண்டு உறைவதற்கு அறந்தவறாத்திறம் அமைந்த அத் தண்டமிழ் மொழியின் அமைதியினை அடியேற்கு அருளுதல் வேண்டுமென விண்ணப்பித்தனர். சிவபெருமானும் முதன்மையும் முன்மையும் நன்மையும் இயல்பாக அமைந்த நற்றமிழ் அமைதியினை அறிவுறுத்தருளி நண்ணுவித்தனன். இவ்வுண்மை வரும் பரஞ்சோதியார் திருவிளையாடற் புராணச் செய்யுளான் உணர்க :

1. அன்றாலின். அப்பர், 6 . 50 - 3.

" மற்றவர்தா. 12. திருமூலர், 2.

'விடைகொடு போவான் ஒன்றை வேண்டினான் ஏகும் தேயம்
தொடைபெறு தமிழ்நா டென்று சொல்லுப அந்த நாட்டின்
இடையயில் மனித்த ரெல்லாம் இன்றமிழ் ஆய்ந்து கேள்வி
உடையவ ரென்ப கேட்டார்க் குத்தரம் உரைத்தல் வேண்டும்.'
'சித்தமா சகல வந்தச் செந்தமிழ் இயல்நூல் தன்னை
அத்தனே அருளிச் செய்தி என்றனன் அனையான் தேற
வைத்தனை முதனூல் தன்னை மற்றது தெளிந்த பின்னும்
நித்தனே அடியேன் என்று நின்னடி காண்பன் என்றான்.'

- திருவிளையாடல். கூரனுக்கு - 11, 12.

இப் பழங்கதை பெரியதோர் உண்மையினை நிலைநாட்டும் அரிய உருவகமாம். அது மும்மல காரியமாகிய முப்புர மெரித்தகதை உருவகம் போன்றாகும். திருமணக் காலத்தில் ஒன்று கூடினர் என்றமையால் வடபுலத்தார் ஐம்புலநுகர்வின் பொருட்டு ஒரோவழிச் சிவபெருமானை எண்ணுவது அவர்கள் இயல்பு என்பது புலனாகும். என்னை? திருமணம் ஒருவற்கு இடைவிடாது நிகழ்வது அன்மையான் என்க. மணம் என்பது மனம் பொருந்துவ தென்பதாகும். தென்பால் உயர்தல் என்பது என்றுமுள்ள தென்றமிழ்வாணர் 'ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும், நன்றே நினைமின்' என்னும் செந்தமிழ்த் திருமுறைநெறி வழுவாது ஒழுகும் செறிவினர். பிறவாயாக்கைப் பெரியோனாகிய சிவபெருமானையே முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டு கனவினும் நனவினும் வழுவாது வழிபடுவோர். சிவமணி திருவெண்ணூறு திருவைந்தெழுத்து மூன்றினையும் முறையே உடை உடல் உயிராகப் பூண்டு ஒழுகுபவர். சிவபெருமானுக்குத் தம்மை முழுதும் ஒப்புவித்தவர். அதற்குத் துணையாகிய செந்தமிழ்த் திருமறை திருமுறையாகிய வேதாகமங்களை ஓதுபவர் 'எம்பெம்மாற்கு அற்றிலாதவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சுமாறே' என்று அஞ்சுபவர். இருள்முனைப்பு அற்றவர். அருள்முனைப்பு உற்றவர். பிறப்பற்றவர். சிறப்புற்றவர். பெருமையால் தம்மை ஒப்பவர். அனைத்துயிரையும் சிவத்தொடர்பால் பேணுதலால் சிவனைப் பெற்றவர். ஒருமை என்று சொல்லப்படும் சிவனினைவால் உலகை வென்றவர். வரும் பிறப்பற்றவர். அருமையாம் நிலையில் நிற்பவர். அன்பினால் இன்பமார்பவர். இம்மை உம்மையாகிய இருமையும் கடந்தவர். இவர்கள் உறையும் தென்திசை 'மாதவஞ் செய் தென்திசை' என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும். எங்கணும் சிவபெருமான் முதன்மைத் திருக்கோவிலே காணப்படும். அவனையே முழுமுதலாக உணர்த்தும் செந்தமிழ்த் திருமறை ஓதுதலே

எங்கணும் காதில் விழுவதும் தூமையைக் காதுவதுமாகும். இன்னும் பல நலங்களும் உடையது தென்னாடு. அதனாலேயே 'தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி' என்னும் செந்தமிழ் மறை முடிவும் எழுவதாயிற்று. அதனையடுத்து 'எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி' என எழுந்தது அஃது அச் சிவபெருமானே எல்லா நாட்டவர்க்கும் இறைவன் என்னும் மாறா இயற்கை உண்மையை உணர்த்துகின்றது. 'சிவன்' என்பது இயற்கை உண்மை வண்மை இன்பச் சிறப்பு நிலையாகும். இறை என்பது அறமுறை செய்யும் சார்புப் பொது நிலையாகும். இதனால் தென்தமிழ்ச் சிவனெறியாளர் எல்லாவுலகினரையும் புறக்கணிக்காது சிறப்புச் செய்து இணைத்து ஒற்றுமை கொள்ளும் வெற்றியினர் என்பதும்

புலனாகும். இத்தகைய பண்பாட்டினர் வாழ்கின்றமையால் தென்திசை உயர்ந்தது என ஓதப்பட்டது. சிவபெருமானை அகத்தியர் ஒப்பார் என்பது, சிவனை நினைவுறுத்தும் திருவைந்தெழுத்து திருவெண்ணூறு சிவமணி என்னும் மூன்றினையும் முறையே உயிர் உடல் உடை எனக் கொண்டு ஒழுகுவதாலும், அவனையே முழுமுதலாகக் கொண்டு வழிபடுவதாலும், அனைத்துயிர்கள் மாட்டும் அன்பூண்டு ஒழுகுவதாலும் பெறப்படும். இஃது இடத்துநிகழ் பொருளின் தொழில் இடத்தின் மேல் நிற்ப தொருமுறை. ஐந்தெழுத் தேயுயிர்வெண் ணூறுடலாம் ஆர்ந்தவுடை, முந்து சிவமணியாம்முன்.

வடபுலம் இவற்றிற்கு முற்றும் நேர்மாறானது. அவர்கள் மேற்கொள்ளும் அருமறை பல கடவுள் உண்மை கூறுவது; சாதிமத வேறுபாடு சாதிப்பது. கொலைபுலை வேள்வியை நிலைநிறுத்துவது. செத்துப் பிறக்கும் தெய்வத்திற்கு முதன்மை கொடுப்பது. சிவனை மறப்பது. ஒரோ வழி மறப்பது. வேற்றுமை போற்றுவது. இவை போன்ற பல தூய ஒழுக்கங்களால் பண்பாடற்றது. பண்பாட்டில் தாழ்ந்ததனையே மக்கட்பழுவால் தாழ்ந்தது என்று மறைத்து ஓதப் பெற்றது. இதுவும் இடத்து நிகழ் பொருளின் தொழில் இடத்தின் மேல் நின்றது. தூப் பண்பினரே நிலம் பொறுக்கலாற்றாப் பழுவினராவர். இஃது 'அறனோக்கி ஆற்றங்கொல் வையம் புறனோக்கிப், புன்சொ லுரைப்பான் பொறை' என்னும் நாயனாரருளிய செந்தமிழ்ப் பொதுமறையான் உணர்க. அவ்வடபுலத்தாரை உயர்த்துதற் பொருட்டுச் செந்தமிழ்ப் பண்பாட்டினைக் கற்று ஒழுகி ஒழுகுவிக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்த அகத்தியனாரைத் தென் திசைக்கு வரவிடுத்தனர். அவர் தென்பால். வந்து பண்பாட்டுடன் செந்தமிழைக் கற்றுத் திருவைந்தெழுத்தை ஓதிச் சிவவழிபாட்டை முற்றுறச் செய்து என்றுமுள தென்றமிழ் இயம்பி இசை கொண்டு வாழ்ந்தனர். தென்தமிழ்ப் பண்பாட்டினை. வடபால் பரப்பத் தம்முடைக் கேண்மையராம் திருமூலர் பரஞ்சோதியார் முதலிய தமிழ்ச் சான்றோரை விடுத்தனர். அவர்கள் வந்து வடபால் பரப்பினர். அதனாலேயே தமிழாகமங்கள் வடவெழுத்தால் பொறிக்கப்பட்டன என்னும் உண்மை நடுநின்று உய்த்துணர்வார்க்கு நன்கு விளங்கும். மேலும் அத்தொடர்பால் வடபாலுள்ள தென்தமிழ்ச் சான்றோர் தென்பால் பொதியமலை வந்து மூள்வதும் செய்கின்றனர். பண் பாடனைத்தும் ஏட்டுப்படிப்பால் எய்துவதில்லை; வீட்டுப் பழக்கத்தாலேயே எய்துவதாகும். வீட்டுப் பழக்கத்தால் மேவும் பண்பாடதூஉம், ஏட்டுப் பழக்கத்தெய்தாது என நினைவு கொள்ளுங்கள் இதுகாறுங் கூறியவற்றை வரும் வெண்பாக்களால் நினைவு கூரத் தருகின்றாம்:

செந்தமிழின் மெய்யுணர்வு சேரா வடபுலத்தார்
தந்தமணப் பந்தர்க்கண் தாம்தாழ்ந்தார் - செந்தமிழைக்
கற்றுத் துலையொக்கக் கண்ணுதலோன் போக்குவித்தான்

தெற்ற அகத்தியனைத் தெற்கு.

ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்

நன்றே நினைமின் எனநவில்வார்-என்றும்

வடவர்பா லில்லை மறையில்லை நூலோர்

கடன்மாந்தர் வேந்தறிவர் இல்

தென்னா டுடைய சிவனார் அகத்தியரைத்

தென்னாட்டுப் போக்கித் தெளிதமிழைப் - பன்னுவித்து

மெய்கண்டார் தம்மால் விரித்தார் வடபுலத்தும்

மெய்கண்டார் மூள்வர்தென் பால்.

(1)

324. அங்கி உதயம் வளர்க்கும் அகத்தியன்

அங்கி உதயஞ்செய் மேல்பா லவனொடு

மங்கி உதயஞ்செய் வடபால் தவமுனி

எங்கும் வளங்கொள் இலங்கொளி தானே.

(ப. இ.) நாள்தொறும் சிவபூசைக்கு உறுப்பாகிய அகம் புறத்தூகளைத் தவறாது திருவைந்தெழுத்தாகிய சிறந்த செந்தமிழ் மந்திரம் ஓதி நாடு வளம்பெற வளர்ப்பவன் அகத்தியன். உள்ளொளியாய்ப் பேரொளியாய் அறிவொளியாய் இயற்கை ஒளியாய் விளங்கிக் கொண்டிருக்கும் சிவபெருமான் வடபாலுள்ள திருவெள்ளி மலையில் அங்கியாய் வீற்றிருந்தருள்கின்றனர். அங்கு அவனை வழிபட்டுக்கொண்டு இருந்தவன் அகத்தியன். அவன் சிவபெருமான் திருவாணைப்படி தென்றல் தவழும் மேல்பால் மலை என்று சொல்லப்படும் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் தென்பால் விளங்கும் பொதியிலின்கண் வந்து உறைந்தனன். அவனொடும் எல்லா இடங்களிலும் வளங்கொழிக்க அருள்புரிவது சிவவேள்வியில் தோன்றும் இலங்கொளி என்க. மங்கி :மயங்கி - கலந்து.

(அ. சி.) அங்கி உதயம்செய் - சிவ பூசையில் உதயத்தில் அக்கினி காரியம் செய்கின்ற.

(2)

---

2. பதிவலியில் வீரட்டம் எட்டு

325. கருத்துறை அந்தகன் தன்போல் அசுரன்[1]

வரத்தின் உலகத் துயிர்களை யெல்லாம்

வருத்தஞ்செய் தானென்று வானவர் வேண்டக்

குருத்துயர் சூலங்கைக் கொண்டுகொன் றானே.

(ப. இ.) கூற்றுவனை ஒத்துக் கொடுமையே நிறைந்த கருத்துடைய அந்தகப் பெயர் சேர் அசுரன் சிவபெருமான்பால் பெற்ற வரப்பேற்றால் உலகத்துயிர்களை எல்லாம் வருத்துவானாயினன். நற்பண்பென்று சொல்லப்படும் வானவர் அக் கொடுமை பொறுக்கலாற்றாது இறைவன்பால் முறையிட்டு வேண்டினர். சிவபெருமானும் வெண்மையும் கூர்மையுமிக்க முத்தலை வேலாம் சூலங் கைக்கொண்டு கருத்தால் அடக்குதலாகிய கொலைத் தொழிலைச் செய்தருளினன்.

(அ. சி.) அந்தகன் - அந்தகாசுரன். குருத்து - கூர்மை.

(1)

---

1. அயனை. 8. திருச்சாழல், 4.

" அந்தகனை. அப்பர், 6 . 96 - 5.

326. கொலையிற் பிழைத்த பிரசா பதியைத்

தலையைத் தடிந்திட்டுத் தானங்கி யிட்டு

நிலையுல குக்கிவன் வேண்டுமென் றெண்ணித்

தலையை யரிந்திட்டுச் சந்திசெய் தானே.[1]

(ப. இ.) நான்முகன் மகனாகிய தக்கன் என்னும் வானவன் சிவனைப் புறக்கணித்துச் செத்துப் பிறக்கும் திருமாலுக்கு முதன்மை ஈந்து வேள்வி செய்தனன். முதன்மையை மறுத்தலாகிய கொலைக்குற்றம் செய்த பிரசாபதியாகிய தக்கனைச் சிவனடியார்கள் சினந்தனர். அச் சினம் வாயிலாகச் சிவபெருமான் மற ஆற்றலால் அவன் தலையினைத் தடிந்தருளினன். அத் தலையினை அவன் வளர்த்த தீயினில் இட்டருளினன். பின்பு ஏனையாரும் இங்ஙனம் மருளாதிருத்தற் பொருட்டும், வேள்வியிற் கொல்லப்படும் விலங்கினங்களாக வேள்வி செய்வோர் பிறந்து கொல்லப்படுவர் என்பதை அறிவுறுத்தும் பொருட்டும் அத் தக்கன் உடலில் ஆட்டுத் தலையினைப் பொருத்தியருளினன்.

(அ. சி.) பிரசாபதி - தக்கன். சந்தி செய்தான் - பொறுக்கிறான்.

(2)

327. எங்கும் பரந்தும் இருநிலந் தாங்கியுந்

தங்கும் படித்தவன் தாளுணர் தேவர்கள்

பொங்கும் சினத்துள் அயன்தலை முன்னற

அங்(கு)அச் சுதனை உதிரங்கொண் டானே.[2]

(ப. இ.) சிவபெருமான் திருவடி எங்கும் நிறைந்து பெரிய உலகங்களையும் நிலைபெறச் செய்தலாகிய தாங்குதலைச் செய்து நுீக்கமற நிற்குந் தன்மைத்து. அதனையுணரும் சிவவுலகத் தேவர்கள் நான்முகன் கல்விச் செருக்கினைக் கண்டு சினங் கொண்டனர். அவர்தம் சினத்துக்கு உள்ளாகிய அயன் தலையை வைரவக் கடவுளால் அறுப்பித்தனன் சிவன் அதுபோல் செல்வச் செருக்குக் கொண்ட அயன் தந்தையாகிய அச்சுதன் எனப்படும் அரியின் குருதியினை அத்தலையில் ஏற்கச் செய்தனன்.

(3)

328. எங்கும் கலந்துமென் உள்ளத் தெழுகின்ற

அங்க முதல்வன் அருமறை யோதிபாற்

பொங்குஞ் சலந்தரன் போர்செய்ய நுீர்மையின்

அங்கு விரற்குறித் தாழிசெய் தானே.[3]

(ப. இ.) சிவபெருமான் எல்லா இடங்களினும் எல்லா உயிர்களினும் கலப்பால் ஒன்றாய்க் கலந்தும் இருக்கின்றனன். என் உள்ளத்திலும் எழுந்தருளி யிருக்கின்றனன். அவன் அறுசமயங்களாகிய அங்கங்கட்கு முதல்வனாவன். நான்கு மறைகளை ஓதியருளிய நாதனாவன்.

---

1. தக்கனையும.ே 8. திருச்சாழல் 5.

2. ஆமயந்துீர்த். அப்பர், 6. 96 - 1.

3. தடமல. "4. 14 - 10.

" நெருப்புருவு. "6. 90. - 9.

அவன் முதன்மையை யுணராது வஞ்சனையே உருவாகிய சலந்தரன், அவனுடன் போர்க்கு வந்தனன். சிவபெருமான் எல்லாத் தொழில்களையும் கருவியின்றிக் கருத்தளவானே செய்வன். ஆதலால் சலந்தரன் உடல் தடிதற் பொருட்டு நிலத்தே திருவடி விரலால் ஆழியமைத்தனன். அவ் வாழியே சலந்தரன் உடலைத் தடிந்ததென்க. தடிதல் - கொல்லுதல். ஆழி - சக்கரப்படை. (அவ்வாழிப்படையினையே திருமால் கண்ணிடந்து வழிபட்டுப் பெற்றனன் என்ப.)

(4)

329. அப்பணி செஞ்சடை ஆதி புராதனன்
முப்புரஞ் செற்றனன்[1] என்பர்கள் மூடர்கள்
முப்புர மாவது மும்மல காரியம்
அப்புரம் எய்தமை யாரறி வாரே.

(ப. இ.) சலந்தாங்கு செஞ்சடையினையும், ஆதியாகிய அன்னையையும் உடைய முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப் பழம் பொருளாகிய தொல்லோன் சிவபெருமான். ஆருயிர் உய்தற் பொருட்டு அவ்வவ் வுயிர்களைச் சார்ந்த மும்மல காரியங்களை அவ் வுயிர்களால் செவ்வியுறச் செய்து அச் சிவபெருமான் திருவருள் நோக்கத்தால் சுட்டெரித்தருள்வன். இவ் வுண்மையினை எளியவர்கட்கு உணர்த்தும் பொருட்டு உருவகக் கதையாக உயர்ந்தோர் அமைத்து உருவகமெனவே கூறியுணர்த்தினர். பின்னுள்ளோர் அவ் வுண்மையினை மறந்து கதையை மெய்யாக்கிவிட்டனர். அத்தகையோர் அறியாமைக்கு இரங்கித் திருமூல நாயனார் அவர்களை மூடர்கள் எனக் கூறுகின்றனர். கூறி 'முப்புரமாவது மும்மல காரியம்' எனவும் ஓதுகின்றனர். அதனை மறுப்பாரை நோக்கிப் பின்னும் இரங்கி, 'அப்புரம் எரித்தமை யாரறிவாரே' என வினவுகின்றனர். ஏகாரம் எதிர்மறையாதலின் ஒருவரும் அறியாரென்பது பொருள். முப்புரம் - மூன்று கோட்டை அவை, இரும்பு வெள்ளி பொன்னாலாயவை. இவற்றின் நடுவுள்ளிருப்பது உயிர். அஃது அன்பறிவு ஆற்றல்களாகிய முப்பண்புகளோடு கூடியது. அம்முப்பண்புகளே உய்ந்த மூவர் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன; ஏனை மடிந்தவர்கள் அனைவர்களும் தூய பண்புகளாகும். இரும்பு என்பது ஆணவ காரியத்தையும், வெள்ளி என்பது மாயா காரியத்தையும், பொன் என்பது வினையின் காரியத்தையும் குறிப்பனவாம். இவையே உண்மை. இது போன்று ஏனையவற்றையும் உருவகப் பண்புகளாகக் கொள்ளுவதே ஏற்புடைத்து. அன்பு அறிவு ஆற்றல்களாகிய முப்பண்புகளுள் அன்பு பின்னின்று குடமுழா முழக்குதற்கும், அறிவு முன்னின்று வலப்பக்கங் காவற்கும், ஆற்றல் இடப்பக்கங் காவற்கும் இயைபுடைத்தா மென்க.

(5)

330. முத்தீக் கொளுவி முழங்கெரி வேள்வியுள்

அத்தி யுரியர னாவ தறிகிலர்[2]

சத்தி கருதிய தாம்பல தேவரும்

அத்தீயின் உள்ளெழுந் தன்று கொலையே.

---

1. மூவெயில். ஆரூரர். 7 . 55 - 8.

2. அம்பனைய. சம்பந்தர், 3 . 77 - 3.

" சொற்பிரிவி. சம்பந்தர், 3 . 78 - 2.

(ப. இ.) காட்டுத் தீ வீட்டுத் தீ ஏட்டுத் தீ என்று சொல்லப்படும் ஆகவனீயம், காருகபத்தியம், தென்திசை அங்கியாகிய முத்தீயினையும் எழுப்பி வடபால் முனிவர்கள் தீ வேள்வி ஒன்று புரிந்தனர். அதன்கண் நின்று அவர்தம் செருக்குருவாம் யானை ஒன்று வந்தது, யானை என்பது யான் + ஐ எனப் பிரிந்து யானே தலைவன் என்று பொருள் தரும் ஐ - தலைவன். அத்தி - யானை. அந்த யானையைச் சிவபெருமான் உமையம்மையார் நடுங்க நகத்தால் உரித்துப் போர்த்தனர். இவ்வியானையின் அழிவு முன் ஓதிய தக்கன் வேள்வியில் வேள்வி உணவால் உடலுரம் "உண்டாமென வந்து புகுந்த தேவர்கள் பலரும் அழிந்தமையை ஒக்கும். உமையம்மையார் அஞ்சுவது செருக்குறும் உயிர்கள் துன்பப்படுகின்றதனை நோக்கியே அன்றித் தன்னை நோக்க அன்றென்க. முத்தீயினையும் முறையே கல்வி கற்பு கடவுட்காதல் எனவும் கூறலாம்.

(அ. சி.) முத்தீ. . .வேள்வி - நேமி வனத்தார் செய்த யாகம். நேமி வனத்தார் - ஆரியர்.

(6)

331. மூலத் துவாரத்து மூளும் ஒருவனை

மேலைத் துவாரத்து மேலுற நோக்கிமுற்

காலுற்றுக் காலனைக் காய்ந்[1] தங்கி யோகமாய்

ஞாலக் கடவூர் நலமாய் இருந்ததே.

(ப. இ.) மூலாதாரத்திலுள்ள நடுநாடி வழியாக உயிர்ப்பினை ஏற்றி மேலைத்துவாரமாகிய உச்சித்துளையிற் செலுத்துதல் அகவழிபாட்டின் அடிப்படை. அதன் பின்னரே புறவழிபாடு நிகழ்தல் வேண்டும். உச்சித் துளையிற் செலுத்தி நோக்கின் திருவருள் வெளியில் ஒப்பில் ஒருவனாம் சிவபெருமான் காட்சி கொடுத்தருள்வன் அங்ஙனம் வழிபட்ட

மாணியின் ஆருயிரைக் கொள்ள வந்த காலனை உதைத்துக் காய்ந்தனன் சிவன். அங்கு 'அவனேதானே ஆகிய அந்நெறி, ஏகனாகி' நிற்கும் முறையால் சிவபெருமானாக மாணி நின்றனன். அக் குறிப்பு யோகமாய் என்பதனால் பெறப்படும். அவ்வருளிப்பாட்டினைச் செய்து நலமாய் எழுந்தருளியிருக்கும் திருவூர் கடவூர் என்ப. எவராலும் கடக்கவொண்ணாத காலனைக் கடப்பதற்கு நிலைக்களமான இடமாதலால் அவ்வூர் கடவூர் என்று பெயர் பெற்றது. கூற்றுவனை உதைத்தது, சிவனடியார்பால் அவன் அணுக நினைப்பதும் உய்தியில்லதோர் பெருங்குற்றம் என்பதனை உணர்த்துதற் பொருட்டு என்க.

(7)

332. இருந்த மனத்தை இசைய இருத்திப்
பொருந்தி இலிங்க வழியது போக்கித்
திருந்திய காமன் செயலழித்[2] தங்கண்
அருந்தவ யோகங் கொறுக்கை அமர்ந்ததே.

(ப. இ.) மால்மகனாகிய காமன் சிவபெருமான் அறம் போதிக்குங்கால் காமத்திறம் எழுப்ப உன்னினன். உன்னிவந்து பூங்கணை தொடுத்

---

1. நூற்றினை. அப்பர், 4 . 49 - 2.

2. விளவு. சம்பந்தர், 2 . 110 - 2.

" கண்ணுதல். சிவஞான சித்தியார், 1 - 2 - 25.

தனன். சிவபெருமான் நெற்றிக் கண்ணால் அவனை அடக்கினன். எவர்க்கும் காமத்திறம் புறச் சூழ்வால் விளைதல் கூடாது. புறச் சூழ்வால் விளைதல் என்பது வினைக்கு இடையூறாகப் புறப்பொருள்களைக் கண்ட காரணத்தால் மனைநோக்கம் எழுதல் என்பதாம். வினைமுடித்து மனை நோக்குவது அனைவர்க்கும் விழையத்தக்கது. அதற்கிடையே தோன்றும் காம நினைவை அறிவுக் கருத்தால் அகற்றுதல் வேண்டும். அவ்வுண்மையினைச் சிவபெருமான் காமனை உருவிலனாக்கி உணர்த்தியருளினன். நாமெல்லாம் எவ்வாறு காமத்தை அடக்குவதென்பதை ஓதுகின்றனர். எடுத்துக் கொண்ட வினை முடியுங்காறும் அவ்வினைமேல் வைத்த மனத்தை அதன் கண்ணே பொருந்த இருத்துதல் வேண்டும். அங்ஙனம் பொருந்திய உள்ளத்தைக் குறிக்கோளாகிய இலிங்க வழியே செலுத்துதல் வேண்டும். அங்ஙனம் செலுத்தினால் காமன் செயலை அடக்குதல் கூடும். சிவபெருமான் காமனை அடக்கி அருந்தவ யோகத்தமர்ந்தது கொறுக்கைத் திருவூர் என்ப. இறைவன் செய்தருளிய ஆண்மைச் செயல்கள் எட்டினையும் குறிக்கும் பழம்பாடல் ஒன்று வருமாறு:

பூமன் சிரங்கண்டி அந்தகன் கோவல் புரமதிகை

மாமன் பறியல் சலந்தரன் விற்குடி மாவழுவூர்

காமன் கொறுக்கை யமன்கட வூரிந்தக் காசினியில்

தேமன்னு கொன்றையும் திங்களும் சூடிதன் சேவகமே.

மேலோதிய ஆண்மைச் செயல் எட்டினையும் ஒருபுடையாகக் கருதுங்கால் கீழ்வருமாறு கொள்ளலாம். அந்தகன் : உடலுறாது உயிர் மலத்துடன் மட்டும் ஒட்டியிருக்கும் தொல்புலம்பு. தக்கன்: ஆணவச் செருக்கு; இஃது உடலுடன் கூடிய பின் தோன்றுவது. அயன் அரி: யான் எனது என்னும் செருக்கு. சலந்தரன் : கொடுவினை தக்கன் ஆணவச் செருக்கினையும், அயன் அரி, யான் எனதென்னும் செருக்கினையும், சலந்தரன் கொடுவினையையும் குறிக்கும் குறிப்பாதலால், இவை முறையே ஆணவம் மாயை கன்மக் காரணமாகும். முப்புரம் : மும்மல காரியம். அத்தியாகிய யானை : மயக்கம். காலன் : வெகுளி காமன் : காமம். அவ் வெட்டினையும் நினைவூட்டும் வெண்பா வருமாறு :

தொல்புலம் பந்தகன் சொல்லா ணவம்தக்கன்

மல்யான் எனதயன்மால் வன்மைவினை - வல்ல

சலந்தரனாம் மும்மைபுரம் அத்திகாலம் காமன்

மலம்வெகுளி காமம்எண் வீறு.

மேலும் போர் இருவகைப்படும். அவை புறப்போர் அகப்போர் என்பன. புறப்போர் எதிரியுடன் பன்முறை பொருதுவெல்லல். இது திருவாணை பெற்ற கண்ணன் முதலாயினார் மாட்டுக் காண்க. அகப்போர் எதிர்ப்பும் பொருதலுமின்றி அறியாது வந்த பகைமை அடங்கி ஒடுங்கி அழிவது. அது முழுமுதற் சிவபெருமான் காட்டியருளிய மேலோதிய 'பதிவலியில் வீரட்டம் எட்டு' என்னும் அருளிப் பட்டால் உணரலாம். புறப்போரை ஆற்றற் போரென்றும், அகப்போரை அறிவுப் போரென்றும் கூறுப ஆற்றல்புறப் போரெதிர்ப்புண்டாமறிவுட் போரெதிர்ப்பில், ஆற்றுசிவ வீறெட்டகம். எதிர்ப்பிலாப்போரை 'இரும்புமுகம்' என்னும் புறநானூற்று (309)ப் பாட்டானுணர்க சிவனாராற்றியது எதிர்ப்பில் போரென்க. எதிர்ப்புள் போரைக் சிலப்பதிகாரத்து நீர்ப்படைக் காதையுள் வரும் குறிப்பானுணரலாம் :

5. "செறிகழல் வேந்தன் தென்றமி ழாற்றல்

அறியாது மலைந்த ஆரிய மன்னரைச்

செயிர்த்தொழில் முதியோன் செய்தொழில் பெருக

உயிர்த்தொகையுண்ட வொன்பதிற் றிரட்டியென்று

யாண்டும் மதியும் நாளும் கடிகையும்

10. "ஈண்டுநீர் ஞாலங் கூட்டி யெண்கொள."

3. இலிங்கபுராணம்

333. அடிசேர்வன் என்னஎம் ஆதியை நோக்கி
முடிசேர் மலைமக னார்மக ளாகித்
திடமார் தவஞ்செய்து தேவர் அறியப்
படியார அர்ச்சித்துப் பத்திசெய் தாளே.[1]

(ப. இ.) நிலவுலகமே சிவனார் திருவழிபாட்டுக்குச் சிறந்த இடமாகும். ஒரு செய்கையால் உலகுக்குப் பயன் ஏற்படுமானால் அது சிறந்த செய்கையாகும். நிலத்தே திருக்கோவிலில் சிவபூசை செய்தால் செய்வார்க்கும் அப் பூசையினைக் கண்டு வழிபட்டு உய்வார்க்கும் பயன் உண்டாகும். வானுலகத்தும் அவரவர் மனையகத்தும் பூசை செய்தால் பிறர்க்குப் பயன்படுவதில்லை. அதனாலேயே சிவபெருமான் பயனருளும் இடமாக நிலவுலகத்துத் திருக்கோவில்களைக் கொண்டருள்கின்றனன். இதனை 'வானிடத்தவரும் வந்து மண்மேல் அரன்றனை அருச்சிப்பர்' என்று தமிழாகமம் சாற்றுவதாயிற்று. தமிழாகமம் சிவஞான சித்தியார். அம் முறையில் திருவருளம்மை சிவபெருமான் திருவடியைச் செந்தமிழ்த் திருமுறையால் திருவைந்தெழுத்தால் அவன் அருவுருவத் திருமேனியில் வைத்து வழிபட்டுச் சார்வேன் என்று உன்னினள். உன்னி உலகத்திலேயே உயர்ந்த உச்சியினையுடைய வட எல்லையாகிய பனிமலையின் மகளாராய்த் தோன்றினார். தோன்றி அனைத்திற்கும் ஆதிகாரணமாக விருக்கும், எம் சிவனைநோக்கித் தவக்கோலம் பூண்டு மருதவளஞ்சேர் காஞ்சியை அடைந்து திருவுரு அமைத்து விண்ணவரும் மண்ணவரும் கண்டுய்ய நிரம்ப அருச்சித்து வழிபட்டுக் காதன் முதிர்ச்சியாகிய பத்தியினைச் செய்தனள் என்க.

(1)

334. திரிகின்ற முப்புரஞ் செற்ற பிரானை
அரியனென் றெண்ணி அயர்வுற வேண்டா
புரிவுடை யாளர்க்குப் பொய்யலன் ஈசன்
பரிவொடு நின்று பரிசறி வானே.[2]

(ப. இ.) உழன்று கொண்டு வரும் முப்புரங்களைச் செம்மை செய்யும் பொருட்டுச் சிரித்து எரித்தவன் சிவபெருமான். அவனை அணுகு

---

1. எள்கலின்றி. ஆரூரர், 7. 61 - 10.

" பூதியாகிய. 12. திருக்குறிப்பு, 66.

2. அருக்கன்நேர். சிவஞானபோதம், 11 . 2 - 1.

வதற்கு அருமையானவன் என்று நினைத்து யாரும் மனத்தளர்வு கொள்ளுதல் வேண்டா. பேரன்பாகிய காதல் உடையார்க்கு அவர் வேண்டியவாறு திருவுருக்கொண்டு வந்து அருளுதலில் ஒருஞான்றும் தவறுதலைச் செய்யான். அவனே அழியாச் செல்வநிறை ஆண்டவன். அவன் அன்புடன் உயிர்க்கு உயிராய் நின்று வேண்டுவன அறிந்து ஆங்காங்கு அவ்வப்பொழுதே அருள் செய்கின்றனன் திரிபுரம் - உடல்.

(2)

335. ஆழி வலங்கொண் டயன்மால் இருவரும்
ஊழி வலஞ்செய்ய ஒண்சுட ராதியும்
ஆழி கொடுத்தனன் அச்சுதற் கவ்வழி
வாழி பிரமற்கும் வாள்கொடுத் தானே.

(ப. இ.) அறிவுப்பேரொளியாய் ஒளிக்குள் ஒளியாய் நின்றருளும் ஆதியாகிய சிவபெருமானை எல்லை காண வொண்ணாத கடல் போன்ற வெற்றியினையுடைய அயன் மால் ஆகிய. இருவரும் நெடுங்காலம் வலம் வந்து வழிபாடு செய்தனர். அச் சிவபெருமானும் அவ் வழிபாட்டை ஏற்றருளி அச்சுதனாகிய திருமாலுக்கு ஆழிப்படை அருளினன். ஆழி - சக்கரம். அது போல் பிரமனாகிய நான்முகனுக்கும் வாள் கொடுத்தருளினன் ஆழி ஆற்றற்கருவியாகவும் வாள் அறிவுக் கருவியாகவும் கொள்க.

(3)

336. தாங்கி இருபது தோளுந் தடவரை
ஓங்க எடுத்தவன் ஒப்பில் பெருவலி
ஆங்கு நெரித்தம ராவென் றழைத்தபின்
நீங்கா அருள்செய்தான் நின்மலன் தானே.[1]

(ப. இ.) இயற்கைத் திருவெள்ளி மலைக்கண் செயற்கைக் கைலாய மலையை இருபது தோளுடைய இலங்கையர் வேந்தன் தாங்கி எடுக்கலுற்றனன். சிவபெருமான் விரல் நுதியால் சிறிது அழுத்தினன் அதனால் இராவணன் நைந்து குருதி கொப்புளிக்கப் பெரிதும் வருந்தினன். அவன் தன் கைந்நரம்பெடுத்து யாழமைத்துத் திருவைந்தெழுத்தை யோதிக் கூதம்பாடி வழிபட்டனன். அவ் வழிபாட்டிற்கு மகிழ்ந்து சிவபெருமான் அவனுக்கு நாளும் வாளும் கொடுத்தருளினன். அமரா - ஈறிலா இறையே.

(4)

337. உறுவ(து) அறிதண்டி ஒண்மணற் கூட்டி

அறுவகை ஆன்ஐந்தும் ஆட்டத்தன் தாதை

செறுவகை செய்து சிதைப்ப முனிந்து

மறுமழு வால்வெட்டி மாலைபெற் றானே[2]

---

1. கரத்தினார், கடுத்த சம்பந்தர், 3. 29, 8. " 119 - 8.

" கடுகிய. அப்பர், 4. 14 - 11.

" பரக்கும். சம்பந்தர், 1 . 70 - 8.

2. தழைத்ததோ. அப்பர், 4 . 49 - 3.

" அண்டர் 12. சண்டேசுரர்.

" கடிசேர்ந்த சம்பந்தர், 3 . 55 - 8.

(ப. இ.) திருவருளால் மிக்கதும் தக்கதுமாகிய சிவபூசையினைத் தண்டேசுரர் முன் தொடர்பால் அறிந்தனர். மண்ணியாற்றிடைக் குறையை நண்ணினர். 'தழைத்ததோர் ஆத்தியின்கீழ் தாபரம் மணலாற் கூப்பினர்.' பிறப்பறும்வகை அங்கே ஆவினை அழைத்து ஐந்தும் நிரம்பிய பாலினைக் கறந்து சிவபெருமானுக்கு ஆட்டி, திருவைந்தெழுத்தோதி நற்றவமாகிய வழிபாட்டினைப் புரிந்தனர். அவர்தம் உடற்றந்தையாகிய எச்சதத்தன் தூ வேள்வியினைப் பெரிதென்று எண்ணும் எண்ணத்தன். அதனால் சினங்கொண்டு பகைத்துச் சிவ வழிபாட்டினைச் சிதைத்தனன். சிவனருளால் மாடு மேய்க்கும் கோல் மழுவாக மாறியது. அதனைக் கொண்டு தந்தையின் தாளைத் தந்தை செய்த திருவடிப்பாவம் அறும்படி வெட்டினர். சிவபெருமான் அவர்க்குத் தொண்டர் தலைமையும் மாலையும் கொடுத்து ஆட்கொண்டருளினன். மறுமழு: மாறுமழு: கோல் மழுவாக மாறியது; மாறு என்பது மறு எனச் செய்யுளால் குறுகி நின்றது.

(அ. சி.) உறுவது - சிவபூசையால் வருவது அறுவகை - பிறப்பு அறும்படி.செறுவகை - பகைமை.

(5)

338. ஓடிவந் தெல்லாம் ஒருங்கிய தேவர்கள்

வாடி முகமும் வருத்தத்துத் தாஞ்சென்று

நாடி இறைவா நமஎன்று கும்பிட

ஈடில் புகழோன் எழுகவென் றானே.[1]

(ப. இ.) வெவ்வெறு காலங்களில் நஞ்சு முதலிய வெவ்வேறு துன்பங்கள் மால் முதலிய விண்ணவர்களுக்கு நேர்ந்தன. அவர்கள் அப்பொறுக்கலாற்றாத் துன்பத்தால் உயிருக்கு அஞ்சி வருந்தினர். காக்கும் முழுமுதலாம்

சிவபெருமானிடம் ஒருங்கு கூடி வந்து ஓலமென்று மொழிந்து முறையிட்டனர். அத் தேவர்களது முகவாட்டங் கண்டு சிவபெருமான் இரங்கினன். ஒப்பில்லாத புகழையுடைய அவன் எழுக என்று அருளினன். அத் தேவர்கள் மீண்டும் இறைவாநம என்று கும்பிட்டனர். இத் தலைப்பின் கீழ் முறையே அம்மை, அன்பர், அயன்மால், இராவணன், தண்டேசுரர், அமரர்கள் ஆகிய அறுவரும் சிவபெருமானை வழிபடும் தவத்தால் நற்பேறு பெற்றனர். ஒருபுடையொப்பாக மேலோதிய அறுவர் நிகழ்ச்சியாலும் இறைவன்தன் ஆறு குணங்களையும் நினைவு கூர்க. அக்குணங்கள் வருமாறு: மெய்ப்பொருள். ஆண்மை, புகழ், திரு, ஞானம், பற்றறுதி. பற்றறுதி - வைராக்கியம் இக் குறிப்பை வரும் வெண்பாவால் நினைவு கூர்க: இவற்றை ஐசுவரியம், விரியம், புகழ், திரு, ஞானம், வைராக்கியம் எனவும் கூறுப.

மெய்ப்பொருளாம் அம்மை மிளிராண்மை மெய்யன்பர்
வெய்யபுகழ் மாலயன் மேவுதிரு - ஐந்நான்கு
தோளான் சிவஞானம் சண்டேசர் பற்றறுதி
மாளாமற் காக்கவிழை வான்.

வான் - வானவர்.

(6)

---

1. ஒருங்களி. சம்பந்தர், 1 . 43 - 4.

4. தக்கன் வேள்வி

339. தந்தைபி ரான்வெகுண் டான்தக்கன் வேள்வியை
வெந்தழல் ஊடே புறப்பட விண்ணவர்
முந்திய பூசை முடியார் முறைகெட்டுச்
சிந்தினர் அண்ணல் சினஞ்செய்த போதே.[1]

(ப. இ.) தக்கனின் தந்தையாகிய நான்முகனுக்கும் முதல்வன் சிவபெருமான். தக்கன் பிழைபடச் செய்த புலைவேள்வியினை யுன்னிமனத்திற் கொள்ளும் பொல்லாங்குச் சூடாகிய வெகுளியைச் சிவன் கொண்டனன். அவ் வெகுளி முகத்துத் தோன்றினால் சினம். அது சொல்லாக வெளிப்பட்டால் சீற்றம். செயலானால் செற்றம். மாறா திருந்தால் வன்மம் அண்ணலாகிய சிவபெருமான் சினங்கொண்டபோதே வேள்வித் தீயினைச் சூழவிருந்த விண்ணவர்கள் நடுங்கினர். முந்திய பூசையாகிய தகர் தின்னும் தொழில் முற்றும் முடியாதிருக்கும்போதே ஒருவர் போன இடம் ஒருவர்க்குத் தெரியாமலே ஓட்டெடுத்தனர்.

(1)

340. சந்தி செயக்கண் டெழுகின் றரிதானும்

எந்தை யிவனல்ல யாமே உலகினிற்

பந்தஞ்செய் பாசத்து வீழ்ந்து தவஞ்செய்ய

அந்தமி லானும் அருள்புரிந் தானே.

(ப. இ.) வயனங்கள் மாறா வடுவாகிய தண்டனை பெற்றுத் துன்புறும் விண்ணவருள் தலைமைப் பாடமைந்த அரியாகிய மால் மன்னிப்பு வேண்டுதலாகிய சந்தி செய்வானாயினன். எந்தையாகிய சிவபெருமானே! இத் துன்பத்திற்குக் காரணம் புல்லறிவு படைத்த தக்கன் மட்டுமல்லன். யாங்களும் மலமயக்கால் உலகினில் பிணிப்புண்ணும் பாசத்தில் வீழ்ந்து (துன்புறுவோமாயினம்). எங்களைக் காத்தருள வேண்டுமென்று தவஞ் செய்தனர். என்றும் முடிவிலாது ஒன்றுபோல் நின்று நிலவும் சிவபெருமானும் அத்தவத்திற்கு இரங்கி அருள் புரிந்தனன். வீழ்ந்து - அழுந்தி.

(2)

341. அப்பரி சேயய னாா்பதி வேள்வியுள்

அப்பரி சேயங்கி அதிசய மாகிலும்

அப்பரி சேயது நீர்மையை யுள்கலந்து

அப்பரி சேசிவன் ஆலிக்கின் றானே.

(ப. இ.) மேலோதியவாறு அயன் மகனும் தலைமைப்பாடும் உடைய தக்கன் செய்த தீ வேள்வியுள் வியக்கத் தகுந்ததாக விளங்கும் அங்கியாகிய தீயும் வேண்டிக்கொள்ளச் சிவபெருமான் அதனையும் ஏற்றுக் களித்து அருள் செய்தனன்.

(3)

---

1. சாவமுன். 8. திருச்சதகம், 4.

342. அப்பரி சேஅயன் மால்முதல் தேவர்கள்

அப்பரி சேயவ ராகிய காரணம்

அப்பரி சங்கி யுளநாளும் உள்ளிட்டு

அப்பரி சாகி அலர்ந்திருந் தானே.

(ப. இ.) மேலோதியவாறே மால் முதல் தேவர்கள் தனித்தனியே அக் கொலைவேள்விக்கண் வந்த தங்கள் அறியாமையைப் பொறுக்க வேண்டுமென்று மன்றாடிக் கேட்டுக்கொண்டனர். சிவபெருமானும் முகமலர்ந்தேற்று அருள் புரிந்தனன்.

(அ. சி.) கதுவ - தண்டிக்க.

(4)

343. அலர்ந்திருந் தானென் றமரர் துதிப்பக்
குலந்தருங் கீழங்கி கோளுற நோக்கிச்
சிவந்த பரமிது சென்று கதுவ
உவந்த பெருவழி யோடிவந் தானே.

(ப. இ.) எல்லாப் பொருளோடும் விரவி நின்று இயக்கும் சிவபெருமான் முகமலர்ச்சியுடன் இருந்தருளினன் எனக் கண்டு வானவர் தொழுதனர். தூய்மை முதலிய அனைத்து வகையானும் மேம்பட்டு ஏனையவற்றையும் தூய்மைப்படுத்தும் தன்மையவாகிய உயர்ந்த குலமுடையது தீ. அது புன்மை வாய்ந்த தக்கன் சார்பாய்க் கீழ்மையாகிய குற்றத்தை அடைந்தது. அக் குற்றம் நீங்கும் பொருட்டுச் சிவபெருமான் சினந்து தண்டித்தனன். அத்தகைய சிவபெருமானைத் தீக் கடவுள் மன்னிப்பு வேண்டி அவன் திருவடிபற்றித் தொழுதனன். சிவபெருமான் அதற்கு உவந்தனன். சிவபெருமான் மாட்டு அன்பு வைப்பதே பெருவழி. அவனும் அப் பெருவழி வாயிலாக விரைந்தோடி வந்து அருள் புரிந்தனன். 'கீழங்கி' என்பதற்கு வேதத்துட் கருமகாண்டத்தின் 'விண்டுபரமன், அங்கி அவமன், அவ்விருவர்க்கும் இடையே எல்லாத் தேவரும்' எனச் சொல்லப்படுவதைக் கூறுதலும் ஒன்று. சிவந்த - சினந்த. பெருவழி - பெருமையுள்ள அன்பின் வழி.

(5)

344. அரிபிர மன்தக்கன் அருக்க னுடனே
வருமதி வாலை வன்னிநல் இந்திரன்
சிரமுக நாசி சிறந்தகை தோள்தான்
அரனருள் இன்றி அழிந்தநல் லோரே.

(ப. இ.) சிவனைப் புறக்கணித்து அவன் திருவருளினை இழந்து தக்கன் புலைவேள்வியில் உழந்தவர் மால், அயன், தக்கன், ஞாயிறு, திங்கள், வாலை, தீ, வானவர்கோன் முதலாயினார் ஆவர். சிவபெருமானிடத்துத் தோன்றிய சினம் தக்கன் வேள்வியினை அழித்தற்கு மிக்க வெவ்வுரு வாய்த் தோன்றிற்று. அவ்வுருவினையே வீரபத்திரக் கடவுள் என்ப. அவர் சென்று வேள்வியிற் கூடிய வானவர்களைத் தனித்தனியே தலை, முகம், மூக்கு, கை, தோள் முதலியவற்றை

அறுத்து ஒறுத்தனர். சிவனார் அருளின்றி அவ்வானவர்கள் அனைவர்களும் அழிந்தொழிந்தனர். நல்லோர் என்பது குறிப்புமொழியாக அல்லோர் என்று பொருள்படும்.

வாலை என்பது தக்கன் மனைவியின் பெயர். இனம் பற்றி வேள்விக்கு வந்துள்ள ஏனைத் தேவ மாதரையும் குறிக்கும். வாலை - இளம் பெண். இவ்வொறுத்தல் முறை விளக்கத்தினை ஆளுடைய அடிகளருளிய திருவாசகத் திருவுந்தியாரின்கண் காண்க.

(6)

345. செவிமந் திரஞ்சொல்லுஞ் செய்தவத் தேவர்

அவிமந் திரத்தின் அடுக்களை கோலிச்

செவிமந் திரஞ்செய்து தாமுற நோக்குங்

குவிமந் திரங்கொல் கொடியது வாமே.

(ப. இ.) செவித்தலாகிய உருவேற்றத்தக்க மந்திரத்தைச் சொல்லும் தவப்பேற்றினையுடைய தேவர், வேள்வியில் கொடுக்கும் அவிக்கு இடமாகிய அடுக்களை என்று சொல்லப்படும் குண்டத்தினை அமைத்தனர். வேள்விக்கண் செவிக்கும் வெவ்வேறு மந்திரங்கள் ஐம்புலன்களை விரியச் செய்யும் தன்மைய. அவற்றைவிடக் கணிப்பாரை அகமுகப்படுத்தி புலன்களை ஒடுக்குவித்து உயர்த்து மந்திரம் செந்தமிழ்த் திருவைந்தெழுத்து. அதுபோலாகா புலன்களை விரிவித்து நலன்களை இழப்பித்துப் பொலங்களில் உழப்பித்துத் துன்புறுத்தும் இயல்பு வாய்ந்த வேள்வியில் செவிக்கும் அக் கொடிய மந்திரங்கள். குவிமந்திரம் - மனம் ஒடுங்குதற்கு வாயிலாகிய மந்திரம். செவித்தல் - செபித்தல்.

(அ. சி.) தவி - தவ்வி; அகப்பை (சிருக்கு, சுருவம்); அவிசொரியும் பாத்திரம்.

(7)

346. நல்லார் நவகுண்டம் ஒன்பதும் இன்புறப்

பல்லார் அமரர் பரிந்தருள் செய்கென

வில்லாற் புரத்தை விளங்கெரி கோத்தவன்[1]

பொல்லா அசுரர்கள் பொன்றும் படிக்கே.

(ப. இ.) நன்மை யமைந்த புதுமைமிக்க வேள்விக் குண்டம் ஒன்பதும் இடையூறின்றி யாங்கள் இயற்றி இன்புற வேண்டும். அதற்கு விடாது இடையூறிழைக்கும் முப்புரத்தாரை அகற்றி எங்களைக் காத்தருள வேண்டு மென்று மாலுள்ளிட்ட வானவர்களனைவரும் சிவபெருமானைத் தொழுது வேண்டினர். சிவபெருமானும் பொன் வில்லினால் அத் திரிபுரத்தைச் சிரித்து எரித்தனர். ஆங்குள்ள பொல்லாப் பண்பினராகிய அசுரர்கள் பொன்றினர். பொல்லாத

பண்பனைத்தும் பொன்றப் புரமெரித்தார், நல்லார்க் கருள் செய்ய நாடென்பதே அதன் உள்ளுறையாகும். உள்ளுறை - தாற்பரியம். 'பெரியாரைப் பேணா தொழுகின் பெரியாரால், பேரா இடும்பை தரும், (892) என்னும் நாயனார் திருமறையும் ஈண்டு நினைவு கூர்க.

(8)

347. தெளிந்தார் கலங்கினும் நீகலங் காதே

அளிந்தாங் கடைவதெம் ஆதிப் பிரானை

விளிந்தானத் தக்கன்அவ் வேள்வியை வீயச்

சுளிந்தாங் கருள்செய்த தூய்மொழி யாளே.

---

1. வெம்மைமிகு சம்பந்தர், 1 . 131 - 4.

(ப. இ.) உடலும் உளமும் உணர்வும் உயிரும் திருவருளேயாதலின், அனைத்தும் எப்பொழுதும் தூய்மையேயாம். அத்தகைய உமையம்மையார் அருண்மொழி என்றும் தூய்மையும் வாய்மையும் நன்மையும் அமைந்ததாகும். அத்துணைச் சிறப்பு வாய்ந்த திருமொழியினையுடைய அம்மையே! நின்னால் தெளிவுபெற்று நின்னையடைந்த தெளிவினர் பயிற்சி வயத்தால் கலங்குவர். அதன் பொருட்டு நீயும் கலங்கற்க. ஆணவச் செருக்கால் தக்கன் செய்த புலைவேள்வியினைச் சினந்து அழித்து அவனையும் கொன்றனன் சிவன். அத்தகைய எம் ஆதிப்பிரானை ஆருயிர் அடைவதற்கு வழி கனிந்த அன்பேயாகும்.

(அ. சி.) அளிந்து - குழைந்து, சுளிந்தாங்கு - கோபித்து. தூய் மொழியாள் : உமை.

(9)

---

5. பிரளயம்

348. கருவரை மூடிக் கலந்தெழும் வெள்ளத்[1]து

இருவருங் கோவென் றிகல இறைவன்

ஒருவனும் நீருற ஓங்கொளி யாகி

அருவரை யாய்நின் றருள்புரிந் தானே.

(ப. இ.) நீருழிக் காலத்துத் திருவாணையால் கடல் பொங்கிப் பெரிய மலையையும் மூடி எங்கணும் ஒரே வெள்ளமாய்ப் பெருகிற்று. அதனைக்கண்டு அயனும் அரியும் ஆகிய பெருந்தேவர் இருவரும் ஏனைச் சிறுதேவரோடொப்பக் கோவென்றலறினர். ஒப்பில்லாத சிவபெருமான் ஒருவனுமே அந் நீரின்மேல் பேரொளிப் பிழம்பாய்த்

தோன்றினன். அளத்தற்கரிய பெரிய மலைபோல் நின்றனன். அவ் விருவரையும் நோக்கி அஞ்சற்க என்று அருள் செய்தனன். நூ' திருவருள் அம்மையைக் குறிப்பதாகும். தூ பெரும்பொருட் சிவபெருமானைக் குறிப்பதாகும். அம்முறையில் சிவபெருமான் திருவருளம்மையினையே திரு உடலாகக் கொண்டருளுகின்றனன். அதனால் 'சிவபெருமான் நூறுற ஓங்கொளியாகி நின்றனன்' என்று ஓதினர்.

(அ. சி.) இருவர் - அயன், மால்.

(1)

349. அலைகடல் ஊடறுத் தண்டத்து வானோர்

தலைவன் எனும்பெயர் தான்றலை மேற்கொண்டு

உலகார் அழற்கண் டுள்வீழா தோடி

அலைவாயில் வீழாமல் அஞ்சலென் றானே.

(ப. இ.) ஊழியாகிய அலைகடலின் நடுவாக ஊடறுத்துத் சென்று அண்ட முதல்வன் தானே என்பதனை மேற்கொண்டுணர்த்தினன். உலகெங்கனும் நிறைந்து விளங்கும் தழற் பிழம்பினைக் கண்டு ஓடும் ஏனையாரை அக் கடலின் நடுவுள் நின்று வீழ்ந்து மாளாமல் அஞ்சல் என்று அருள் செய்தனன். அவன் யார் என்னில்? அவனே விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமான் என்க.

(2)

---

1. பெருங்கடன். அப்பர், 4 . 113 - 7.

350. தண்கடல் விட்ட தமரருந் தேவரும்

எண்கடல் சூழெம் பிரானென் றிறைஞ்சுவர்

விண்கடல் செய்தவர் மேலெழுந் தப்புறங்

கண்கடல் செய்யும் கருத்தறி யாரே.

(ப. இ.) சிவபெருமானின் திருவாணையால் விண்ணளவும் நண்ணி எல்லாரையும் அச்சுறுத்திய பெரு வெள்ளமாகிய குளிர்ந்த கடலும் அடங்கிற்று. வானவர்களாகிய அமரரும் தேவரும் அளவில்லாத கடல் போலும் அன்பர்தம் காதல் எண்ணங்களால் சூழப்பட்ட இன்பவடிவினனாகிய எம்பெருமானே என்று இறைஞ்சுவாராயினர். கடலின் பெருக்கினை விண்ணளவும் வரச் செய்த சிவபெருமான் அதன்மேல் பேரொளியாய் எழுந்தருளினன். அவன் ஆருயிர்கட்குத் திருவடியுணர்வாகிய சிவஞானத்தை அருள்புரிந்தனன். இத்தகைய அவன் திருவுள்ளத்தை யாரும் அறியார். கண்கடல் - கடல்போன்ற சிவஞானம். கருத்து - திருவுள்ளம்.

(அ. சி.) எண்கடல் - கடல்போன்ற எண்ணங்கள். விண்கடல் - விண்ணை எட்டும்படியான வெள்ளப் பெருக்கு. கண்கடல் - பெரிதாகிய ஞானக்கண்.

(3)

351. சமைக்கவல் லானைச் சயம்புவென் றேத்தி
அமைக்கவல் லாரிவ் வுலகத்து ளாரே[1]
திகைத்ததெண் ணீரிற் கடலொலி ஓசை
மிகைக்கொள அங்கி மிகாமைவைத் தானே.

(ப. இ.) எல்லாவற்றையும் திருவுள்ளத்தான் சமைக்கவல்லவன் சிவபெருமானே. அவனைத் தானே தன்னருளால் தோன்றியருளும் தனி முதலாகிய சயம்பு என்பர். சயம்பு - தான்தோன்றி. அச் சிவபெருமானை முன்னை நற்றவத்தாலன்றித் தனி முதலென்றேத்தித் தம் நெஞ்சத் தாமரையில் அமைக்கவல்லார் வேறு யாருளர். அனைவரும் கலக்கமெய்தி அஞ்சி ஓடும்படி ஊழிக்காலத்து மிக்கெழும் ஓவா தொலிக்கும் ஓசையோடு கூடிய கடலை ஏனைக் காலத்து மிக்கு எழாதிருக்கும்படி அக் கடலின் நடுவாக வடவைத் தீயைச் சிவபெருமான் அமைத்தருளினன். வடவைத்தீ - பெருந்தீ. வடம் - பெரிது. 'ஆழாழி கரையின்றி நிற்க இலையோ' என்பதும் திருவாணையின் சிறப்பேயாகும். 'நீரே அருளாகும் நீருள் ஒடுங்குந்தீச் சீரே சிவபெருமான் தேருங்கால் பாரேயும், ஆவிகளைக் காக்க அடங்குந்தீ ஆணையினால், மேவுமேல் போக்க விரைந்து.' என்பதனை நினைவு கூர்க.

(அ. சி.) சமைக்க வல்லான் - ஆக்கி அளித்துத் துடைக்கவல்லான். அமைக்கவல்லார் - மனத்தில் இருத்தித் துதிக்கவல்லார்.

(4)

---

1. என்ன புண்ணியஞ். சம்பந்தர், 2. 106 - 1.

352. பண்பழி செய்வழி பாடுசென் றப்புறங்
கண்பழி யாத கமலத் திருக்கின்ற
நண்பழி யாளனை நாடிச்சென் றச்சிரம்
விண்பழி யாத விருத்திகொண் டானே.

(ப. இ.) வானவர்கள் தாம்வாழ வாழ்த்தும் பண்பினர். அதனால் அவர்கள் செய்யும் வழிபாடு ஆசைவழிபாடாகும்; அன்புவழிபாடாகாது. ஆதலால் நற்பண்பை அகற்றிய வழிபாடு என்று ஓதப்பட்டது. அத்தகைய வழிபாட்டைச் செய்து கண்ணுக்கு ஒப்பாகப் புகழ்ந்து கூறப்படும் செந்தாமரையில் இருக்கும் நான்முகன் உடனொத்த

மாலுடன் நண்பு கொள்ளாது செருக்கால் நண்பைக் கெடுத்தவனுமாகின்றனன். இருவரும் திருவாணையின்வழிப் படைத்தல் காத்தல்களை முறையே செய்யும் பண்பினர். அதனால் உடனொத்தவராவர். அங்ஙனம் செருக்குக் கொண்ட நான்முகன் தலை ஒன்று அறுக்கப்பட்டது. தலையறுப்ப தென்பது தலைமை யறுப்பதென்பதாகும். அத் தலைமண்டையில் ஏனை விண்ணோரும் செருக்குற்று மாளாது பண்புற்று வாழும் வண்ணம் அவர்தம் குருதிப் பலியினை ஏற்றனன் சிவன்.

(அ. சி.) பண்பழிசெய் வழிபாடு - தகுதி அற்ற வணக்கம். நண்பழியாளன் - அயன். விருத்தி - ஐயம்.

(5)

---

6. சக்கரப் பேறு

353. மால்போ தக[1]னென்னும் வண்மைக்கிங் காங்காரங்
கால்போதங் கையினோ டந்தரச் சக்கர
மேல்போக வெள்ளி மலைஅம ராபதி
பார்போக மேழும் படைத்துடை யானே

(ப. இ.) தூமாயையின்கண் வாழும் முக்குணம் கடந்த அரியும் அயனும் வேறாவர். மூலப்பகுதியிலுறையும் முக்குணம் அடர்ந்த அரியும் அயனும் வேறாவர். அரி அயனை முறையே மால் அயன் எனவுங் கூறுவர். முக்குணம் கடந்த மால் முக்குணம் அடர்ந்த மாலுக்கு முதல்வனாவன். பெயரொற்றுமையால் உலகோர் மயங்குவதன்றி அந்த மாலே மயங்கிச் செருக்குறுகின்றனன். சிவ வழிபாட்டினர் அருளோன் அனந்தன் மணிகண்டன் அம்மை, பொருட்சேய் அரி அயன்தாள் போற்றிச் சிவகுருவாகக் கொண்டு சிவபூசை புரிவர். முக்குணம் அடர்ந்த அம் மால் நம்மைப் போதக ஆசிரியனாக உலகங் கொள்கின்றது. இத்தகைய வண்மை வேறு யாவர்க்குளது? எனப் பிழைபட நினைத்தனன். இந் நினைப்பால் அம் மாலுக்குப் போக்கவொண்ணாச் செருக்கு மூடிவிட்டது. அச் செருக்குத் தலைக்கு மேலேறி விண்ணிலே பரந்தது. அதனால் அம்மாலின் சக்கரம் தானிருந்த அம் மாலின் கையோடு விண்ணிலே பறந்தது. 'சக்கர் நெறிநில்' லாதார் கையில் சக்கரம் எவ்வாறு

---

1. ஆரண. சிவஞான சித்தியார், 1 . 2 - 18.

இருக்கும்? சக்கரம் மறைந்ததும் திருமாலுக்குச் செருக்கும் மறைந்தது. மால் சிவபெருமானைத் தொழுது வேண்டினன். திருவெள்ளிமலையில் வீற்றிருக்கும் ஆபதியாகிய பசுபதி ஏழுலகத்தாருக்கும் நல்வாழ்வு அருளினன். அவ்விடத்து மாலுக்கும் அவனிழந்த சக்கரத்தை யருளினன். கால்போது - மேலிட்ட காலத்து. காலுதல் - வளிவருதல். ஆபதி

என்பதற்கு ஆனேற்றை ஊர்கின்ற சிவன் எனலும் ஒன்று. சிவபூசையிற் கொள்ளும் மாலும் அயனும் தூமாயையிலுள்ளவர்.

(அ. சி.) போதகன் - குரு ஏழு குருக்களில் ஒருவர் மால். ஏனையோர் :- சதாசிவன் - அநந்தன் - நீலகண்டன் - அம்பிகை கந்தன் - அயன்.

(1)

354. சக்கரம் பெற்றுநல் தாமோ தரன்தானும்
ஈக்கரந் தன்னைத் தரிக்கவொண் ணாமையால்
மிக்கரன் தன்னை விருப்புடன் அர்ச்சிக்கத்
தக்கநற் சத்தியைத் தான்கூறு செய்ததே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் திருவருளால் மாலின் கையில் சக்கரம் வந்தமர்ந்தது. அச் சக்கரத்தைத் தாங்கும் வலிமை திருமாலுக்கு இல்லை அதனால் யாவர்க்கும் மிக்கானாகிய தக்க சிவபெருமானை வலிமை வேண்டி மால் அன்புடன் பூசித்தனன். தாங்கும் வலிமையையும் உதவியருளினன் சிவன். அச் சத்தி சிவனின் வேறல்லாத் திருவருளே. தக்க நற்சத்தி - தனக்குரிய வலிமையை. கூறு செய்தது - பகுந்து கொடுத்தது. தாமோதரன் - கடைக்குணம் நிரம்பிய வயிற்றினன்.

(2)

355. கூறது வாகக் குறித்துநற் சக்கரங்
கூறது செய்து கொடுத்தனன் மாலுக்குக்
கூறது செய்து கொடுத்தனன் சத்திக்குக்
கூறது செய்து தரித்தனன் கோலமே.[1]

(ப. இ.) சிவபெருமான் தனது ஆற்றலின் கூறாகச் சக்கரத்தைப் படைத்தருளினன். கூறு - அமிசம். அச் சக்கரத்தை மாலுக்கு உரிமை செய்து கொடுத்தருளினன். கூறு - பங்கு. தன் திருவருள் ஆற்றலுக்குத் தன்னையே கூறுசெய்தளித் தருளினன் சிவன். அத் திருவருளையே தனக்குப் படைக்கலமும் திருவுருவுமாகக் கொண்டருளினன். சிவபெருமான் தன் திருமேனியில் ஒருகூறு திருவருளுக்குக் கொடுத்தருளினன் என்றலும் ஒன்று. கோலம், படை எனக் கூறுதலும் ஒன்று.

(3)

356. தக்கன்றன் வேள்வி தகர்த்தநல் வீரர்பால்
தக்கன்றன் வேள்வியில் தாமோ தரன்தானுஞ்

சக்கரந் தன்னைச் சசிமுடி மேல்விட

அக்கி உமிழ்ந்தது வாயுக் கரத்திலே.

(ப. இ.) செருக்குற்றுப் புலைவேள்வி செய்த தக்கன் வேள்வியை அழித்தொழித்த வாட்கைவீரர் வீரபத்திரர் என்ப. அவ் வாட்கை

---

1. உருவருள். சிவஞான சித்தியார், 1 . 2 . 19.

வீரர் சிவபெருமானின் படையாள் ஆதலின், சிவபெருமானின் அடையாளம் முற்றும் அவருக்கு ஏற்றிக் கூறுவர். தக்கன்வேள்வியில் தலைமையாகச் செருக்குடனிருந்த மால் வாட்கைவீரர் பிறைமுடி மேல் சக்கரத்தினை வீசினன். வாட்கை வீரர் முடியில் பிறை விளங்கியும் அதனைக் கண்டும் தாமோதரனாகிய மாலும் அஞ்சினனில்லை. அதனைக் கண்ணுற்ற வாட்கைவீரர் வாயிலிருந்து எழுந்த தெறுமொலியாகிய உங்கார அதட்டுதலைச் செய்தனர். அச் சக்கரம் அடங்கி வலியிழந்து கீழ்வீழ்ந்தது. உங்காரம் - உட்கொலி; அச்சுறுத்தும் தெறலோசை. தாமோதரன் - கடைக் குணமாகிய தாமத குணப்பொருள்கள் நிறைந்த வயிற்றினையுடையவன்.

(அ. சி.) சசிமுடி - சந்திரனைச் சூடிய வீரபத்திரர்.

(4)

---

7. எலும்பும் கபாலமும்

357. எலும்புங் கபாலமும் ஏந்தி எழுந்த

வலம்பன் மணிமுடி வானவ ராதி

எலும்புங் கபாலமும் ஏந்தில னாகில்

எலும்புங் கபாலமும் இற்றுமண் ணாமே.

(ப. இ.) விளக்கமிக்க பேரொளி ததும்பும் மணிமுடி தாங்கியவன் சிவபெருமான். அவனே வானவர் முதல்வன். ஆதி - முதல்வன். அயன் அரி என்னும் இருவர்தம் எலும்பினையும் மண்டையோட்டினையும் ஏந்தினவன் சிவனே. அவன் அவ்வாறு ஏந்துதல் தான் ஒருவனுமே அழிவில் முழுமுதல் என்பதைக் காட்டுவதாகும். ஏனை மண்ணவர் விண்ணவர் அனைவர்களும் பிறந்திறக்கும் பீடிலா உயிரினங்களே என்பதையும் அதுவே காட்டும். அச் சிவபெருமான் அவ் எலும்பினையும் மண்டையோட்டினையும் ஏந்தா தொழிந்தால் அவை இற்று மண்ணொடு மண்ணாய்ப் போயழியும். அழியும் மாயா காரியப் பொருள்களும் சிவபெருமான் கையதேல் அழிவினை எய்தாவென்க. இதன் குறிப்பு காரணமாயை என்றும் அழிவினை எய்தாது சிவபெருமான் தாங்குதலில் நிற்கும் என்பதாம்.

(அ. சி.) வலம் . . . ராதி - ஒளிபொருந்திய அழகிய முடியை உடைய சிவன்.

(1)

---

8. அடி முடி தேடல்

358. பிரமனும் மாலும் பிரானேநான் என்னப்

பிரமன்மால் தங்கள்தம் பேதைமை யாலே

பரமன் அனலாய்ப் பரந்துமுன் நிற்க

அரனடி தேடி அரற்றுகின் றாரே.[1]

(ப. இ.) சிற்றுயிரினமாகிய பிரமனும் மாலும் தவப்பேற்றால் முறையே படைத்தல் காத்தல்களாகிய தொழிலைப் புரிகின்றனர். அதுவும் சிவபெருமானின் திருவருளாணையே யாகும். ஆனால் அவர்கள் இருவரும் அத் தொழில் மேம்பாடு தங்கள் வன்மையாலாயதென்று அனைத்தையும் கெடுக்கும் புல்லறிவால் நினைத்தனர். அதனால் அறன்கடை நின்ற பேதையராயினர். அப் பேதைமைச் செருக்கால் மாலும் நான்முகனும் தனித்தனியே தாந்தாம் முதற்பொருளென்று வழக்கிட்டனர். அவர்தம் பேதைமைக்கிரங்கிய சிவபெருமான் அவர்கள் நடுவில் மண்ணுக்குக் கூழும் விண்ணுக்கு மேலும் இடையூடின்றி ஒன்றாய் முளைத்துத் தோன்றித் திகழும் பேரொளிப் பிழம்பாய் நின்றனன். நிற்க மாலும் அயனும் முறையே அடியும் முடியும் தேடித் தங்கள் முதன்மையை நிலைநாட்ட அரற்றுவாராயினர். வழக்கிடுதல் - வாதாடுதல்.

(1)

359. அடிமுடி காண்பார் அயன்மால் இருவர்

படிகண் டிலர்மூண்டும் பார்மிசைக் கூடி

அடிகண் டிலேன்என் றச்சுதன் சொல்ல

முடிகண்டேன் என்றயன் பொய்மொழிந் தானே.

(ப. இ.) அடிமுடி காணும் பொருட்டு மாலும் அயனும் முயன்றனர். முயன்று இழிவாகுங் கருவிலங்கும் பறவையுமாய்த் தோன்றினர். கருவிலங்கு - பன்றி. பறவை - அன்னம். கருமை - மயக்கும் மாயையின் அறியாமை நிறம். வெண்மை - இயக்கும் மாயையின் அறிவின் நிறம். பன்றி உருவெடுத்த அச்சுதனாகிய மால் அடிதேடப் போயினன். அன்னவுரு வெடுத்த அயன் முடிதேடப் போயினன். இருவரும் ஆற்றலழிந்து துன்புற்றுத் தேடமுடியாது வாடி நிலத்தே மூண்டனர். அச்சுதன் அடிகண்டிலேன் என உண்மை உரைத்தனன். ஆனால் அயனோ முடிகண்டுள்ளேன் என்று படுபொய் யுரைத்து வடுவுற்றனன். நன்றியில் செல்வரினும் கன்றிய புல்லறிவாளர் பொய்ம் மொழிக்கஞ்சாக் கையர் ஆவர்போலும். படிகண்டிலர் - கருதிய வண்ணம் பார்த்திலர். மயக்கும் மாயை - மூலப்பகுதி. இயக்கும் மாயை - தூவாமாயை.

(2)

360. ஆமே முலகுற நின்றளம் அண்ணலுந்

தாமே முலகில் தழற்பிழம் பாய்நிற்கும்

வானே முலகுறும் மாமணி கண்டனை

நானே அறிந்தேன் அவன்ஆண்மை யாலே.[2]

---

1. பிரம. 8. திருத்தோணோக்கம், 12.

2. மேவிய. 11. பட்டினத். திருவிடை. மும் - 13.

(ப. இ.) ஏழுலகமும் ஒன்றாய்ப் பொருந்துமாறு தழற்பிழம்பாய் நின்றருளியவன் எம் அண்ணலாகிய சிவபெருமான். அவன் இயற்கையிலேயே உலகமே உருவமாக நிற்பவன். வானத்துக் கூறப்படும் ஏழுலகங்களிலும் பொருந்தி நிற்கும் திருநீலகண்டத்தை யுடையவனும் சிவனே. அச் சிவபெருமான் அடியேன் அவன் திருவடிக்கண் வைத்த காதலால் என்னை ஆட்கொண்டருளினன். அதனால் அவனருளாலே அவன் திருவடியிணையினை யானறிந்தேன். ஆண்மை - திருவாணை; திருவருள். ஏழுலகம் என்பதற்கு எழுவகைத் தீவுகள் என்றலும் ஒன்று. அவை வருமாறு: நாவல், இறலி, கிரவுஞ்சம், குசை, இலவம், தெங்கு, புட்கரம் என்பன. 'முதலது நாவலந் தீவே யுடைய, திறலியின் றீவே கிரவுஞ்சத் தீவே, குசையின் றீவே யிலவந் தீவே, தெங்கந் தீவே புட்கரத் தீவென், றேத்திய பெருந் தீ வேழிற்கும் பெயரே. (பிங்கலம், 452.)

(3)

361. ஊனாய் உயிராய் உணர்வங்கி யாய்முன்னஞ்

சேணாய்வா னோங்கித் திருவுரு வாய்அண்டத்

தாணுவும்[1] ஞாயிறுந் தண்மதி யுங்கடந்து

ஆண்முழு தண்டமு மாகிநின் றானே.

(ப. இ.) கலப்பால் மாயாகாரிய உடம்பாய், அவ்வுடம்பகத்து வினைக்கீடாக வுறையும் உயிராய், அவ்வுயிரின் உணர்வாய் நீக்கமற நின்று காத்தருளுபவன் சிவன். தீயாய் இருப்பவனும் அவனே. முன்னம் அறியாமைமிக்குத் தம்முள் சண்டையிட்ட அயனும் அரியும் தெளியும் வண்ணம் தீப்பிழம்பாய் அண்டமுற நிமிர்ந்து நின்றவனும் சிவனே. அண்டங்களைத் தாங்கும் கற்றூணும் அவனே. ஞாயிற்றையும் திங்களையும் பொருள் தன்மையால் கடந்து நிற்பவனும் சிவனே. உதவுதல் தன்மையால் அனைத்து அண்டங்களையும் ஆளும் அண்ணலாய் நின்றருள்பவனும் சிவனே. இத்

திருப்பாட்டு முதல் 'ஊழிவலஞ் செய்' என்னும் திருப்பாட்டு முடியச் 'சர்வோபாதானம்' எனச் சில ஏடுகளிற் காணப்படுவதாகக் கூறுவாருமுளர். தாணு - தூண்.

(4)

362. நின்றான் நிலமுழு தண்டத்துள் நூளியன்[2]

அன்றே யவன்வடி வஞ்சின ராய்ந்தது

சென்றார் இருவர் திருமுடி மேற்செல

நன்றாங் கழலடி[3] நாடவொண் ணாதே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் அவன் பொருள்சேர் புகழைப் புண்ணிய மெய்யடியார் புகழும்போது நூண்டு கொண்டே செல்வதுபோல் பேரொளிப் பிழம்பாய்த் தோன்றிய ஞான்று நூண்டுகொண்டே சென்றனன். இதுவே அண்டமுற நூண்ட இயல்பு. இப் பிழம்பினைக் கண்டு அறியாமையாற் கலாய்த்த அயனும் அரியும் அஞ்சினர். அவ்விருவரும் அதனை ஆராய்ந்து சென்றனர். முடியையும் அடியையும் முறையே இருவரும் அளக்கச் சென்றனர். காணவொண்ணாது நாணி மூண்டனர்.

---

1. பெற்றானைப். அப்பர்; 6 . 68 - 9.

2. ஈற்கு 8. திருக்கோவையார், 109.

3. கற்றதனா. திருக்குறள், 2.

மேற்செல; ஆராய்ந்து செல்லுந்தோறும் மேலும் மேலும் வளர்ந்து செல்ல. நன்றாங் கழலடி - பிறவிப் பிணிக்கு மருந்தாய நற்றாள்.

(5)

363. சேவடி ஏத்துஞ் செறிவுடை வானவர்

மூவடி தாவென் றானும் முனிவரும்

பாவடி யாலே பதஞ்செய் பிரமனுந்

தாவடி யிட்டுத் தலைப்பெய்து மாறே.

(ப. இ.) எங்கும் நிறைந்து நூக்கமின்றி விளங்கும் சிவபெருமான் திருவடியை ஏத்துகின்ற வானவக் கூட்டத்தாரும், மாவலிபால் வஞ்சனையாகக் குறுகிச் சென்று மூவடி மண்ணிரந்த மாலும், முனிவரும், வேதம் பாடும் நான்முகனும், தேடியலைந்தும் முடிவு காணாது எய்த்தனர். பாவடி - சுூதவடிவான வேதம். தாவடியிட்டும் - அலைந்து திரிந்தும். தலைப்பு - ஒளிப்பிழம்பின் சுூழும் மேலும் ஆகிய முடிவிடம்.

(அ. சி.) செறிவுடை - கூட்டமாகிய. மூவடி தா என்றான்: வாமனன். பாவடி . . செய் - வேதமோதும். தாவடி . . மாறே - அடியையும் முடியையும் எய்துமாறு.

(6)

364. தானக் கமலத் திருந்த சதுமுகன்

தானக் கருங்கட லூழித் தலைவனும்

ஊனத்தின் உள்ளே உயிர்போல் உணர்கின்ற

தானப் பெரும்பொருள் தன்மைய தாமே.

(ப. இ.) செந்தாமரையை உறைவிடமாகக் கொண்டு தங்கும் நான்முகனுக்கும், அதுபோல் கருங்கடலை உறைவிடமாகக் கொண்டு தங்கும் மாலுக்கும், ஊழித் தலைவனாகிய உருத்திரனுக்கும், அவரவர்தம் உடம்பினுள் உயிர் உறைவது போல் அவரவருயிர்க்கு உயிராய் உறைதலைச் செய்வதான பெரும் பொருள் சிவபெருமான் ஆவன். அனைவரும் அவன் தன்மையராய் அவன் ஆட்டுவித்தவண்ணம் ஆடும் உயிரினத்தராவர். கருங்கடல் ஊழித் தலைவன். கருங்கடல் தலைவன் - அரி. ஊழித் தலைவன் - அரன்.

(7)

365. ஆலிங் கனஞ்செய் தெழுந்த பரஞ்சுடர்

மேலிங்ஙன் வைத்ததோர் மெய்ந்நெறி முன்கண்டு

ஆலிங் கனஞ்செய் துலகம் வலம்வருங்

கோலிங் கமைஞ்சருள் கூடலு மாமே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் உயிர்ப்பொருள் உயிரல் பொருள் எல்லாவற்றுடனும் இயற்கை உண்மைப் புணர்ப்பாய் வேறறநிறைந்து நிற்கின்றனன். இந் நிலையைச் சுத்தாத்துவிதம் என்ப. இதனையே ஆலிங்கனம் என்ப. இங்ஙனம் திகழும் அச் சிவன் இயற்கைப் பேரறிவுப் பேரொளிப் பெரும் பொருளாவன். 'அவன் ஆருயிர் தன் திருவடியைச் சார்தற் பொருட்டுச் செந்நெறியாகிய மெய்ந்நெறியை அமைத்தருளினன். அந்நன்னெறியினைத் திருவருளால் முனைத்துக் கண்டு தழுவி உயர்ந்தோர் வலம் வருவர். சிவபெருமான் திருவடியைத் தலைக்கூடுதற்குச் சிறந்த செந்தமிழுடையாளமாகிய 'சிவயநம' என்னும் திருவைந்தெழுத்து உண்மையால் மூளா அடிமையாய்க் கூடுதலுமாகும். கோலிங்கம் - சிறந்த அடையாளம்.

(அ. சி.) ஆலிங்கனம் செய்து - கலந்து. மெய்ந்நெறி - சுத்த அத்துவிதம். கோலிங்கம் ஐஞ்சு - பஞ்ச லிங்கங்கள்.

(8)

366. வாள்கொடுத் தானை வழிபட்ட தேவர்கள்

ஆள்கொடுத் தெம்போல் அரனை அறிகிலர்

ஆள்கொடுத் தின்பங் கொடுத்துக்கோ ளாகத்

தாள்கொடுத் தானடி சாரகி லாரே.

(ப. இ.) தாம் வாழ்வான் வானவர்கள் முழுமுதற் சிவனைத் தொழுது போர் வெல்லும் வாளே சூரெனக் கொண்டு வேண்டினர். சிவபெருமானும் 'வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவதே ஈயும்' பெருவள்ளலாதலின் அவ்வாறே வாள் கொடுத்தருளினன். அத் தேவர்கள் வாள் கொடுத்த வள்ளலை அந்த அளவில் நினைந்து வழிபட்டனர். அவர்கள் நம்மைப் போல் தம்மைச் சிவபெருமானுக்கு அடிமையாகக் கொடுத்து அவன் திருவருளால் அவன் திருவடியை உணர்கிலர். அந் நோக்கத்துடன் அவனை வழிபட்டால் அவன் ஆளாக வேண்டுமென்னும் நல்லெண்ணத்தை நம்பால் எழுப்பியருள்வன். அடிமையானதும் திருவடியின்பத்தைக் கொடுத்து வாழ்வித்தருள்வன். மேலும் நீங்காத் துணை வலியாக அத் திருவடியையே தந்தருள்வன். இத்தகைய சிவபெருமான் திருவடியைச் சாராது வாழ்நாட்களெல்லாம் வீழ்நாளாக்குவர் வானவர். வாள்கொடுத்து என்பதற்கு அறிவு கொடுத்து எனலும் ஒன்று. என்னை? நாளுடனே வாளும் நயந்து சிவனருளல், ஆளுளத்துத் தாளெழுப்பலாம் ஆதலின் என்க. ஆள் கொடுத்தல், அடிமையாம் எண்ணத்தை எழுப்பல்.

(அ. சி.) வாள் கொடுத்தான் - அறிவாகிய ஒளியைக் கொடுத்தான். ஆள் கொடுத்து - அடிமைப்பட்டு. கோளாக - வலிமை உண்டாக.

(9)

367. ஊழி வலஞ்செய்தங் கோரும் ஒருவற்கு

வாழி சதுமுகன் வந்து வெளிப்படும்

வீழித் தலைநீர் விதித்தது தாவென

ஊழிக் கதிரோன் ஒளியைவென் றானே.

(ப. இ.) பல்லூழி காலம் சிவபெருமானை நல்லறிவுடன் வழிபட்டு வலம் வந்து இடையறாது நாடினன். அங்ஙனம் நாடிய மெய்யன்பினனாகிய ஒருவனுக்குப் படைக்குந் தொழிலை மேற்கொண்டு அருளோன் மெய்க்கண் சிவபெருமான் நான்கு திருமுகங்களுடன் தோன்றியருளினன். அவன் ஆலம் விழுதொத்துக் காணப்படும் திருச்சடையின்கண் விளங்கும் திருவருளாகிய வான்புனலைத் தந்தருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்தனன். எல்லாவொளிகளையும் வென்று பேரொளியாய்ப் பேரூழிக் கதிரவனாய் விளங்கும் சிவபெருமான் அவ்வாறே அருள்புரிந்தனன். அருளோன்மெய் - சதாசிவதத்துவம். தலைநீர் - தலையில் விளங்கும் அந்தண்மை வாய்ந்த திருவருள்.

(அ. சி.) சதுமுகன் - கர்த்திருசாதாக்கியத்திலுள்ள நான்கு முகங்களை உடைய சிவன்.

(10)

9. படைப்பு

368. ஆதியோ டந்தம் இலாத பராபரம்
போதம தாகப் புணரும் பராபரை[1]
சோதி யதனிற் பரந்தோன்றத் தோன்றுமாந்
தூதில் பரையதன் பால்திகழ் நாதமே.

(ப. இ.) தொடக்கமும் ஈறும், பிறப்பும் இறப்பும், எழுவாயும் இறுவாயும் ஆகிய ஆதியோடு அந்தமும் இலாத விழுமிய முழுமுதற் பெரும் பொருள் சிவபெருமான். அச் சிவபெருமானுக்குத் திருவுடலாய்ப் புணரும் பேரறிவுப் பெரும் பொருள் பராபரை எனப்படும். பராபரை என்பதும் பராசத்தி என்பதும் ஒன்றே. அதுவே வனப்பாற்றலெனப்படும். அவ் வனப்பாற்றல் அளவில் பேரொளியாய்த் திகழும். அப் பேரொளியினின்றும் அப்பாலாம் சிவம் தோன்றும். அப்பாலாம் சிவம் துரியாதூத சிவன் எனப்படும். அதனையே பரம் என்பர். அச் சிவன் தோன்றுதற்கு நிலைக்களமாக முதற்கண் ஓசையாகிய நாதம் தோன்றும். பரை திருவருளாணை.

(1)

369. நாதத்தில் விந்துவும் நாதவிந் துக்களில்
தூதற் றகம்வந்த சிவன்சத்தி என்னவே
பேதித்து ஞானங் கிரியை பிறத்தலால்
வாதித்த விச்சையில்[2] வந்தெழும் விந்துவே.

(ப. இ.) மேலோதிய ஓசையாகிய நாதத்தினின்றும் ஒளியாகிய விந்து தோன்றும். ஓசை செவிக்குப் புலனாவது. ஒளி கண்ணுக்குப் புலனாவது. அது வரிவடிவம். நாதவிந்துக்களாகிய இருமெய்களினின்றும் முறையே சிவன் சிவை என்னும் மெய்கள் தோன்றும். சிவன் பால் நின்று பேரறிவும், சிவையாகிய சத்தியினின்று பேராற்றலும் வெளிப்படும். பேரன்பு எனப்படும் இச்சை, என்றும் ஒன்றுபோல் நிற்பதென ஆய்ந்து நிலைநிறுத்தப்பட்டது. அவ் விச்சை விந்துவில் நின்றும் தோன்றும். 'இச்சையில் வந்தெழும் விந்துவே' என்பதில் விந்துவில் இச்சை வந்தெழும் என மாறுக. தூதற்றகம் வந்த என்பதற்கு மலமாசகன்ற அன்பர் உள்ளத்தில் தோன்றிய என்றலும் ஒன்று.

(2)

370. இல்லது சத்தி இடந்தனில் உண்டாகிக்
கல்லொளி போலக் கலந்துள் ளிருந்திடும்
வல்லது ஆக வழிசெய்த அப்பொருள்

சொல்லது சொல்லிடில் தூராதி தூரமே.

(ப. இ.) உலகு உடல் உண்பொருள்களாகிய காரியம் தோன்றுதற்கு இடமெனப்படும் இல்லாயுள்ளது மாயை. உள்ளதாகிய அம் மாயை சத்தியால் காரியப்படும். அதனால் அம் மாயையையினைச் சத்தியிடந்தனில் உண்டாகி என்றனர். சத்தியும் சிவனும் மணியும் ஒளியும்போலக்

---

1. சத்திதன். சிவஞான சித்தியார், 1. 3 - 3.

2. ஞானமே. " " " 5.

கலந்துள் இருந்திடும். கல் - மணி. அம் மாயையினை இத்தகைய உறுதிப் பொருள்களாகச் சத்தியின் இடமாக நின்று ஆக்கியருளிய அப்பெரும் பொருள் புகழ்ச்சி மொழிகளுக்கு எட்டாத தொலைவிலுள்ளதாகும். இல்லது - மாயை; அது முதற்பொருளாறு. 'இல்லே எனும் மாயையிலிட்டென்னை' என்பதுங் காண்க. வல்லது - உறுதியானது.

(அ. சி.) இல்லது - மாயை. வல்லது வழி ஆக - மாயை மூலமாக. சொல்லது - புகழ். தூராதி தூரம் - விரிவுடையது.

(3)

371. தூரத்திற் சோதி தொடர்ந்தொரு சத்தியாய்

ஆர்வத்து நாதம் அணைந்தொரு விந்துவாய்ப்

பாரச் சதாசிவம் பார்முதல் ஐந்துக்கும்

சார்வத்துச் சத்திஓர் சாத்துமா னாமே.[1]

(ப. இ.) மாற்றம் மனங்கழிய நின்ற மறையோன் சிவன். அவன் தொலைவில் தோன்றும் சுடர்ச் சோதியாயுள்ளான். அன்பினால் அவனைத் தொடர்ந்தொரு சத்தி தோன்றிற்று. அச் சத்தியின் ஆர்வத்தால் நாதந்தோன்றும். அந் நாதத்தின்பின் விந்து தோன்றும். அதன்பின் அறிவும் ஆற்றலும் ஆகிய சிவம் சத்தி என்னும் இரண்டும் ஒப்ப நிற்கும் நிலையாகிய அருளோன்மெய் சதாசிவம் எனப்படும். பெருமை மிக்க அச் சதாசிவமெய் அதன்பின் தோன்றும். நிலமுதலாகிய பூதம் ஐந்திற்கும் சார்பிடமாய் நிற்பது சத்தியென்னும் பேரறிவுப் பெரும்பொருள். அச் சத்தியையுடைய பெரும் பொருள் ஒப்பில்லாத சிவன் எனப்படும் சாத்துமான் என்க. இதுவரையும் தூமாயையாகிய விந்துவின் நிலைவேறுபாட்டு நிகழ்ச்சி முறைகளாகும். இம்முறை ஒன்றினின்று ஒன்று தோன்றுவதன்று. வீட்டில் பல அறைகள் தடுக்கப்படுவதுபோல் அமைப்பதாகும். இதனைப் பகுப்பமைப்பு என்ப. இதுவே விருத்தியெனவும் படும். படம் குடிலானாற்போல என்பதும் இது. பாரம் - பெருமை. வத்து - பொருள்.

(அ. சி.) சத்தி ஓரா வத்து மானும் - ஆராய்ந்தறியப்படாத பரம்பொருளைச் சத்தி ஒக்கும்.

(4)

372. மானின்கண் வானாகி வாயு வளர்ந்திடும்

கானின்கண் நூருங் கலந்து கடினமாய்த்

தேனின்கண் ஐந்துஞ் செறிந்தைந்து பூதமாய்ப்[2]

பூவின்கண் நின்று பொருந்தும் புவனமே.[3]

(ப. இ.) மோகினி என்பது தூவாமாயைக்கு ஒரு பெயர். அத்தூவா மாயையில் கலை தோன்றும். அக் கலையினின்று மூலப்பகுதி தோன்றும். இம் மூலப்பகுதிக்கு மான் என்று பெயர். பின் மூலப் பகுதியில் தோன்றும் இறுப்பு மெய்யாகிய புத்தி தத்துவத்திற்கும் மான்

---

1. சிவஞ்சத்தி. சிவஞான சித்தியார், 2. 4 - 2.

2. வருங்குண - சாற்றிய "2. 3 - 7 - 15.

" சுவையொளி, திருக்குறள், 27.

3. சாந்தியா. சிவஞானசித்தியார், 8. 1 - 9.

என்று பெயர். இம் மானின்கண் நின்று எழுச்சியாகிய ஆங்காரம் தோன்றும். இவ் வெழுச்சி மூவகைப்படும். அவை உணர்வு உழைப்பு உலகம் என்பன. இவற்றுள் உலக எழுச்சியினின்றும் பூதமுதலாகிய நுண்மை ஐந்தும் தோன்றும். நுண்மை - தன்மாத்திரை. நுண்மையினின்று வான் வளி வளர்ந்து தோன்றும். கானலாகிய தீயும், நூரும், எல்லாங் கலந்து கடினமாக இருக்கும் நிலமும் தோன்றும். முறையே இவற்றின் நிலைக்களமாகிய நுண்மையினை ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் எனக் கூறுப. கானல் என்பது கான் எனக் கடை குறைந்து நின்றது. தேனாகிய திருவருள் ஆற்றலின்கண் இவ்வைந்தும் கூடி உலகத்திலும் உடலிலும் பூதமாகப் பொருந்தும். பூதம் - பருமையாகத் தோன்றுவது. இவ்வைம் பூதக் கூட்டரவே புவனமாகும். பலவுலகத் தொகுப்பு புவனம் என்ப. புவனங்கள் இருநூற்று இருபத்து நான்கென்ப.

(அ. சி.) மான் - அசுத்த மாயை.

(5)

373. புவனம் படைப்பான் ஒருவன் ஒருத்தி

புவனம் படைப்பார்க்குப் புத்திரர் ஐவர்[1]

புவனம் படைப்பானும் பூமிசை யானாய்ப்

புவனம் படைப்பானப் புண்ணியன் தானே.[2]

(ப. இ.) ஒருவன் ஒருத்தியாய் ஓர் உடம்பின் கண்ணே தோற்றுவித்துத் திகழும் சிவபெருமான் புவனம் முழுவதையும் படைப்பவனாவன். பேரறிவும் பேராற்றலும் சீராக ஒருங்கமைந்த இவர்க்கு மக்களாயுள்ளவர் ஐவர். அவ் ஐவரும் முறையே அருளோன், ஆண்டான் அரன், அரி, அயன் என்பவராவர். இவ்வைவரும் முறையே சதாசிவன், மாஈசன், உருத்திரன், மால், அயன் எனவும் கூறப்படுவர். புவனத்தைப் படைக்கின்ற செந்தாமரை மேலுறை அயனும் சிவபெருமான் திருவாணை பெற்றவனாதலின் அவனுடன் கலப்பால் சிவன் ஒன்றாயிருப்பதால் அவனையும் சிவபெருமான் என்பர். பூமிசையான் - நான்முகன். நிலவுலகத்தினின்று புண்ணியப் பயனளிக்கும் புண்ணியனாயுள்ள சிவபெருமான் அயனுடன் நின்றும் புவனத்தைப் படைத்தருள்வன். புண்ணியன் - அம்மையோடு அப்பனாய்த் திகழ்ந்து ஆருயிர்கட்கு வழுவில் நலமருளும் முழுமுதற்சிவன்.

(அ. சி.) ஒருவன் ஒருத்தி - சிவம் சத்தி. புத்திரர் ஐவர் - சதாசிவன் - மகேசன் - உருத்திரன் - மால் - அயன்.

(6)

374. புண்ணியன் நந்தி பொருந்தி உலகெங்கும்
தண்ணிய மானை வளர்த்திடுஞ் சத்தியுங்
கண்ணியல் பாகக் கல்வி முழுதுமாய்
மண்ணியல் பாக மலர்ந்தெழு பூவிலே.[3]

---

1. சிவஞ்சத்தி. சிவஞான சித்தியார், 2 - 4 - 2.

2. வைத்தானை. அப்பர், 6. 43 - 8.

3. சாற்றிய. சிவஞான சித்தியார், 2 - 3 - 15.

(ப. இ.) புண்ணியனாகிய நந்தி என்று ஓதப்பெறும் சிவபெருமான் பொருந்துதலினாலே திருவருளாற்றலாம் சத்தியும் உலகமெங்கணும் தண்ணளியுடன் பொருந்தி நிற்பர். பொருந்தி மானாகிய உடல்மெய்யினை வளர்த்தருள்வன். கண்ணுதலாகிய திருவுள்ளங் கொண்ட இயல்பினாலே ஐம்பூதம் முதலிய தத்துவங்கள் ஒன்றோடொன்று கலந்து நிலம் நீர் நெருப்பு உயிர் நீள்விசும்பு முதலாகிய உலகங்களாக விரிந்து தோன்றும். இப்பூதங்கள் அகத்தும் புறத்தும் காணப்படும். புறத்துக் காணப்படுவது அண்டம் எனவும், அகத்துக் காணப்படுவது பிண்டம் எனவும் கூறுப. கண்ணுதல் - கருதுதல். உடல்மெய் - ஆன்மதத்துவம்.

(7)

375. நீரகத் தின்பம் பிறக்கும் நெருப்பிடை
காயத்திற் சோதி பிறக்கும்அக் காற்றிடை

ஓர்வுடை நல்லுயிர்ப் பாதம் ஒலிசத்தி

நீரிடை மண்ணின் நிலைப்பிறப் பாமே.[1]

(ப. இ.) ஐம்பூதங்களுள் மண்ணானது எல்லாவற்றையும் தாங்கி நிலைப்பிக்கச் செய்யும் தன்மை வாய்ந்தது. அதனான் மண்ணினை நிலைப்பிறப்பாம் என்றனர். அதன் மேல் விளங்கும் நீரகத்துச் சுவை இன்பம் தோன்றும். அதன்மேல் நெருப்பினிடத்து ஒளி தோன்றும். அதன் மேல் காற்றினிடத்து உயிர்ப்புப் பிறக்கும். அதன்மேல் வானத்தினிடத்து ஒலி தோன்றும். காயம்: ஆகாயம்; முதற்குறை, வானம். உயிர்ப்பு - மூச்சு. நல்லுயிர்ப்பு - அனைத்துயிர்க்கும் ஒத்த நன்மைதரும் காற்று. ஓர்வுடை ஒலி - ஆராய்வதற்கும் நிறைவுறுதற்கும் துணையாம் ஓசை. ஆதம் - ஒளி; ஆதபம் என்பதன் இடைக்குறை இத் திருப்பாட்டு ஐம்பூதங்களின் தோற்றமுறை கூறுகின்றது. ஐம்பூதங்களும் ஐந்து தன் மாத்திரைகளினின்றுந் தனித்தனி தோன்றுவன. ஒரு பூதத்தினின்று மற்றொரு பூதம் தோன்றுவதன்று. அங்ஙனம் தோன்றுவனவாகச் சொல்லுவது ஏற்றுரையே. ஏற்றுரை - உபசாரம். வானத்தினின்றும் காற்றுத் தோன்றும் என்பதற்குரிய காரணம் காற்றினிடத்து அதன் இயற்கைப் பண்பாகிய ஊறுமட்டு மன்றிச் செயற்கையாகிய வானத்தின் பண்பாம் ஓசையும் விரவியிருப்பதால் அச்சிறப்பு நோக்கி வானத்தினின்றும் காற்றுத் தோன்றிற்று என்பதாம். இது தலைவியைச் செவிலி பெற்றமகளென நற்றாய் நவில்வதை ஒக்கும். நற்றாய் மகளென்றல் நண்ணும் இயல்பாகும், உற்ற செவிலிக்காம் சிறப்பு என்பதை நினைவிற் கொள்க. உண்மையான் நோக்குவார்க்குக் காற்று ஊற்றுத் தன்மாத்திரையினின்றுந் தோன்றும் என்பதே வாய்ப்புடைத்தாம். ஊற்றுத் தன்மாத்திரையில் ஓசைப் பண்பும் விரவியிருக்கும். அங்ஙனம் ஊற்றுத் தன்மாத்திரையில் விரவியிருக்கும் ஓசையோடு சிறப்புற்று நிற்கும் ஊற்றுத் தன்மாத்திரையினை ஆகாயம் எனக் கூறுவர். அவ்வாகாயத்தினின்றுங் காற்றுத் தோன்றும் என்பர். மேவும் வேற்றுப் பண்பிடமாய் விளம்புவரால், தாவில் சிறப்புணர்த்துதற்கு. ஆதலால் அமையும் என்க. இப்படியே மற்றைப் பூதங்களும் தோன்றும் என்ப. இத் திருப்பாட்டில் காணப்படும் உயிர்ப்பு, ஆதம், ஒலி, சத்தி, நிலை என்பன முறையே காற்று, தீ, வானம், நீர், நிலம் என்னும் பூதங்களின் பண்புகளாம்.

(8)

---

1. இரந்தர. சிவஞான சித்தியார், 2. 3 - 6.

376. உண்டுல கேழும் உமிழ்ந்தான் உடனாகி

அண்டத் தமரர் தலைவனும் ஆதியுங்

கண்டச் சதுமுகக் காரணன் தன்னொடும்

பண்டிவ் வுலகம் படைக்கும் பொருளே.[1]

(ப. இ.) ஏழுலகினையும் ஒருகாலத்து உண்டு உமிழ்ந்தவன் மாயன். அதனால் உலகோர் அவனை மண்ணுண்ட மாயன் என்பர். கண்ணுக்கும் கருத்துக்கும் முறையே தோன்றும் பருவுடல் நுண்ணுடலாகிய உடல் மெய் இருபத்து நான்கினையும் காப்பவன் மாயன். அதனால் அவன் மண்ணுண்ட மாயன் எனப்படுவன். அத்தகைய அரியும், அவனுடனாகி அவனுக்கு மேற்பட்டு நிற்கும் அண்டத்தமரர் தலைவனாகிய அரனும், திருவாணையால் ஆதியாகிய படைத்தல் தொழிலைச் செய்யும் இயற்றுதற் காரணனாகிய அயனும் பல பொருள்களுடன் ஐந்தொழிற்கும் காரணனாகிய முழுமுதற் கடவுளாம் சிவபெருமானால் முன்னே படைக்கப்பட்டவராவர். இச் சிவன் நாலாம் நிலைக்கண் உள்ள சிவன் என்ப நாலாம் நிலை - துரியநிலை. ஆதி - காரணம்.

(9)

377. ஓங்கு பெருங்கடல் உள்ளுறு வானொடும்[2]
பாங்கார் கயிலைப் பராபரன் தானும்
வூங்குங் கமல மலர்மிசை மேலயன்[3]
ஆங்குயிர் வைக்கும் அதுவுணர்ந் தானே.

(ப. இ.) உயர்ந்த பெரிய கடல் மேல் தங்கியிருக்கும் அரியுடனும், பெரிய செந்தாமரை மலர் மேலுறையும் அயனுடனும் முறையே காத்தல் படைத்தல்களாகிய தொழிலினை அவர்கள் வாயிலாக இயற்றவுன்னினன் சிவன். சிறந்த திருக்கயிலையின்கண் எழுந்தருளியுள்ள 'யாவர்க்கும் மேலாம் அளவிலாச் சீருடையா'னாகிய அவன் அவர்கள்பால் திருவாணையினை வைத்தருளத் திருவுள்ளங் கொண்டருளினன். உயிர் - திருவாணை. உணர்ந்தான் திருவுள்ளங்கொண்டான்.

(10)

378. காரணன் அன்பிற் கலந்தெங்கும் நின்றவன்
நாரணன் நின்ற நடுவுட லாய்நிற்கும்[4]
பாரணன் அன்பிற் பதஞ்செய்யும் நான்முகன்
ஆரண மாய்உல காயமர்ந் தானே.[5]

(ப. இ.) அனைத்துயிர்க்கும் அனைத்துடற்கும் அனைத்துலகிற்கும் வினைமுதற் காரணனாயுள்ளவன் சிவபெருமான். அன்பாகிய திருவருளுடன் கலந்து எங்கும் நீக்கமற நின்றவன் சிவன். நாரணனாகிய திருமாலின் நடுவுடல் என்று சொல்லப்படும் நெஞ்சிடங்கொண்டவனும்

---

1. தாங்கரும். சம்பந்தர்,3. 119 - 4.

2. பேயாயின. "1. 15 - 3.

3. எண்ணார்தரு "1. 13 - 5.

4. பாரர்ழி. சம்பந்தர்,3. 54 - 9.

5. அவையே. சிவஞான போதம், 2.

சிவனே. அனைத்துயிர்களாலும் அன்பினால் ஓதப்படும் ஒண்பொருளும் அவனே. நான்முகன் நிலையினைத் தந்தருள்பவனும் அவனே. ஆருயிர்களை அறவழியில் நடத்தும் ஆரணமாகிய மறையாய் விளங்குபவனும் அவனே. உலகமே உருவமாகக் கொண்டு திகழ்பவனும் சிவபெருமானே. ஆரணம்: ஆர் + அரணம் = ஆராணம்; ஆரணம் எனமரூஇற்று; ஒழுக்கக் காவலாயுள்ளது. உடல்நடு - நெஞ்சம். பாரணன் - வழுத்தப்படுவோனாகிய சிவன். பதஞ்செய்வன் - நிலையை அளிப்பன். ஆரணம் - சொல்லுலகு.

(11)

379. பயன்எளி தாம்பரு மாமணி செய்ய

நயன்எளி தாகிய நம்பன்ஒன் றுண்டு

அயன்ஒளி யாயிருந் தங்கே படைக்கும்

பயனெளி தாம்வய ணந்தெளிந் தேனே.

(ப. இ.) செம்மையாகிய திருவடியின்பத்தினை எளிதாக அளித்தருளும் நம்பன் சிவபெருமான். அவனே மெய்யன்பர்கட்கு எல்லாப் பயனையும் யாண்டும் எளிதாகத் தந்தருளுவன். அதனால், விலைவரம்பில்லாப் பெரிய சிறந்த செம்மணியாக வுள்ளவனும் அவன் ஒருவனே. அயனுடைய அறிவிற்கு அறிவாய்க் கலந்து நின்று படைப்புத் தொழிலை நடப்பித்தருள்பவனும் அவனே. இவ்வாறாக எல்லாப் பயனையும் எளிதில் ஈந்தருளுவதற்குக் காரணம் சிவபெருமானின் பேரருளுடைமையே எனத் தெளிந்தேன். சிவபெருமான் ஆருயிர்களுள் சிலவற்றைத் தகுதியுடையனவாக ஆக்கி, அவற்றைக்கொண்டு ஏனை உயிர்களுக்கு வேண்டும் துணைபுரிவிக்கின்றனன். இம்முறைதான் அவன் உன்முகமாய் நின்று செய்தருள்வதாகும். செம்மணி - மாணிக்கம். நயன் - இன்பம். ஒளி - சிவஞானம். வயணம் - காரணம்.

(அ .சி.) வயணம் - காரணம்.

(12)

380. போக்கும் வரவும்[1] புனிதன் அருள்புரிந்

தாக்கமுஞ் சிந்தைய தாகின்ற காலத்து

மேக்கு மிகநின்ற எட்டுத் திசையொடுந்

தாக்குங் கலக்குந் தயாபரன் தானே.

(ப. இ.) அனைத்தையும் ஒடுக்கும் அரனே முழுமுதலாகலின் போக்காகிய பேரொடுக்கத்தைச் செய்பவனும் சிவபெருமான். ஆண்டவன் அருளால் மீண்டும் உலகுள ஆதலின் வரவாகிய உலகப் புதுப்படைப்பினைச் செய்தருள்பவனும் அவனே. அவ்வுயிர் உலகங்கட்கு ஆக்கமாகிய காத்தலைச் செய்தருள்பவனும் சிவனே. இவையனைத்தும் சிந்தையாகிய திருவுள்ளக் குறிப்பான் நிகழ்வன. அக் காலத்துச் சிறப்பு மிகும்படியாக நின்ற எட்டுத் திசையொடும் சிவபெருமான் வேறறக் கலந்து நின்றும் தொடக்குறான். அவன் அங்ஙனம் கலந்து நிற்பதற்குக் காரணம் அவனது எல்லையில்லாத பேரருளாகிய தயா என்க. போக்கு - அந்தம்; பேரொடுக்கம். வரவு - ஆதி; மீண்டுலகப் படைப்பு. ஆக்கம் - காப்பு. மேக்கு - உயர்வு; சிறப்பு.

(13)

---

1. அவையே சிவஞானபோதம், 2.

381. நின்றுயி ராக்கு நிமலன்என் னாருயிர்
ஒன்றுயி ராக்கும் அளவை உடலுற
முன்துய ராக்கும் உடற்குந் துணையதா
நன்றுயிர்ப் பானே நடுவுநின் றானே.[1]

(ப. இ.) உயிர்க்கு உயிராய் நின்று எல்லாவற்றையும் இயைந்து இயக்கும் சிவபெருமான் இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நீங்கியவன். அவனே என் ஆருயிராக உள்ளான். ஆருயிர்களை அன்பு செய்தற்குக் கருவியாகிய உடலுடன் ஒன்றும்படி பொருத்துபவனும் அவனே. அக்காலத்து அவ்வுயிர்கள் முன் செய்து கொண்ட வினைக்கீடாகப் 'பேறு, இழவு, இன்பம், பிணி, மூப்புச் சாக்காடு' என்னும் ஆறும் அவ்வுயிர்களுக்குக் கருவினுள் அமையப் படைத்தருள்வன். இவையே அவ்வுயிர்களைத் துன்புறுத்தும் உடலுக்குத் துணையாவன. அச் சிவபெருமான் ஆருயிர்களின் 'உயிர்ப்பாய்ப் புறம்போந்து புக்கு' நின்றருள்வன். அவன் அனைத்திற்கும் காவலாய் நடுவு நின்றருளினன். உயிர்ப்பான் - உயிர் மூச்சாய் விளங்குவான்.

(அ. சி.) ஒன்று . . . உடலுற - உயிரை உடலோடு சேர்க்கும்போது. முன் துயராக்கும் உடற்கு - ஊழின்படி படைக்கும் உடலுளி.

(14)

382. ஆகின்ற தன்மையில் அக்கணி கொன்றையன்
வேகின்ற செம்பொனின் மேலணி மேனியன்
போகின்ற சீவன் புகுந்துட லாய்உளன்

ஆகின்ற தன்மைசெய் ஆண்டகை யானே.[2]

(ப. இ.) சொல்லுலகும் பொருளுலகும் ஆகிய அனைத்தும் சிவபெருமான் திருவருளால் மீண்டும் தோன்றும். அக் காலத்து அவன் சிவமணியும் கொன்றை மாலையும் அணிந்தவனாய்த் திகழ்வன். அவன் திருமேனி புடமிட்டு எடுத்த செவ்விப் பொன்போலும் மிக்க அழகு வாய்ந்தது. பேரொடுக்கக் காலத்து உலகினையும் உடம்பினையும் ஒருங்கு நீங்கிச் செல்லும் ஆவிகளுக்கு நிலைக்களமாகிய உடலாகவுள்ளவனும் சிவபெருமானே. எக் காலத்தும் யாண்டும் ஆருயிர்கட்கு ஏர்மிக்க சீர்சிறப்புச் செய்வித்தருளும் ஆளும் தன்மை வாய்ந்த அண்ணலும் சிவபெருமானே. ஆகின்ற தன்மையில் - உலகம் உண்டாதற் பொருட்டு. அக்கு சிவமணி; உருத்திராக்கம்; எலும்பெனலுமாம். மேலணி - மேலான அழகிய.

(15)

383. ஒருவன் ஒருத்தி விளையாடல் உற்றார்

இருவர் விளையாட்டும் எல்லாம் விளைக்கும்[3]

பருவங்கள் தோறும் பயன்பல வான

திருவொன்றிற் செய்கை செகமுற்று மாமே.

---

1. என்னி. அப்பர், 5. 21 - 1.

2. அழிப்பிளைப், சிவஞானசித்தியார், 1. 2 - 17.

3. ஏற்றவிவை. சிவப்பிரகாசம், 1. 6.

" சத்தியும். சிவஞான சித்தியார், 1. 3 - 10.

(ப. இ.) ஒருவன் ஒருத்தியாகிய சிவபெருமானும் சிவையும் ஆருயிர்கள் உய்யும் பொருட்டுக் 'காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் விளையாடு'தலாகிய திருவருளைப் புரிவர். விளையாடுதல்; தற்பயன் கருதாது பிறர் பயன் நாடி எளிதாகவும் இனிதாகவும், விழைவுடனும், தொடக்குணாதும், பகையாதும் புரியும் வெற்றிச் செயல். இவ் விளையாட்டினை அருளிப்பாடு என்று கூறுதலே அமைவுடைத்து. இவ்விருவர் அருளிப் பாட்டினால் பருவங்கள் தோறும் பயன் பலவாக விளையும் அனைத்தும் நிகழ்வனவாகும். திருவாகிய நடப்பாற்றல் மாயையுடன் திருவுள்ளம் ஒன்றுதலாகிய உன் முகத்தைச் செய்தருளின் உலகமெலாம் தோன்றி நின்று நிகழும் என்க.

(அ. சி.) திரு ஒன்றில் - சத்தி சிவத்தோடும் கூடில்.

(16)

384. புகுந்தறி வான்புவ னாபதி அண்ணல்

புகுந்தறி வான்புரி சக்கரத் தண்ணல்

புகுந்தறி வான்மலர் மேலுறை புத்தேள்

புகுந்தறி யும்முடிக் காகிநின் றாரே.

(ப. இ.) புவனாபதி அண்ணலாகிய அரனிடமாகச் சிவபெருமான் உயிர்க்கு உயிராய்ப் புகுந்து நின்று அவன் தொழிலை உணர்த்தியும் உணர்ந்தும் அருள்வன். அதுபோல் சக்கரத் தண்ணலாகிய அரியினிடமாக நின்றும் அருள்வன். அதுபோல் செந்தாமரை மேல் உறைவானாகிய அயனிடத்தும் அவ்வாறே நின்றருள்வன். இம் முத்திறத்தோரும் புகுந்தறிந்து முடிப்பிக்கும் சிவபெருமானின் முடித்தலாகிய நிறை வேற்றுதற்குக் கருவியாகி நின்றனர். புவனாபதி - உலக முதல்வியின் முதல்வன் என்றலுமாம்.

(அ. சி.) புவனாபதி அண்ணல் - உருத்திரன். உழக்கு - அளவு கருவி.

(17)

385. ஆணவச் சத்தியும் ஆம்அதில் ஐவருங்

காரிய காரண ஈசர் கடைமுறை

பேணிய ஐந்தொழி லால்விந்து விற்பிறந்து

ஆணவம் நீங்கா தவரென லாகுமே.

(ப. இ.) ஆணவ ஆற்றல் அகன்றாலும் பயிற்சி வயத்தான் ஏற்படும் வாசனையாகிய பசையாற்றலையே ஆணவச் சத்தி என்றனர். அப்பசையாற்றலகலத் தூமாயையில் தோன்றும் நிலைக்களம் ஐந்தாகும். அவற்றின்கண் வாழும் உயர்ந்த உயிரினத்தவரும் ஐவராவர். இவர்களை இயைந்தியக்கும் காரணக் கடவுளரும் ஐவராவர். இவ்விருவகையினரையும் முறையே உயிர்ப்பால் உடையான்பால் எனக் கூறுவர். உயிர்ப்பால் - அணுபக்கம். உடையான்பால் - சம்புபக்கம். இவ்வைவருள் அருளோனாகிய சதாசிவ நிலையிலுள்ள உயிர்ப்பாலார், நுகர்வுப் பசையுடையர். நுகர்வுப் பசை - போக வாசனை. அதன்பின் ஆண்டான் மெய்யாகிய ஈசுரதத்துவத்து ஆட்டுதற் பசையாகிய அதிகார மலவாசனையுடைய உயிர்ப்பாலார் உறைவர். ஆசான் மெய்யாகிய சுத்த வித்தியா

---

1. சிவஞ்சத்தி. சிவஞானசித்தியார், 2. 4 - 2.

தத்துவத்து மலவாசனையுடையாராய்க் கீழுள்ள குணதத்துவத்திருந்து திருவாணைவழி படைத்தல், காத்தல், துடைத்தல்களைப் புரியும் அயன் அரி அரன் வானவர்கோன் முதலாயினாரைத் தூண்டித் தொழிற்படுத்தும் அரன் அரி அயன் வேந்தன் முதலியோராகிய உயிர்ப்பாலார் உறைவர். இந் நிலைகளனைத்தும் முழுமுதற் சிவபெருமான் புரிந்தருளும் ஐந்தொழிலால் தூமாயையாகிய விந்துவினின்றும் அமைப்புமுறைப் பகுப்பாம் விருத்தியாய்த் தோன்றும்.

இவர்களனைவரும் மலப்பசையுடையவரே. அக்கருத்தால் ஆணவம் நீங்காதவரென்றனர். அமைப்புமுறைப் பகுப்பு - விருத்தி; பகுப்பமைப்பு.

(அ. சி.) ஆணவ...ஐவர் - ஆணவமலம் ஒன்றுடைய அணுபட்ச சதாசிவராதி ஐவர். காரிய காரண ஈசர் - அணுபட்ச சம்புபட்சத்தார். விந்து - சுத்த மாயை.

(18)

386. உற்றமுப் பாலொன்று மாயாள் உதயமா

மற்றைய மூன்று மாயோ தயம்விந்து

பெற்றவன் நாதம் பரையிற் பிறத்தலால்

துற்ற பரசிவன் தொல்விளை யாட்டிதே.

(ப. இ.) அருஞ்சைவர் தத்துவம் முப்பத்தாறனுள் நிலமுதல் மாயையீறாகிய தத்துவம் முப்பத்தொன்று. இம் முப்பத்தொன்றும் தூவாமாயை என்று சொல்லப்படும். இக் கருத்தினுக்குப் பாடம் 'முப்பானொன்று' என்றிருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனம் கொண்டால், மற்றை மூன்றாகிய ஆசான்மெய் ஆண்டான்மெய் அருளோன்மெய் என்னும் மூன்றும் தூமாயையின் விளக்கங்களாகும். அதன்மேல் விந்து. இவ் விந்து நாதத்தில் தோன்றும். நாதம் பரைநிறைவில் தோன்றும். இவை அனைத்தும் சிவபெருமான் பரையில் பொருந்துவதால் தோன்றுவன. இனி முப்பால் படைத்தல் காத்தல் துடைத்தல் ஆகிய தொழிலுக்குரிய முப் பண்புகளென்றலும் ஒன்று. இம் முப்பண்புகள் மூலப்பகுதியில் தோன்றுவன. இவை அமைதி ஆட்சி அழுந்தல் எனக் கூறுப. இவற்றை முறையே சத்துவம் இராசதம் தாமதம் என்ப. இம் மாயையின் குணம் காரியக் கடவுளர்க்கு உள்ளன. உணர்த்துமெய், உணர்வுமெய், உடன்மெய் ஆகிய மூன்றும் காரண மாயையில் தோன்றுவன. இம் மூன்றும் முறையே விந்து மோகினி மான் என்று சொல்லப்படும். விந்து - தூமாயை. மோகினி - தூவாமாயை. மான் - மூலப்பகுதி. விந்து நாதத்தில் தோன்றும். நாதம் திருவருள் நிறைவில் தோன்றும். இவையனைத்தும் நீக்கமறக் கலந்து வேறற நிற்கும் பரசிவத்தின் தொன்மைத் திருவிளையாட்டென்ப. காரியக் கடவுளர் உயிர்ப் பகுதியினர். பரையில் - திருவருளாணை இயைந்தியக்கலால்.

(அ. சி.) முப்பால் - முக்குணம். உமையாளுதயம் - சிற்சத்தியிடத்துத் தோன்றும்.

(19)

387. ஆகாய மாதி சதாசிவ ராதியென்[1]

போகாத சத்தியுட் போந்துடன் போந்தனர்

மாகாய ஈசன் அரன்மால் பிரமனாம்

ஆகாயம் பூமி காண அளித்தலே.

1. குறிகள்வச. சிவஞானசித்தியார், 2. 3 - 18.

(ப. இ.) வான் வளி தூ நீர் நிலம் என்னும் ஐம்பூதங்களும், அவற்றை முறையே இயைந்தியக்கும் கண்காணித் தெய்வங்கள் அருளோன், ஆண்டான், அரன், அரி, அயன் என்னும் ஐவரும் தோற்றக் கேடில்லாத திருவருளினாற்றலுடன் போந்தனர். இத் தோற்றத்தை அருள் வெளியாகிய மாகாயத்தில் தோன்றியதென்ப. அருளோன் ஆண்டான் அரன் அரி அயன் என்னும் இவர்களால் நாம் காணும் பருமையான வான் முதல் ஐந்தும் தோன்றின. அருளோன் - சதாசிவன். ஆண்டான் - ஈசுரன்.

(அ. சி.) காண அளித்தல் - புலனுக்குத் தோன்றுமாறு உண்டாக்கல்.

(20)

388. அளியார் முக்கோணம் வயிந்தவந் தன்னில்
அளியார் திரிபுரை யாம்அவள் தானே
அளியார் சதாசிவ மாகி அமைவாள்
அளியார் கருமங்கள் ஐந்துசெய் வாளே.[1]

(ப. இ.) தூமாயையின்கண் திருவருள் நிலைக்களமாம் முக்கோணம் தோன்றும். அதன்கண் வீற்றிருப்பவள் திரிபுரை என்று சொல்லப்படுவள். அருளோனாகிய சதாசிவத்திற்கு உடலாய் அமைவாள். அவள் படைத்தல் காத்தல் துடைத்தல் மறைத்தல் அருளல் என்னும் ஐந்தொழிலையும் புரிவள். அவ்வைந்தொழிலும் அருளால் புரியப்படுவனவே.

(அ. சி.) அளி - கருணை. முக்கோணம் வயிந்தவம் - முக்கோணச் சக்கரத்தில் உள்ள பீஜ எழுத்து.

(21)

389. வாரணி கொங்கை மனோன்மணி மங்கலி
காரணி காரிய மாகக் கலந்தவள்
வாரணி ஆரணி வானவர் மோகினி
பூரணி போதாதி போதமு மாமே.[2]

(ப. இ.) தன் கண்ணை மறைக்கும் தன்மை வாய்ந்த கச்சுப்பூண்டு விளங்கும் திருவருள் அருளோன் நிலையில் மனோன்மணி எனப்படுவள். சிவன் நிலையில் மங்கலி எனப்படுவள். மங்கலம்: மாண்கலம் என்னும் சொல்லின் மரூஉ. மாண்கலம் பூட்டுவாரும் காப்பாரும் நலக்குரியாராவர். மாண்கலம் பூண்பார் நல்லாராவர். நல்லார் சிவஞானமுடையார். திருவருளம்மையே அனைத்திற்கும் வினைமுதற் காரணியாவள். காரியப் பொருள்களிற் கலந்து இயக்கலால் கலந்தவளும் ஆவள். இது படைத்தல். வாரணி - காத்தலைப் புரிபவள். ஆரணி - துடைத்தலைப் புரியும் காளி. வானவர்

மோகினி - மறைத்தலைப் புரியும் ஆதி. பூரணி - அருள்தலைப் புரியும் திருவருள். போதம் - ஆருயிரின் சிற்றறிவினைப் புணர்ந்தியக்கும் அறிவுத் திருவருள். அதிபோதம் - இயற்கைப் பேரறிவுப் பெரும் பொருள். இங்ஙனம் எல்லாமாய் நிற்பவள் திருவருளம்மை. போதாதி போதம்: போதம் + அதிபோதம். போதம் - சிற்றறிவு. அதிபோதம் - பேரறிவு.

(22)

---

1. படைப்பாதித். சிவஞான சித்தியார், 1. 2 - 34.

2. சத்தியாய் - சிவஞான சித்தியார், 2. 4 - 3.

390. நின்றது தானாய் நிறைந்த மகேசுரன்
சென்றங் கியங்கும் அரன்திரு மாலவன்
மன்றது செய்யும் மலர்மிசை மேலயன்
என்றிவ ராக இசைந்திருந் தானே.[1]

(ப. இ.) திருவருளுடன் தானாய் நின்றுநிறைந்த ஆண்டானும், திருவாணைவழி இயக்க இயங்கும் அரன் அரி அயன் என்னும் மூவரும் கலப்பால் சிவபெருமானே யாவர். திருவினைப் பெருவாழ்வெனக் கொண்டு விளங்குபவன் திருமால். மணம் கமழும் செந்தாமரை மேலுறைபவன் திசைமுகனாகிய அயன். இசைந்திருத்தல் - திருவருளால் பொருந்தியிருத்தல்.

(23)

391. ஒருவனு மேஉல கேழும் படைத்தான்
ஒருவனு மேஉல கேழும் அளித்தான்
ஒருவனு மேஉல கேழும் துடைத்தான்
ஒருவனு மேஉல கோடுயிர் தானே.

(ப. இ.) ஒப்பில்லாத விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமானாகிய ஒருவனே உலகங்கள் ஏழினையும் படைத்தருளினன். அவனே காத்தல் துடைத்தல் முதலியவற்றையும் புரிந்தருளினன். அவனே கலப்பினால் உலகமாய் உயிராய்த் திகழ்கின்றனன். உயிரினங்களாகிய அரன் அரி அயன் என்னும் மூவரும் சிவபெருமான் திருவாணை பெற்றுத் தத்தம் தொழில்களை இயற்றுவோராதலின் ஏவுதற் கருத்தாவாகிய சிவபெருமானாலேயே அவைகளும் செய்யப்படுவன. படைத்தல் காத்தல் துடைத்தல்களாகிய முத்தொழிலையும் முழுமுதற் சிவன் திருவுள்ளமாகிய நினைப்பளவானே செய்தருள்வன். அம்மட்டோ உயிரின் வேண்டுகோளை ஏற்று அவ்வுயிர்களைக் கொண்டும் புரிவித்தருள்வன். இஃதன்றோ விழுமிய கடவுட்டன்மை என்ப!

(24)

392. செந்தா மரைவண்ணன் தூவண்ணன் எம்இறை

மைந்தார் முகில்வண்ணன் மாயஞ்செய் பாசத்தும்

கொந்தார் குழலியர் கூடிய கூட்டத்தும்

அந்தார் பிறவி அறுத்துநின் றானே.

(ப. இ.) எம் இறையாகிய சிவபெருமான் திருவடித் தோற்றத்தால் செந்தாமரை வண்ணமும், திருவடியுணர்வால் தூவண்ணமும் பொருந்தியுள்ளவன். வலிமை மிக்க முகில்வண்ணனாகிய மாயன் வினைக்கூடாகச் செய்யும் மயக்க ஆசையால் மணங்கமழும் பூங்கொத்து நிறைந்த மாலை சூடிய கூந்தலையுடைய பெண்களும் ஆடவரும் கூடிய கூட்டத்து இருள் நீங்கா ஆருயிர்கட்குப் பிறவி வந்து எய்தும். அப் பிறவியினை நற்றவத்தால் அறுத்து அருள்புரிவன் சிவபெருமான். பிறப்பறுத்தலும் சிறப்புறுத்தலும் சிவபெருமான் ஒருவனுக்கே உரிய ஒப்பில் திருவருட் செயலாகும். அந்தார்: அந்தம் + ஆர், என்பது அந்தார் என நின்றது. அந்தம் - இருள். ஆர் - நிறைந்த.

(25)

---

1. எண்ணில். சிவஞான போதம். 4. 1 - 4.

393. தேடுந் திசைஎட்டுஞ் சூவன் உடல்உயிர்

கூடும் பிறவிக் குணஞ்செய்த மாநந்தி

ஊடு மவர்தம துள்ளத்தின் உள்நின்று[1]

நாடும் வழக்கமும் நான்அறிந் தேனே.

(ப. இ.) எட்டுத் திசைகளிலும் வாழ்வின் பொருட்டு ஆருயிர்கள் உடலை நாடுகின்றன. அந் நாட்டத்தை வினைக்கூடாக உடலோடு கூட்டி நிறைவேற்றியருள்பவன் மாநந்தியாகிய சிவபெருமான். குணஞ்செய்தல் என்பது அவ்வுயிர்கள் வேண்டியதையே அளித்து நலம்புரிதல். பிறவி எடுத்தவுயிர்கள் சிவனை அடைய வேண்டிய ஒழுக்க நெறியில் நில்லாது ஊடுதலாகிய மாறுபாட்டைப் புரிகின்றன. அம் மாறுபாட்டைப்புரியும் அவ்வுயிர்களின் உள்ளத்துள் மறைந்து நின்று அதனை ஆராயும் முறைமையினையும் மேற்கொண்டுள்ளான் சிவன். அவனருளால் அதனையும் அறிந்துள்ளேன் கூடும் குணம் - கூடும் தன்மை என்றலும் ஒன்று. நாடும் - நாடச் செய்யும் என்றலும் ஒன்று. இதற்குப் பிறவினை தன் வினையாய் நின்றதென்க.

(26)

394. ஓராய மேஉல கேழும் படைப்பதும்

ஓராய மேஉல கேழும் அளிப்பதும்

ஓராய மேஉல கேழும் துடைப்பதும்

ஓராய மேஉல கோடுயிர் தானே.[2]

(ப. இ.) சிவனும் சிவையும் கூடும் கூட்டத்தாலேயே உலகங்கள் காரியப்படுகின்றன. உடலோடு உயிர் கூடி வாழ்கின்றன. சிவனும் சிவையும் ஒன்றே இருநிலைப்பட்டுக் கூடி நிற்றலின் ஓராயம் என்றனர். ஓராயம் - ஒப்பில்லாத கூட்டம். இதனை அது தானால் என்னும் தாதான்மியம் என்ப. அவ்வாறே சிவனும் சிவையும் கூடிய ஓராயத்தால் உலகம் ஏழினையும் காத்தருள்கின்றனன். அதுபோல் துடைத்தும் அருள்கின்றனன். அதுபோல் உலகுடனும் உயிருடனும் கலந்து வேறற நின்றியக்குவதும் ஓராயமேயாம். உலகோடுயிர் தானே: உலகுயிர்களை இயைந்தியக்கும் சிவனே.

(அ. சி.) ஓராயம் - சிவமும் சத்தியும் கூடிய கூட்டம்.

(27)

395. நாதன் ஒருவனும் நல்ல இருவருங்

கோது குலத்தொடுங் கூட்டிக் குழைத்தனர்

ஏது பணியென் றிசையும் இருவருக்

காதி இவனே அருளுகின் றானே.

(ப. இ.) எல்லாரானும் நத்தப்படும் முதன்மையுடையவன் நாதன். அவன் ஒருவனாகிய சிவபெருமானே ஆவன். நன்மைக்குரிய அரியும் அயனும் ஆகிய இருவரும் குற்றம் பொருந்திய தூவாமாயை ஆக்கப்பாடு

---

1. விள்ளத்தா. அப்பர், 4. 76 - 7.

" வஞ்ச. திருக்குறள், 271.

2. சத்தியுஞ் சிவஞானசித்தியார், 1. 3 - 19.

களாகிய முப்பத்தொரு தத்துவங்களுடனும் கூட்டிக் குழைக்கப்பட்ட உடம்பினையுடையர். நிலமுதல் அசுத்தமாயை ஈறாகிய தத்துவங்கள் முப்பத்தொன்றென்ப. அவ்விருவரும் அடியேங்கட்குக் கட்டளையிடும் பணி ஏதென்று சிவபெருமானிடத்து இரந்து பின்னிற்பர். ஆதியாகிய நடப்பாற்றலோடு கூடிய சிவபெருமான் அவ்விருவர் வேண்டுகோளையும் ஏற்றருளி அவர் செய்ய வேண்டிய காத்தல் படைத்தல்களை முறையே அவர்கட்கு அருள்புரிவன்.

(28)

396. அப்பரி செண்பத்து நான்குநூ றாயிரம்[1]

மெய்ப்பரி செய்தி விரிந்துயி ராய்நிற்கும்

பொய்ப்பரி செய்திப் புகலும் மனிதர்கட்

கிப்பரி சேஇருள் மூடிநின் றானே.[2]

(ப. இ.) சிவபெருமான் அருளிய திருவாணையினால் அயன் நால்வகைத் தோற்றத்து ஏழ்வகைப் பிறப்பினுள் எண்பத்து நான்கு நூறாயிர வேறுபாட்டோடு கூடிய உடம்புகளை ஆருயிர்கட்குப் படைத்தளித்தனன். சிவபெருமான் அம்மையப்பராக விளங்கும் தொன்மை மெய்ப்பரிசினால் ஆருயிர்கள் இங்ஙனம் விரிந்து நின்றன. இவ்வுண்மையினை யுணராது பாழ்ங்கோளராகிய நாத்திகர்கள் இப் படைப்பினைப் பொய்த்தன்மை என்று புகல்வர். சிவபெருமான் அவர் தம் ஆணவ ஆற்றல் தொழிற்பட்டு அகலும் பொருட்டு அவர்களை அவ் வாணவ வல்லிருள் மூடுதலிலேயே வைத்து நின்றனன்.

(29)

397. ஆதித்தன் சந்திரன் அங்கிஎண் பாலர்கள்

போதித்த வானொலி பொங்கிய நூீபுவி

வாதித்த சத்தாதி வாக்கு[3] மனாதிகள்

ஓதுற்ற மாயையின் விந்துவின் உற்றதே.

(ப. இ.) தூவாமாயையின் காரியமாகிய மூலப்பகுதியின் காரியங்களாக ஞாயிறு, திங்கள், தீ ஆகிய முச்சுடர்களும் எண்புலக் காவலர்களும் தோன்றினர். எண்புலக் காவலராவர்: ஞாயிறு, நமன், வருணன், சோமன், தீ, நிருதி, வாயு, சாந்தன் என்போராவர். போதத்திற்கு வாயிலாகிய எழுத்தோசைக்கு இடனாக இருப்பது வான். அவ் வானும், ஒலியாகிய காற்றும், பெருகும் தன்மை வாய்ந்த நீரும், நிலமும் ஆகிய பூதங்களும் தூவாமாயையின் காரியங்களே. அளவையான் ஆராய்ந்து முடித்தலாகிய வாதித்த சத்தாதி எனப்படும். ஓசை ஊறு ஒளி சுவை நாற்றம் எனப்படும் தன்மாத்திரை ஐந்தும் அதன் காரியங்களே. வாக்காதியாகிய செய்தற் கருவிகள் எனப்படும் வாய், கால், கை, எருவாய், கருவாய் என்னும் ஐந்தும் அதன் காரியங்களே. மனாதிகள் எனப்படும் உட்கலனாகிய எண்ணம், மனம், எழுச்சி, இறுப்பாகிய நான்கும் அதன் காரியங்களே. இவற்றை முறையே சித்தம் மனம் அகங்காரம் புத்தி எனவுங் கூறுப. இனம்பற்றிச் செவி, கண், மெய், நாக்கு, மூக்கு என்னும் அறிதற் கருவிகள் ஐந்தும் அதன் காரியங்களே யாம். சித்தாந்த சைவ

---

1. உரைசேரு சம்பந்தர். 1. 132 - 4.

2. பொன்னை. அப்பர், 4. 106 - 2.

3. ஒன்றணையா. சிவஞானபோதம், 4. 3 - 1.

நூற்கண் பேசப்படுகின்ற தூமாயையின் கூறாய் அடங்கிய மூலப் பகுதியின்கண் நின்று முறையாகத் தோன்றியனவே மேற்கூறியவைகள். உற்றதே - திருவருளாணையால் தோன்றியது. ஏ: ஈற்றசை.

(30)

---

10. காப்பு

398. புகுந்துநின் றான்வெளி யாய்இரு ளாகிப்
புகுந்துநின் றான்புகழ் வாய்இகழ் வாகிப்
புகுந்துநின் றான்உட லாய்உயி ராகிப்
புகுந்துநின் றான்புந்தி மன்னிநின் றானே.

(ப. இ.) வெளியாகிய சிற்றறிவினை விளக்குதற் பொருட்டு நடப்பாற்றல் வாயிலாக அச் சிற்றறிவுடன் கலந்து நின்றனன் சிவபெருமான். அதுபோல் இருளாகிய அறியாமையைத் தொழிற்படுத்தும் பொருட்டு அதனுடனும் தோய்ந்தும் தோயாது நிற்கின்றனன். வெளி - ஒளி; சிற்றறிவு. சிற்றறிவுள்ளவர் சிவனைத் தொழுது புகழ்வர். அறியாமை வயப்பட்டவர் பழுதுரைத்து இகழ்வர். இது 'நல்லார் அறஞ்சொல்லப் பொல்லார் புறங்கூற' என்னும் ஆளுடைய பிள்ளையார் அருளிய செந்தமிழ்த் திருமறையான் உணரலாம். அவ்வவர் புகழ் இகழ் மொழியினுள்ளும் புகுந்து நின்றனன் சிவன். ஆருயிர்கட்கு உடலாகவும் உயிர்க்கு உயிராகவும் புகுந்து நின்றனன். அங்ஙனம் நின்றருளிய சிவன் ஆருயிர்களின் அறிவுக்கு அறிவாய் அவ்வறிவினை விளக்கி நிலை பெற்று நின்றனன். மன்னுதல் - நிலைபெறுதல். புந்தி - அறிவு.

(1)

399. தானே திசையொடு தேவரு மாய்நிற்குந்
தானே உடலுயிர் தத்துவ மாய்நிற்குந்
தானே கடல்மலை யாதியு மாய்நிற்குந்
தானே உலகில் தலைவனு மாமே[1]

(ப. இ.) சிவபெருமான் கலப்பினால் பத்துத் திசையும் பற்றுடைத் தேவருமாய்த் தானாகவே நிற்பன். அதுபோல் உடலாய் உயிராய் ஏனைய தத்துவங்களுமாய் நிற்பன். அதுபோல் கடலும் மலையும் முதலாகிய எல்லாப் பொருள்களுமாய் நிற்பன். பொருள்தன்மையால் அச் சிவபெருமான் இவை அனைத்திற்கும் முதல்வனுமாய் நிற்பன்.

(2)

400. உடலாய் உயிராய் உலகம தாகிக்
கடலாய்க் கார்முகில் நீர்பொழி வானாய்

இடையாய் உலப்பிலி எங்குந்தா னாகி

அடையார் பெருவழி அண்ணல்நின் றானே.

(ப. இ.) முழுமுதல் விழுப்பொருளாம் சிவபெருமான் கலப்பால் உடல் உயிர் உலகமாகவும் நின்றனன். கடலாய், அக்

கடனுரைப்

---

1. உலகெலா. சிவஞானசித்தியார், 2.

பருகிக் கருக்கொண்ட கருமுகிலாய் நின்றனன். அம் முகிலால் பொய்யாது பெய்யப்படும் நீர் நிறை வானாகவும் நின்றனன். இவை அனைத்தினும் இடையென்று சொல்லப்படும் உள்ளுறைபவனாய் நிற்பவனும் அவனே. என்றும் ஒருபடித்தாய் அழிவின்றி நிற்பவனும் சிவனே. எங்குந் தானாகி நிற்பவனும் அவனே. தன் திருவடியைப் புகலிடமாக் கொண்டு வந்து சாரும் மெய்யடியார்கள் என்றும் இன்புற்று வாழும் வண்ணம் அவனருளால் பெருவழி வகுத்தருளினன். பெருவழி - சித்தாந்தச் சைவத் திருநெறி. அவனே யாவர்க்கும் யாவைக்கும் அண்ணலாகிய முழுமுதல்வனாய் நின்றருளினன்.

(3)

401. தானொரு காலந் தனிச்சுட ராய்நிற்குந்
தானொரு கால்சண்ட மாருத மாய்நிற்குந்
தானொரு காலந் தண்மழை யாய்நிற்குந்
தானொரு காலந்தண் மாயனு மாமே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் ஒரு காலத்து ஒப்பில்லாத பேரறிவுப் பெருஞ்சுடராய் நிற்பன். ஒருகாலத்துப் பெருங்காற்றாகவும் நிற்பன். ஒருகாலத்துக் குளிர்ந்த பெருமழையாய் நிற்பன். ஒரு காலத்துத் தொழிலின் பொருட்டுத் தலைக்குணத்தை மேற்கொண்ட குளிர்ந்த மாயவனுமாய் நிற்பன். தலைக்குணம் - அமைதிக்குணம்; சாத்துவிககுணம். இத் திருப்பாட்டான் சிவபெருமான் எல்லாமாய் இயைந்து நின்று அவற்றை இயக்கும் எழில் ஓதப்படுகின்றது.

(4)

402. அன்பும் அறிவும் அடக்கமு மாய்நிற்கும்
இன்பமும் இன்பக் கலவியு மாய்நிற்கும்[1]
முன்புறு காலமும் ஊழியு மாய்நிற்கும்
அன்புற ஐந்தில அமர்ந்துநின் றானே.[2]

(ப. இ.) அனைத்துயிர்கள் மாட்டுங்கொள்ளும் அன்பால் ஒருவர்க்கு உண்மையறிவு உண்டாகும். அவ்வுண்மை அறிவினால் ஒழுக்கத் தனிச் சிறப்பாம் அடக்கமுடைமை உண்டாகும். எனவே அப் பண்புகளினிடமாக நின்றருள்பவன் சிவபெருமான். அதனால் அப் பண்புகளே சிவபெருமான் என ஓதப்பட்டன. அதுபோல் நல்லறக் காதலர் தம்முள் சிவநினைவுடன் எய்தும் இன்பமும், அவ் வின்பத்தின் பொருட்டுக் கூடும் கூட்டத்துணையும், சிவபெருமானே யாவன். பேரூழிப்பின் உலகங்களனைத்தையும் திருவருளால் ஒருங்கு

தோற்றுவிக்கும் பெரும் பொருள் சிவபெருமானே. அங்ஙனம் தோற்றுவித்து பெரும் பொருள் சிவபெருமானே. அங்ஙனம் தோற்றுவித்து நிலைநிறுத்திப் பின் பேரொடுக்கம் செய்யும் ஊழிப் பெருமானும் சிவனே. இது 'தொல்லூழி தடுமாறித் தொகல் வேண்டுங் காலத்தால், பல்வயின் உயிரெல்லாம் படைத்தான்கட் பெயர்ப்பான்' (கலித்தொகை, 129) என்பதனால் விளங்கும். யாவரும் எண்மையாக வழிபட்டு ஈடேறும் பொருட்டு அன்பு செய்தல் வேண்டும். அதற்கேற்றவாறு ஐம்பெரும் பூதவுருவாய் அமர்ந்து நிற்பவனும் சிவனே. ஆய்நிற்கும் - காதலர்தம் கூட்டம் நிகழ்

---

1. தென்பால். 8. திருச்சாழல். 9.

2. படைப்ப. உண்மை விளக்கம், 9.

" போகியா. சிவஞானசித்தியார், 1. 2 - 30.

வதற்குக் காரணமாய் அருளும் சிவனும் அவ்வுயிர்களுடன் உடனாய் நிற்பன். ஐந்தில் அமர்ந்து நின்றான் என்பதற்குத் திருவைந்தெழுத்திலமர்ந்து நின்றான் எனலுமொன்று.

(5)

403. உற்று வனைவான் அவனே உலகினைப்
பெற்று வனைவான் அவனே பிறவியைச்
சுற்றிய சாலும் குடமுஞ் சிறுதூதை
மற்றும் அவனே வனையவல் லானே.[1]

(ப. இ.) மாயாகாரியமாகிய உலகனைத்தையும் முதற்காரணமாம் மாயையினின்றும் படைத்தருள்வன் சிவன். ஆயின் சிவபெருமான் வினை முதற் காரணன் என்பது குறிப்பெச்சம். ஆருயிர்களுக்கு வினைக்கூடாகப் பிறவியைப் பலவாறு படைத்தருள்பவனும் அவனே. 'பிறப்பொக்கும் எல்லாவுயிர்க்கும்' என்பது ஓரறிவு முதல் ஆறறிவு ஈறாகவுள்ள உயிர்கள் என்னும் பாகுபாடு பருவுடலைப் பற்றியனவே ஆகும்; இந்நிலை எய்துவதற்கு முன் ஆண்டவன் படைத்தருளும் எட்டுறுப்புக்களோடு கூடிய நுண்ணுடம்பினையேயாம். நுண்ணுடம்பு மலத்தைப் பற்றிப் படைத்தளித்த யாவர்க்கும் ஒன்றுபோல் அமைந்த இயற்கைப் பிறப்புடம்பாகும். அதனாலும் அஃது எல்லாவுயிர்க்கும் ஒன்று போலமைந்த இயற்கையுடம்பாகும். சிறப்புடம்பு நால்வகைத் தோற்றத்து வினைக்கூடாக அமையும் உடம்புகளேயாம். அக் குறிப்புச் 'சிறப்பொவ்வா செய்தொழில் வேற்றுமையான்' என்பதனாற் பெறப்படும். ஈண்டுச் சிறப்பு: வினைக்கூடாகச் செய்யவேண்டிய தொழிலுக்கு வாய்ப்புடைய உடம்பு. இது செயற்கையுடம்பாகும். இவ்வுடம்புகள் இருவினைக்கூடாகப்

பலவேறு வகையாகக் கொடுக்கப்படுகின்றன. அதற்கு ஒப்பு குயவன் சிறிய குடும்பம் பெரிய குடும்பம் முதலியவற்றுக்கு வேண்டும், சால் குடம் சிறு தூதை முதலியவற்றைப் படைத்துக் கொடுப்பதாகும். தூதை - சிறு முட்டி. சால் குடம் முதலியவற்றை உருவகமாக உடம்புகளுக்குக் கொள்க. இவற்றைப் படைத்தருளும் வல்லான் சிவபெருமான் ஒருவனே.

(6)

404. உள்ளுயிர்ப் பாயுட லாகிநின் றான்நந்தி
வெள்ளுயி ராகும் வெளியாய் நிலங்கொளி
உள்ளுயிர்க் கும்உணர் வேயுட லுட்பரந்
தள்ளுயி ராவண்ணந் தாங்கிநின் றானே.

(ப. இ.) உயிர்மூச்சாகவும், அம் மூச்சின் நிலைக்களமாகிய உடம்பாகவும் கலப்பு முறையில் நின்று நிறையும் பெருமை மிக்கவன் நந்தியாகிய சிவபெருமான். மலம் நீங்கிய உயிர் வெள்ளுயிர் என்ப்படும். அவ்வுயிர்க்கு இடம் கொடுத்தருளும் வெளியாய் நிற்பவனும் சிவனே. வெளி - திருவருள்வெளி. உயிருள் உணர்வாய் நிற்பவனும் சிவனே. உயிரை உடலாகக் கொண்டு வீற்றிருந்தருளும் விழுப்பொருளும் சிவனே. பரம் - விழுப்பொருள். தள்ளுண்ட உயிராக வண்ணம் தாங்கி நின்றவனும் சிவனே என்பதற்குத் தள்ளப்படும் உயிர் மேலாகும் வண்ணம் அவ்வுயிரினைத் தாங்கி நிற்பவனும் சிவனே என்றலும் ஒன்று.

(அ. சி.) தள்ளுயிர் - பல அண்டங்களிலும் செலுத்தப்படும் உயிர்.

(7)

---

1. காரிய, சிவஞானசித்தியார், 1. 1 - 18.

405. தாங்கருந் தன்மையுந் தானவை பல்லுயிர்
வாங்கிய காலத்து மற்றோர் பிறிதில்லை.
ஓங்கி எழுமைக்கும் யோகாந்த மவ்வழி
தாங்கிநின் றானும்அத் தாரணி தானே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் பல்லுயிர்களையும் வேறறக் கலந்து தாங்குவதாகிய காத்தலைப் புரியும் அரிய இயல்பு வாய்ந்தவன். அவ்வுயிர்களை ஒடுக்கும் பேரொடுக்கக் காலத்துக் காப்பதும் அவனே; மற்றோர் எவரும் இலர். மிகச் சிறந்து தோன்றும் தலைமைப் பாட்டினை எய்துவதற்குரிய செறிவு நெறியைக் காப்பவனும் அவனே. செறிவு வழியாற் பெறப்படும் அறிவுநெறியைக் காப்பவனும் சிவனே. அவ்வுலக இன்பநிறைவும் தானே ஆவன். தாங்கல் - காத்தல். அவ்வழி

- அச் சிறந்த அறிவு நெறி. அத்தாரணி - வீட்டுலகு. செறிவு நெறி - யோகநெறி. அவ்வழி - அந்த யோகநெறியாக வரும். அறிவுநெறி - ஞானநெறி.

(அ. சி.) தாங்கருந் தன்மை - காக்கும் தன்மை.

(8)

406. அணுகினுஞ் சேயவன் அங்கியிற் கூடி
நணுகினும் ஞானக் கொழுந்தொன்று நல்கும்
பணிகினும் பார்மிசைப் பல்லுயி ராகித்
தணிகினும் மண்ணுடல்[1] அண்ணல்செய் வானே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் ஆருயிர்களுடன் கலப்பால் ஒன்றாய்க் கூடியிருப்பினும் அவ்வுயிர்களின் சுட்டறிவிற்கும் சிற்றறிவிற்கும் எட்டாத சேய்மையன். இது, கற்பாரொடு கலந்து கற்பிப்பார் காண்குறினும், கற்பார் காணாவறிவர்காண், என்பதனால் விளங்கும் அவ்வுயிர்கள் உயிர்ப்புப் பயிற்சியால் மூலத்தீயுடன் ஒன்றித் திருவருளால் மேல்நோக்கிச் செல்லுதல் வேண்டும். சென்றால் திருவடியுணர்வாகிய ஞானக்கொழுந்தினைச் சிவபெருமான் நல்கியருள்வன். பல்லுயிர்களையும் அவ்வவ்வுயிர்களுக்கேற்ற பணியிற் செலுத்தி உடனாய் நிற்பினும், அவ்வுயிர்களால் காணுதற்கு அரியன். அவ்வுயிர்களுடன் கலந்து தங்கினும் பொருள் தன்மையால் வேறாயுள்ளவன். அவனே மலங்கழுவி நலங்கெழுமுவதற்கு வாயிலாகிய உடலினைப் படைத்தளித்தருளினன். அவன் அருள்வழி நிற்பார்க்கு மலம் கழுவப்படும். மலங்கழுவப்படவே அவ்வுயிர் தலைமைப்பாடமைந்த சிவபெருமான் திருவடியிணையினைத் தலைக்கூடும். கூடவே அதுவும் தலைமைப்பாடெய்தும். இதுவே அண்ணல் செய்தானே என்னும் கருத்தாகும். இதற்கு ஒப்பு, திருமண வீட்டில் கூடினார் அனைவரும் திருமண வீட்டுப் பெயரும் பொருந்தும் மகிழ்ச்சியும் கொண்டு திகழ்வதாகும். மண்ணுடல்: மலங்கழுவுவதற்குரிய கருவியாகிய வுடல். மண்: முதனிலைத் தொழிற்பெயர். மண்ணுதல் - கழுவுதல்.

(அ. சி.) அணுகினும் - சீவனுடன் இருந்தாலும்.

(9)

---

1. எழுமுடல். சிவஞானசித்தியார், 2. 3 - 2.

11. அழிப்பு

407. அங்கிசெய் தீசன் அகலிடஞ் சுட்டது
அங்கிசெய் தீசன் அலைகடற் சுட்டது
அங்கிசெய் தீசன் அசுரரைச் சுட்டது

அங்கியவ் வூசற்குக் கைஅம்பு தானே.[1]

(ப. இ.) சிவபெருமான் அங்கியாகி மெய்யுணர்வுத் தூயினை அளித்தருள அத் தூயினைக் கொண்டே அகலிடத்தைச் சுட்டருளினன். சுட்டருளினன் என்பது பேரொடுக்கத்தைச் செய்தருளினன் என்பதாம். அதுபோல் அலைகடலையும் ஒடுக்கியருளினன். அதுபோல் முப்புரத் தசுரரையும் ஒடுக்கியருளினன். அதனால் அம் மெய்யுணர்வுத் தூ சிவபெருமானுக்குக் கைக்கணையாகும். கைக்கணை என்பது எப்பொருளும் அவன் நிலைக்களத்தே தங்குமென்பதாகும். என்னை? பிறிதோர் நிலைக்களம் இன்மையான் என்க. கை அம்பு - செயற்கருவி.

(1)

408. இலயங்கள் மூன்றினும் ஒன்றுகற் பாந்த

நிலையன் றழிந்தமை நின்றுணர்ந் தேனால்

உலைதந்த மெல்லரி போலும் உலகம்

மலைதந்த மானிலந்[2] தான்வெந் ததுவே.

(ப. இ.) இலயங்கள் என்று சொல்லப்படும் ஒடுக்கங்கள் மூவகைப்படும். அவை நாளொடுக்கம், ஊழியொடுக்கம், பேரூழி யொடுக்கம் என்பன. அவற்றுள் ஊழி முடிவின் நிலைமை ஒருகாலத்து அழிந்தமையை அவனருளால் நின்றுணர்ந்தேன். உலைப்பானையிலிட்ட மெல்லிய அரிசி செவ்வியுற ஆக்கப்பெறும் அரி - அரிசி. அதுபோல் உலகம் உயிர்கள் செவ்வியுற அமைக்கப் பெறுவதற்கு நிலைக்களமாகும். சிற்றூழி முடிவில் மான் என்று சொல்லப்படும் மூலப்பகுதியால் தரப்படும் சில மண்ணுலகங்கள் அழியும். அம் மூலப்பகுதி மலைவாகிய மருளைத் தரும் தூவாமாயையினின்றும் தோன்றியது. மூலப் பகுதி தூவா மாயையில் தோன்றிய கலையினின்றும் தோன்றுவதாகும். கலையினை உழைப்பு மெய் என்ப. மூலப்பகுதியே முக்குண உறையுள் காமம் வெகுளி மயக்க விளைவுகள், ஆகமம் மூலப்பகுதியால், கலை மலவாற்றலிற் சிறிது நூக்குதலும் உயிராற்றலை விளக்குதலும் ஒருங்கு செய்யும். மலை - தூவா மாயை. அலைதந்த மானிலம் என்று கொள்ளின் சுவைத் தன்மையும் சேர்ந்த நாற்ற நுண்மையினின்று தோன்றிய நிலமென்க. நுண்மை - தன்மாத்திரை.

(அ. சி.) இலயங்கள் மூன்று : - தினப்பிரளயம் - கற்பாந்தப் பிரளயம் - கடைப் பிரளயம். உலை தந்த மெல்லரி - உலையிலிட்ட அரிசி. அலை தந்த மானிலம் - அப்புவிலிருந்து உண்டான உலகம்.

(2)

---

1. இரும்பைக். சிவஞானசித்தியார் 1, 2. 2 - 6.

" நிலையிலா. அப்பர், 4. 64 - 4.

2. வருங்குண சிவஞானசித்தியார், 2. 3 - 7.

409. பதஞ்செய்யும் பாரும் பனிவரை எட்டும்
உதஞ்செய்யும் ஏழ்கடல் ஓதம் முதலாங்
குதஞ்செய்யும் அங்கி கொளுவியா காசம்
விதஞ்செய்யும் நெஞ்சில் வியப்பில்லை[1] தானே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கள் பிறப்பற்றுச் சிறப்புற்று என்றும் ஒருபடித் தாய் வாழ்தற்குத் துணை செய்யும் இந் நிலவுலகம் பதஞ் செய் பார் எனப்பட்டது. பதம் - இனிய செவ்வி. அத்தகைய இவ்வுலகும் குளிர்ந்த மேகங்கள் தங்கும் பெருமலைகள் எட்டும், ஓசைசேர் ஏழ்கடலும், இவை முதலாம் பிறவும் திருவருள் இயக்கத்தால் தோன்றுவனவாகும். இவற்றைக் காணுந்தோறும், கேட்குந்தோறும், கேட்பிக்குந்தோறும், கேண்மையுறுந்தோறும், நுகருந்தோறும் அளவிலா மகிழ்ச்சி அனைத்துயிர்க்கும் இனைத்தெனக் கூறவொண்ணாதவாறு என்றும் மிகுகின்றது. இவற்றைப் பேரொடுக்கக் காலத்துப் பெரும் பொருட் கிளவியானாகிய சிவபெருமான் சிவஞான அனல் கொளுவி ஒடுக்கின்றனன். அவ்வொடுக்கம் ஆகாச விதஞ்செய்வதாகும். அஃதாவது, உய்த்துணர்வார்க்கு உள்ளதாய்க் கட்புலனாகாததாய் இருப்பதாகும். அதுபோல், மாயகாரியமாகிய உலகம் தன் காரணமாகிய மாயையில் உள்ளதாய் ஒடுங்கித் தோற்ற மில்லதாய் இருக்கும் திருவருளால் இவ்வுண்மை உணரலாகும். அங்ஙனம் உணர்ந்தார் நெஞ்சில் உலக வியப்பு எஞ்ஞான்றும் உறுவதில்லை. உதம் செய்யும் - உதயம் செய்யும்; உதயம் என்பதன் கடைக்குறை. பார் - உலகம். பனி - குளிர்ந்த மேகம். அங்கி - தீ.

(அ. சி.) பதம் செய்யும் பார் - ஆன்மாக்களுக்கு இன்பத்தைக் கொடுக்கும் உலகம். முதம் - மகிழ்ச்சி. குதம் - மிகுதி. ஆகாசவிதம் - தோற்றாதபடி.

(3)

410. கொண்டல் வரைநின் றிழிந்த குலக்கொடி
அண்டத்துள் ஊறி யிருந்தெண் டிரையாகி
ஒன்றின் பதஞ்செய்த ஓம்என்ற அப்புறக்
குண்டத்தின் மேல்அங்கி[2] கோலிக்கொண் டானே.

(ப. இ.) திருவருளால் இயக்கப்படும் கொண்டலாகிய மழை திருவருளென்றே கூறப்படும். அம்மழை குலக்கொடி யென்றும் உருவகிக்கப்படும். ஒன்றா உயர்ந்த பெருமலையினின்று ஆருயிர் உய்ய அருவியாக வழிந்தோடிய பெருமழை அண்டத்துள் நிரம்பிற்று. மீண்டும் அண்டத்துள் நின்று ஊற்றெடுத்தது. பெரிய தெளிந்த திரையையுடைய கடலாய், யாறாய், பிற நீர்நிலைகளாய்ப் பொருந்திற்று. பொருந்தி எல்லாப் பொருள்களையும் யாவர்க்கும் பயன்படுமாறு இனிய செவ்வி

1. இருநிலனது. சம்பந்தர், 1. 22 - 7.

" கத்து. அப்பர், 5. 38 - 5.

" வான்கெட்டு 8. திருத்தெள்ளேணம், 18.

" சுவையொளி. திருக்குறள், 27.

2. மண்கடின. உண்மை விளக்கம், 10.

வாய்க்கச் செய்தது. அதன் மேற்புறத்து வேள்விக் குண்டத்து ஓமென மொழிந்து வளர்க்கப்படும் அழல் தோன்றிற்று. அவ் அழலினைச் சிவபெருமான் வாரிக் கைஏற்றுக் கொண்டனன். இரும் தெண்டிரையாகி - பெரிய தெள்ளிய திரைகளை உடையவாகி. ஒன்றின்பதஞ்செய்து - பொருந்தி இனிய செவ்வியை உண்டாக்கி. ஒன்று + இன்பதம் = ஒன்றின்பதம். ஒன்று: ஒன்றுதல் முதல் நிலைத் தொழிற்பெயர். பதஞ்செய்தல் - செவ்வியுண்டாக்குதல். தலையில் விழுப்புனலும் கையில் மழுத்தீயும் சிவபெருமான் மாட்டுக் காண்கின்றோம். இஃதோர் உண்மையைப் புலப்படுத்தும் உருவகமாகும். விழுப்புனலாகிய கங்கை படைத்தற்காம் ஆதிப் பெருந்திரு மழுப்படையாகிய தீ அந்தப் பெருந்திரு ஆதிப்பெருந்திரு படைத்தலைப் புரியும் திருவருள். அந்தப் பெருந்திரு துடைத்தலைச் செய்யுந் திருவருள். நிலைப்பினைச் செய்வதைப் பெண்பாலாகவும் நீக்கத்தைச் செய்வதை ஆண்பாலாகவும் உருவகிப்பது மரபு அம் முறைபற்றியே திருவள்ளுவ நாயனாரும் 'ஆதிபகவன்' என இருபால் ஈற்றாலும் ஓதியருளினார். நிலமும் நீரும் பெண்பாலாகவும் தீ ஆண்பாலாகவும் கொள்ளப்படும். தலை என்பது இடத்தைக் குறிப்பது போல் கை என்பதும் இடத்தைக் குறிக்கும். அது 'கைப்பொருள் தன்னில் மெய்ப்பொருள் கல்வி' என்பதனால் விளங்கும். ஆதி யருள் தலையில் அப்புனலாய்த் தோன்று மந்தம், தீதில் திருக்கையகத்தாம் தீ எனக் கொள்க. குலக்கொடி - புனல்மகள்.

(அ. சி.) ஒன்றின் - மாயையின் ஓம் என்ற அப்புறக் குண்டம் பிரணவம். கோலிக் கொண்டான் - திரட்டிக் கொண்டான்.

(4)

411. நித்தசங் காரம் உறக்கத்து நீள்மூடம்

வைத்தசங் காரமுஞ் சாக்கிரா தீதமாஞ்

சுத்தசங் காரந் தொழிலற்ற கேவலம்

உய்த்தசங் காரம் பரன்அருள் உண்மையே.

(ப. இ.) நித்த சங்காரமாகிய நாளொடுக்கம் ஒவ்வொரு நாளும் நிகழ்வது. அஃது உறக்கத்து அறிவு அடங்கியிருப்பது. இதனை நீள்மூடம் என்ப. இவ்வுறக்கம் பேருறக்கம் எனலாம். இதுபோல் ஒவ்வொரு நாளும் நிகழும்

கனவு, உறக்கம், பேருறக்கம், உயிர்ப்படங்கல் என்பனவும் அவ்வத் தலைப்புக் கூட்டி நாளொடுக்கம் என்ப. ஆருயிர்கள் இளைப்பாறுதற் பொருட்டுத் தொன்மையிலேயே அமைக்கப்பட்ட ஒடுக்கம் சாக்கிரா தூதமாகிய அப்பால் நிலை. இஃது ஐவகை நிலைகளுக்கும் அப்பாற்பட்ட நிலை. ஆருயிர் கருவிகளுடன் கூடித் தொழிலுறாது அறியாமையுடன் மட்டும் ஒட்டியிருக்கும் தொழிலற்ற ஒடுக்கநிலை. இதுவே சுத்த சங்காரம் என்ப. உய்த்த சங்காரம் என்பது திருவருள் நோக்கத்து ஒடுங்கியிருக்கும் ஓர்நிலை. அது தூவாமாயையின் விரிவனைத்தும் எண்கூற்றுப் பேரால் முடிக்கப்படும். தூவாமாயை முப்பத்தொரு மெய்களையுடையது. அவை நிலமுதல் மாயை ஈறாகக் கூறப்படும். இவற்றின் எண்கூறாவன 'பூதமொன்று, பூதமுதலொன்று, அறிதற்கருவி ஒன்று, செய்தற் கருவி ஒன்று, அகக்கலன் ஒன்று, குணம் ஒன்று, மூலப்பகுதி ஒன்று, போர்வை ஒன்று என்பன. போர்வையினைக் கலாதி என்ப. இப் பாகுபாட்டினைக் காரணவுடம் பெனவும், பரதேக மெனவும் கூறுப. இவ்வுடம்போடு கூடித் திருவருளில் ஒடுங்கியிருப்பதாகும். இவை யனைத்தையும் திருவுள்ளத்தான் இயற்றிற் அப்பால் நிற்கும்நிலை பரன் உண்மையாகும். உய்த்த சங்காரம்: ஆருயிர்களை அருளில் செலுத்தும் ஒடுக்கம்.

(5)

412. நித்தசங் காரம் இரண்டுடல் நூவுதல்
வைத்தசங் காரமும் மாயாசங் காரமாஞ்
சுத்தசங் காரம் மனாதூதந் தோய்வுறல்
உய்த்தசங் காரஞ் சிவன்அருள உண்மையே.

(ப. இ.) நாளொடுக்கத்துள் நுண்ணுடல் பருவுடல்களாகிய இரண்டிடத்தும் ஆருயிர்கள் பற்றின்றி யிருக்குமாறு செய்தலும் ஒன்று. நூவுதல் - கடத்தல். நிலைப்பித்த ஒடுக்கம் மாயைப் பற்றகற்றி ஒடுக்குதல் மாயாசங்காரம் என்பதும் இது. ஆருயிர் தன்னளவில் நிற்கும் நிலை சுத்த ஒடுக்கம் என்ப. இது மனத்தைக் கடந்து நிற்கும் நிலை. மனத்தைக் கடந்து நிற்றல் என்பது மனத்தொழில் அகன்று நிற்றல். தோய்வுறல் மனமகன்று நிற்றல். அருளிலொடுங்கல் உய்த்த சங்காரம். அப்பால் நிலை சிவன் உண்மை 411, 412 ஆகிய இரண்டு திருப்பாட்டும் கூழ்ப்பாடு என்று கூறப்படும் கூழாலவத்தையை ஓதுகின்றன. இக் கூழாலவத்தையே நாளொடுக்கம் என்ப.

(அ. சி.) இரண்டு உடல் - தூலம். சூக்குமம்.

(6)

413. நித்தசங் காரங் கருவிடர்[1] நூக்கினால்
ஒத்தசங் காரம் உடலுயிர் நூவுதல்
சுத்தசங் காரம் அதூதத்துட் டோய்வுறல்
உய்த்தசங் காரம் பரனருள் உண்மையே.

(ப. இ.) நாளொடுக்கத்துள் பிறவிப் பெருந் துன்பமாகிய கருவிடர் நூக்குதல் மேலானது. அது நூக்கினால் உயிர் உடலோடு கூடி வாழினும் அவ்வுடலில் பற்றின்றி வாழும். இது தோய்வுறாநிலை, அகன்ற நிலை, கழன்ற நிலை எனவும் கூறப்படும். நூவுதல் கழலுதல். தோய்வுறாநிலை தாக்கற்று நிற்கும் நிலை. நிலைப்பிக்கும் ஒடுக்கம் ஆருயிர் ஒன்றுடனும் கலவாது தனித்து நிற்கும் அப்பால் நிலை. அருளுட் செலுத்தி யொடுக்குதல் உய்த்த சங்காரம். அதன் மேல் பரன் உண்மையாகும்.

(அ. சி.) உடல் உயிர் நூவுதல் - கருவி கரணங்கள் கழன்று நிற்றல்.

(7)

414. நித்தசங் காரமும் நூடிளைப் பாற்றலின்
வைத்தசங் காரமும் மன்னும் அனாதியிற்
சுத்தசங் காரமுந் தோயாப் பரன்அருள்
உய்த்தசங் காரமும் நாலாம் உதிக்கிலே.

(ப. இ.) நாளொடுக்கம் என்று சொல்லப்படுவதனுள் என்றும் நிலைத்த ஒடுக்கமாவது நூண்ட இளைப்பாற்றுதலாகும். இது படைப்போனாகிய அயனார் நாள்முடிவின்கண் நிகழ்வதாகும். ஆருயிர்களை

---

1. கருவாகிக். அப்பர், 6. 25 - 6.

இளைப்பாற்றுதற் பொருட்டுத் தொன்மையிலமைத்த இடைநிலை ஒடுக்கம் நூண்ட வொடுக்கமாகும். இடைநிலை - அவாந்தரம். சுத்தசங்காரம் எனப்படும் பேரொடுக்கம் மாறா ஒடுக்கமாகும். நாளொடுக்கம் இடை நிலை ஒடுக்கம், பேரொடுக்கம் என்பனவற்றின் மேல் திருவடியிற் கூடுதல் நாலாம் நிலை என்ப.

(8)

415. பாழே[1] முதலா எழும்பயிர் அப்பயிர்
பாழாய் அடங்கினும் பண்டைப்பாழ் பாழாகா
வாழாச்சங் காரத்தின் மாலயன்[2] செய்தியாம்
பாழாம் பயிராய் அடங்கும்அப் பாழிலே.

(ப. இ.) பாழாகிய குணங்குறியற்ற வினையினூங்கி விளங்கிய அறிவினையுடைய, உண்மை அறிவு இன்ப வடிவினன் சிவபெருமான். அவனை வினைமுதலாகக் கொண்டு மாயா காரியமாகத் தோன்றியது இவ்வுலகம். வினைமுதற் காரணம் - நிமித்த காரணம். பயிர் - உலகம். இவ்வுலகத்துத் தோன்றிய உயிர்கள் உலகு உடல்களைக் கடந்து பாழில் ஒடுங்கும். அங்ஙனம் ஒடுங்கினும் அப் பாழ் பண்டைப் பாழாகா. பண்டைப் பாழென்பது மலம் நூங்காத நிலையில்

ஊழிகள் தோறும் ஒடுங்குமிடம். அது போன்று அன்று என்பது மல நூங்கியபின் நிலைத்த பேரொடுக்கம் என்பதைக் குறிப்பது. நிலைத்த சிவ வாழ்வினைக் கொடுக்காத வொடுக்க மென்பது அயன் அரி என்னும் இருவர் ஆட்சிக்குள் நிகழும் ஒடுக்கமாகும் இவ் விருவர் ஊழிகளிலும் உயிர். திருவடிப் பேறு எய்தாது ஒடுங்கிக் கிடக்கும் நிலை பாழ் நிலை என்க. மாலயன் செய்தி - திருவருளாணையினைத் தவமிருந்து பெற்ற காப்போன் படைப்போன் செய்திகளாம்.

(அ. சி.) பாழ் - சிவம். பயிர் - உலகம். வாழாச் சங்காரம் - வாழ்வினைக் கொடாத அழிப்பு.

(9)

416. தூயவை தார்மின்கள் சேரும் வினைதனை
மாயவைத் தான்[3] வைத்த வன்பதி ஒன்றுண்டு
காயம்வைத் தான்கலந் தெங்கும் நினைப்பதோர்
ஆயம்வைத் தானுணர் வாரவைத் தானே.[4]

(ப. இ.) எஞ்சுவினைத் தொகுப்பாகக் கிடக்கும் வினைகளைச் சிவகுருவின் திருக்கடைக்கண் திருநோக்கத்தால் எரிசேர் வித்துப்போல் பயனழியுமாறு தூய வையுங்கள். ஊழ்வினையினை இடையறாத் திருவடி நினைப்பால் குளிர்தாங்கும் போர்வை பூண்டார் அக் குளிரினைப் பற்றிச் சிறிதும் எண்ணாமை போன்று நுகரவைத்தான். நுகர வைத்தல் உடலோடமைத்து உள்ளத்தை ஒட்டாது தடுத்து உடலூழாய்க் கழிய வைத்தல். உள்ளம் சிவன் நினைவில் மூழ்கியிருத்தலால் ஊழ்வினை அவர்

---

1. பாழெனக். பரிபாடல். 3. வரி - 77.

2. வான்கெட்டு. 8. திருத்தெள்ளேணம், 18.

3. சார்ந்தாரைக். சிவஞானபோதம், 10. 2 - 2.

4. தன்னுணர. சிவஞானபோதம், 12. 3 - 12.

களைத் தெறுதலில்லை. நிறைந்த நூ் நிழலையடைந்து இன்புறுவார் எவ்வகைச் சூட்டாலும் தெறப்படாமை இதற்கு ஒப்பு. இவ்வருளிப் பாட்டினையே மாயவைத்தான் என ஓதினர். சேரும் வினை என்பது ஆகுபெயராய் எஞ்சு வினையைக் குறித்தது. அங்ஙனம் வைத்தருளிய சிவபெருமானின் திருக்கோவில் ஒன்றுண்டு, ஆருயிர்கட்கு உடம்பினையும் அளித்தருளினன் அம்மட்டோ? அவ்வுயிர்களைத் தனக்கு உடம்பாகவும் கொண்டருளினன். காயம் - உடம்பு. எல்லாவற்றுடனும் நீக்கமறக் கலந்து நின்று அவற்றை இயக்கி அருளுகின்றனன். மேலும் சிவனை நினைந்து பிறப்பற்றுத் திருவடிச் சிறப்புற்று வாழ்தற்கு வழியாகச் சிவனடியார் கூட்டத்தையும் வைத்தருளினன். திருவடியுணர்வு நுகருமாறுந்

திருவருள் வைத்தருளினன். சேரும் வினையினை ஏறுவினை என்றலும் ஒன்று. அது தூய வைத்தலின்மையாற் பொருந்தா தென்க.

(அ. சி.) சேரும் வினை - ஆகாமியம். ஆர்மின் - ஊழ்வினையைப் புசியுங்கள். மாயம் . . .உண்டு - புருவமத்தி. ஆயம் - சிவம் சத்தி கூட்டம். ஆய் உணர்வு - அறியும் அறிவு.

(10)

---

12. மறைப்பு

417. உள்ளத் தொருவனை உள்ளுறு சோதியை
உள்ளம்விட் டோரடி நீங்கா ஒருவனை
உள்ளமுந் தானும் உடனே இருக்கினும்
உள்ளம் அவனை உருவறி யாதே.[1]

(ப. இ.) உயிருக்கு உயிராய் உள்ளத்தே நீங்காது நிற்கின்ற ஒப்பில் முழுமுதலாம் சிவபெருமானை உள்ளத்து ஒருவன் என்பர். அவனே உள்ளுறு சோதியாவன். அவன் ஒவ்வொரு உள்ளந்தோறும் ஓரடிச் சிற்றளவேனும் விலகாது நின்றருள்கின்றனன். உள்ளமும் சிவமும் வேறறக் கலந்து உடனாக இருப்பினும் உள்ளமாகிய உயிர் தன் சிற்றறிவினானும் சுட்டறிவினானும் அச் சிவனைக் காணமாட்டாது. முற்றறிவினால் காணுமாயினும் அம் முற்றுணர்வினை அவன் வெளிப்படுத்தியருளுதல் வேண்டும். அவன் வெளிப்படுத்தாமலிருப்பதே மறைப்பருள் என்று கூறப்படும். அந்நிலையில் - அவன் தன்னைக் காட்டாத நிலையில் - ஆருயிர்கள் அவனது உண்மை நிலையினை அறியமாட்டா என்க. உரு - சிவபெருமானின் உண்மை நிலை.

(1)

418. இன்பப் பிறவி[2] படைத்த இறைவனுந்
துன்பஞ்செய் பாசத் துயருள் அடைத்தனன்[3]
என்பிற் கொளுவி இசைந்துறு தோற்றசை
முன்பிற் கொளுவி முடிகுவ தாமே.

---

1. விள்ளத்தா. அப்பர், 4. 76 - 7.

2. மானுடப். சிவஞானசித்தியார், 2. 4 - 20.

3. இறைவனிங். " 2. 2 - 11.

(ப. இ.) திருவடியின்பம் பெறுவதற்கு வாயிலாகக் கொடுக்கப்பட்டது மக்கட்பிறவி. அதனால் அப்பிறவி இன்பப் பிறவிஎன ஓதப் பெற்றது. அஃதாவது பேரின்பம் எய்துதற்கு ஏதுவாகிய பிறவி. அத்தகைய பிறவியைத் தண்ணருளால் படைத்துத் தந்த சிவபெருமானும் துன்பத்தை மிகுவிக்கும் பாசத் தொடர்ச்சினையும் அடைத்தருளினன். இதுவே 'மால் கொடுத்து ஆவி வைத்தார்' என்பதன் வாய்மையாகும். இவ்வுடம்பு என்புகளைப் பொருத்தி, தசைகளை இசைத்து, வலிமையுடைய நரம்புகளாற் பிணித்துத் தோலால் மூடி முடித்தமைத்த தொன்றாகும்.

(2)

419. இறையவன் மாதவன் இன்பம் படைத்த
மறையவன் மூவரும் வந்துடன் கூடி
இறையவன் செய்த இரும்பொறி யாக்கை[1]
மறையவன்[2] வைத்த பரிசறி யாதே.

(ப. இ.) துடைத்தலைச் செய்யும் இறையவனாகிய அரனும், காத்தலைச் செய்யும் மாதவனாகிய அரியும், படைத்தலைச் செய்யும் மறை ஓதுபவனாகிய அயனும் முழுமுதற் சிவபெருமான் படைத்தளித்தருளிய சிறந்தபொறிகளமைந்த உடம்பின்கண் வந்து கூடினர். அங்ஙனம் கூடுமாறு அவர்கள் செய்தவத்துக் கூடாக அமைத்தருளியவன் சிவபெருமான். அவன் அவ்வாறு உடற்கண் பொருத்தியருளிய திருவுள்ளக் குறிப்பினை இம் முத்தேவரும் அறியார். அச் சிவன் கடைசிவரியிற் காணப்பெறும் மறையவன் என்பது வினைப்பயனை நுகர்வித்தற் பொருட்டுத் தன்னை மறைத்து வைக்கும் திருவருளினையுடையோன் என்பது பொருள். முத்தேவரும் மறைப்பினுட்படுவர் ஆதலின் அவர்களும் சிவனை அறியார் இரும்பொறியாக்கை - மாயாவியந்திரதனு. சிவபெருமானை நோக்கிப் பெருந்தவத்தைச் செய்து காத்தற்றொழிலைப் பெற்றனன் மாயன். அதனால் அவன் மாதவன் என்று அழைக்கப்பட்டனன்.

(அ. சி.) இறையவன் - உருத்திரன். மாதவன் - மால். இன்பம் படைத்த மறையவன் - அயன்.

(3)

420. காண்கின்ற கண்ணொளி காதல்செய் தூசனை
ஆண்டெண் அலியுரு வாய்நின்ற ஆதியை[3]
ஊன்படு நாவுடை நெஞ்சம் உணர்ந்திட்டுச்
சேண்படு பொய்கைச் செயலணை யாரே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் ஆருயிர்கள் தன்னைக் கண்டு காதல் செய்யும் பொருட்டுக் கண்ணொளியை அளித்தருளினன். தானும் ஆண் பெண் அலி என்னும் திருவுருவங் கொண்டருளினன். அலி என்பது ஈண்டு அருவுருவத் திருமேனி. அவன் ஆதியாகிய அம்மையையுடைய

1. ஊதில. சிவஞானபோதம், 3.

2. மோகமிக. சிவப்பிரகாசம், 14.

" அயன்றனை. சிவஞானசித்தியார், 1. 3 - 1.

" கந்தமல. சிவப்பிரகாசம், 5.

3. ஆணாகிப். அப்பர், 6. 18 - 12.

விழுமிய முழுமுதற் பெரும் பொருளாம் சிவபெருமானாவன். தவ வாழ்க்கைக்குத் தகுதியமைந்த தூயவுணவினைச் சிவ நினைவுடன் சுவைத் துண்ணும் நாவே ஊண்படு நன்னாவாகும். அத்தகைய உணவினை உட்கொண்ட நெஞ்சமே நன்னெஞ்சமாகும். அத்தகையார் திருவருளால் சிவனை உணர்வர். உணரவே பிணிப்புக்களெல்லாம் மிகுந்த தொலைவில் அகன்று விடும். நிலையில்லாத உலக நிகழ்ச்சிகள் அவர்களை அணையா. பொய் + கை + செயல்; நிலையில்லாத செய்கை முறைகள். அத்தகையாரும் அச் செய்கைக்கண் நெருங்கார்.

(4)

421. தெருளும் உலகிற்குந் தேவர்க்கும் இன்பம்

அருளும் வகைசெய்யும் ஆதிப் பிரானுஞ்

சுருளுஞ் சுடருறு தூவெண் சுடரும்

இருளும் அறநின் றிருட்டறை யாமே.[1]

(ப. இ.) திருவருளால் தெளிவினையடைந்த உலகத்தோர்க்கும், சிவவுலகத் தேவர்க்கும் இன்பத்தினை அருளும்வகை செய்தளிப்பவன் அம்மையப்பராகிய சிவபெருமான். வளர்தலும் தளர்தலுமாகிய தன்மை சுருள் எனப்படும். அத்தகைய தன்மையினையுடைய திங்களும், மிக்க சுடராகிய ஞாயிறும், தூயவெப்பமிக்க தீயும், இவற்றால் போக்கப்படும் புற இருளும் முற்றும் அடங்கத் திருவருள் தோன்றும். ஆயினும் செவ்வியில்லார்க்குத் தன்னைக் காட்டாமையால் அவ்வருள் இருட்டறை போன்று மறைப்பினைச் செய்து நிற்கும். இருட்டறை என்பது, அக இருளாகிய ஆணவத்தை அறுக்கும் பொருள் என்பதாகும். அகவிருட்டு - ஆணவ வல்லிருள்.

(5)

422. அரைக்கின் றருள்தரும் அங்கங்கள் ஓசை[2]

உரைக்கின்ற ஆசையும் ஒன்றோடொன் றொவ்வாப்

பரக்கும் உருவமும் பாரகந் தானாய்க்

கரக்கின் றவைசெய்த காண்டகை யானே.

(ப. இ.) நடப்பாற்றலாகிய ஆதி வினைக்கூடாகத் துன்புறுத்தும் அருள் என்ப. அவ்வருள் மாயா காரியமாகப் படைக்கும் பொருள் பல. அவற்றுள் ஓசை ஊறு ஒளி சுவை நாற்றம் என்னும் ஐந்தும் புலன்கள் என்று சொல்லப்படும். இவற்றை நுண்மை எனவும், பூதமுதலெனவும், தன்மாத்திரை எனவும் கூறுப. அவைபோல் புறப்பொருள் வாயிலாக வரும் ஓசை ஊறு ஒளி சுவை நாற்றம் என்னும் ஐந்தும் புலன் என்றே சொல்லப்படும். இவ்விரண்டும் புலன்கொளி புலன் என்று முறையே வழங்கப் பெறும். புலன் கொளியானது புலனாகிய பொருளுடன் கலந்து பற்றிப் பொன்னுரைக்கும் கட்டளை அப் பொன்னை ஏற்றுத் தான் பொன் வண்ணமாயிருப்பதுபோல் புலன்கொளியும் கொண்ட புலத்தின் வண்ணமாக இருக்கும். அவ்வாறு இருப்பதற்கு அவாவினை எழுப்புவது மனம். எனவே ஐம்புலன்கொளியும் மனமும் ஒன்றோடொன்று ஒவ்வாத ஐம்பூத உடம்பகத்து உருவமாகப் பரந்திருக்கும். அதுபோல நிலவுலகத்

---

1. அருக்கனோர். சிவஞானபோதம், 11. 2 - 1.

2. உன்னுருவிற். அப்பர், 6. 27 - 4.

தினும் பரந்திருக்கும். இவையனைத்தையும் தொழிற்படுத்தும் ஆதியருள் இவற்றுடன் கலந்து மறைந்துநின்று அருள்புரியும். இவற்றைத் திருவுள்ளத்தால் சிவபெருமான் கண்டருள்வன்.

(அ. சி.) அரைக்கின்ற அருள் - மறைப்பு. அங்கங்கள் - தத்துவங்கள்.

(6)

423. ஒளித்துவைத் தேனுள் ளுறவுணர்ந் தூசனை
வெளிப்பட்டு நின்றருள் செய்திடு மூண்டே
களிப்பொடுங் காதன்மை என்னும் பெருமை
வெளிப்பட் டிறைஞ்சினும் வேட்சியு மாமே.

(ப. இ.) முழுமுதற். சிவபெருமான் திருவடியிணையினைத் திருவருளால் உணர்ந்தேன். அகத்தே வைத்து, திருமுறைவழியாகத் தொழுதேன். அகவழிபாடு அறிவிற்கு அறிவாய் விளங்கும் அவனை உணர்ந்து வழிபடுவதென்க. அச் சிவபெருமானைப் புறத்துவழிபட நேர்ந்தால் அருளோன், கூத்தப் பெருமான், அம்மை, ஆலமர்செல்வன், அம்மையப்ப பிள்ளை, மூத்தபிள்ளையார், இளையபிள்ளையார் என்னும் திருவுருவம் ஏழும், மெய்யடியார் திருவுரு வகைகள் ஒன்றும் ஆகிய எண்பெருநிலைகளும் வழிபடற்குரிய வடிவங்களாம். அவ்வடிவங்களுள் அருளால் மனம்பற்றிய தொன்றை முறைமுறையாக வழிபடுதல் வேண்டும். அவ் வழிபாட்டை ஏற்று அச் சிவபெருமானும் வெளிப்பட்டு அருள்வன். அளவிறந்த களிப்பினாலும் பெரும்பேரன்பாகிய காதன்மையாலும் மூண்டும்மூண்டும் வழிபட வழிபடப் பெருமை விளங்கித் தோன்றும். தோன்றலும் தொழுந்தோறும் பழுதில் வேட்கையும் மிகும் என்க. வேட்சி - வேட்கை.

(அ. சி.) வேட்சி - விருப்பம்.

(7)

424. ஒருங்கிய பாசத்துள் உத்தம சித்தன்
இருங்கரை மேலிருந் தின்புற நாடி
வருங்கரை ஓரா வகையினிற் [1]கங்கை
அருங்கரை பேணில் அழுக்கற லாமே.

(ப. இ.) செறிவுடைத்தாய் ஆருயிரும் பாசமும் வேறு என்று சொல்லமுடியாதபடி நிற்கும் பாசத்துள் ஆருயிரின் பொருட்டுக் கலந்தும் தோய்வின்றி நிற்பவன் சிவன். அவன் சார்ந்தார் அனைவரையும் காத்தருளுந் தன்மையால் தலையானவன் ஆவன். அத்தலையாய பேரறிவுப் பொருளாம் சிவபெருமானின் நிலைபேறாகிய அழிவில் புகலிடம் இருங்கரை எனப்படும். அப்புகலிடத்து உறைந்து பேரின்பம் துய்ப்பதற்கு நாடுங்கள். அங்ஙனம் நாடுவதால் எல்லையின்றிவரும் பிறவிக் கடலினை எண்ணிப் பார்ப்பதற்கே இடன் இல்லாமல் போகும். அங்ஙனம் போகத் திருவருளாகிய புனல்மகள் ஏற்றருளினள். அவளின் திருவருளால் மலஅழுக்கு முதலிய எல்லா அழுக்கும் அகலும். நாடி நாடுக என்று பொருள்படும் இகரவீற்று வியங்கோள். இஃது 'அருந்துயர்க் குரம்பையின் ஆன்மா நாடி' என்னும் மெய்கண்டார் திருமொழியான் உணர்க. கங்கை அருங்கரை - திருவருளின் எல்லையிலாத்துணை. உத்தமசித்தன் - தலையாய சிவபெருமான்.

(8)

---

1. காமம். திருக்குறள், 360.

425. மண்ணொன்று தான்பல நற்கல மாயிடும்
உண்ணின்ற யோனிகட் கெல்லாம் ஒருவனே[1]
கண்ணொன்று தான்பல காணுந் தனைக்காணா[2]
அண்ணலும் இவ்வண்ண மாகிநின் றானே.

(ப. இ.) மண் ஒன்றுதானே பொருள் முதற்காரணமாய் நின்று பானை, சட்டி, கலயம், குடம் முதலிய பல்வேறு வடிவமாகத் திரியும். அத்திரிபும் அதனைப் பெற்றுப் பயன்பெறுவார் தகுதிக்கு ஏற்றவாறு அமைந்ததாகும். அவ்வமைவும் வினைமுதற் காரணனாகிய ஒரு குயவனால் ஆகும். ஈண்டு இரட்டுற மொழிதலான் மண் இடவாகு பெயராகக் குயவனைக் குறிக்கும். அவாய் நிலையான தண்ட சக்கர முதலிய துணைக் காரணங்களும் பெறப்படும். இதுபோல் ஆருயிர்கட்கு உயிருக்கு உயிராய் என்றும் பிரிப்பின்றி நின்றருளும் முழுமுதற் சிவபெருமான் ஒருவனே. அவனே

வினைமுதற் காரணன் ஆவன். அவன் நால்வகைத் தோற்றத்து எழுவகைப் பிறப்பினுள் எண்பத்து நான்கு நூறாயிர வடிவ வேறு பாட்டோடு கூடிய உடம்புகளைப் பொருள்முதற் காரணமாகிய தூவாமாயையினின்றும் படைத்தருள்கின்றனன். அவனுக்குத் துணைக் காரணம் அவனின் வேறல்லாத திருவருளும் அதன் வழித்தாய ஆருயிர்களின் இருவினைகளுமாம் என்க. பொருள்முதற் காரணம் - முதற்காரணம். வினைமுதற் காரணம் - நிமித்தகாரணம். கண்ணிரண்டும் ஒன்றனையே காண் என்பது போலக் கண்ணொன்றே பல பொருள்களையும் உயிர் கலந்து காட்டக் காணும், ஆனால் காட்டிய உயிரையும் காணாது காணும் தன்னையுங் காணாது. இதுபோல் ஆருயிர்கட்குக் கட்டு ஒட்டு என்னும் ஈரிடத்தும் அண்ணலாகிய சிவபெருமான் உடனாய் நின்று முறையே சுட்டுப்பொருள்களையும் சுட்டிறந்து நின்ற முற்றுப் பொருளாகிய தன்னையும் காட்டுவன். அவ்வுயிர் கட்டு நிலையில் காட்டுகின்ற சிவனையும் காண்கின்ற தன்னையும் காணமாட்டாது. ஒட்டுநிலையில் தன்னையும் தலைவனையும் அன்னவன் துணையால் கண்டின்புறும். யோனிகள் - உடல்கள். இவ்வண்ணம் - கண்போல் உயிர்களும் தமக்குக் காட்டும் துணையாம் சிவபெருமானைத் தம் முனைப்பால் காணா என்பதாம்.

(அ. சி.) யோனிகள் - நால்வகைப் பிறப்புகள்; அண்டசம் முதலியன.

(9)

---

1. காரிய. சிவஞானசித்தியார், 1. 1 - 18:

2. காட்டிய. சிவஞானபோதம். 9. 1 - 2.

13. அருளல்

426. எட்டுத் திசையும் எறிகின்ற காற்றொடு
வட்டத் திரையனல் மாநிலம் ஆகாயம்
ஒட்டி உயிர்நிலை என்னும்இக் காயப்பை
கட்டி அவிழ்ப்பன் கண்ணுதல் காணுமே.

(ப. இ.) எண்புலமாகிய எட்டுத் திசைகளிலும் ஆருயிர்கட்கு இன்பம் எய்துதற்பொருட்டு வழங்குவது வளி. அவ்வளியே காற்றெனப்படும். அது வீசும் காற்றென ஓதப்பெற்றது. உலகை வட்டமாக ஆடைபோல் சூழ்ந்திருக்கும் கடல் ஈண்டு வட்டத்திரை எனப்பட்டது. திரை சினையாகு பெயராகக் கடலைக் குறிக்கும். அஃது ஈண்டு நீர் என்னும் பொதுமையைக் குறிப்பதாகும். அனல் - தீ. மாநிலம் - பெரிய நிலம். ஆகாயம் - விசும்பு. எனவே, காற்று, நீர், தீ, நிலம், வானம் என்னும் ஐம்பெரும் பூதக் கூட்டரவால் ஆயது உயிர் நிலை. இதனைக் காயப்பை என்ப. ஆருயிர்கட்கு வினைக்கீடாக இவ்வுடல்களைப் படைத்தளித்து அருளால் கட்டிப் பிணைத்து அமைப்பவன் சிவபெருமான்.

இருவினையொப்பு உற்ற காலத்து அப் பெரும் கட்டினை அவிழ்த்தருள்பவனும் அவனே. அவன் அருள் வடிவாம் நெற்றிக் கண்ணையுடைய சிவபெருமான் என்க. ஒட்டு - திருவடிப்பேறு.

(அ. சி.) வட்டத்திரை - கடல்.

(1)

427. உச்சியில் ஓங்கி ஒளிதிகழ் நாதத்தை
நச்சியே இன்பங்கொள் வார்க்கு நமன்இல்லை
விச்சும் விரிசுடர் மூன்றும் உலகுக்குத்
தச்சும் அவனே சமைக்கவல் லானே.[1]

(ப. இ.) அருஞ்சைவர் மெய் முப்பத்தாறனுள் முடிந்த முடிபாக விளங்கும் முப்பத்தாறாம் மெய் ஒலி என்ப. அஃது ஒளிவண்ணமாக விருக்கும் அது மெய்களின் உச்சியில் சிறந்திருக்கும். உச்சி - அந்தம். மெய் - தத்துவம். ஒலி - நாதம். அவ் வொளிவண்ணமாம் ஒலியினை நேரே இயக்கும் சிவபெருமானை முழுவிருப்பத்துடன் வழிபட்டு இன்பங்கொள்வார்க்கு வரும் பிறப்பில்லை அதனால் அவர்தம் இறப்புக் காலத்தும் கூற்றுவனுக்கு அவர்பால் வேலையில்லை. இவ்வுண்மை வரும் திருநாவுக்கரசர் திருமறைத் திருப்பாட்டானுணர்க:

இன்னங் கேண்மின் இளம்பிறை சூடிய
மன்னன் பாத மனத்துடன் ஏத்துவார்
மன்னும் அஞ்செழுத் தாகிய மந்திரம்
தன்னில் ஒன்றுவல் லாரையுஞ் சாரலே. - 5. 92 - 9.

அஞ்செழுத்தாகிய மந்திரம் தன்னிலொன்று, என்பதற்கு நமசிவய, சிவயநம, சிவயசிவ, சிவசிவ என்னும் வகை நான்கில் ஏதாவது ஒன்று

---

1. சென்றுருளும். அப்பர், 6. 14 - 9.

" நலமலி. அப்பர், 4. 14 - 8.

எனவும், கோடிக்கணக்கான எண்ணிக்கை வகைகளுள் ஏதாவது ஒன்று எனவும், காலமும் எண்ணும் மிகச் சிறியவாகவுள்ள ஒன்று எனவும் பொருள்படும். உலகுக்கு என்றும் பொன்றாப் புகலிடமாய் உள்ளவன் சிவபெருமான். உலகினுக்குப் பல்லக விளக்காக விஞ்சும் ஞாயிறு திங்கள் தீ என்னும் மூன்றனையும் படைத்தமைத்தவனும் அவனே. அவனே எல்லாம் வல்ல முடிவிலாற்றலையுடையவன். ஒளி திகழ் நாதத்தை: அப்பாற்பட்ட ஒளிமெய்யைத் தொழிற்படுத்தும்

ஒளி வண்ணமாய்த் திகழும் சிவபெருமானை. இந் நிலையினைப் பரநாதம் என்ப. நச்சி - விரும்பி. தச்சுமவன் - புகலிடமாயுள்ளவன் (தச்சும்: தஞ்சம்). விச்சும்: விஞ்சும். இவை எதுகை நோக்கி வலித்தல் திரிபு எய்தின.

(அ. சி.) விச்சும் - மேலான. சுடர் மூன்று - சூரியன் - சந்திரன் அக்கினி.

(2)

428. குசவன் திரிகையில் ஏற்றிய மண்ணைக்
குசவன் மனத்துற்ற தெல்லாம் வனைவன்
குசவனைப் போல்எங்கள் கோல்நந்தி வேண்டில்
அசைவில் உலகம் அதுஇது வாமே.[1]

(ப. இ.) களம் பல படைக்கும் வேட்கோவாகிய குயவன் தகுதியாம் மண்ணைச் செய்வன செய்து திரிகையில் ஏற்றுவன். ஏற்றிய மண்ணை அக் குயவன் நல்லுள்ளத்தில் எண்ணியவாறே பல்வேறு வகைக் கலங்களாக்குவன். அங்ஙனம் ஆக்குவதும் தன்பொருட்டு அன்று. ஆருயிர்களின் நன்மையின் பொருட்டேயாம். அவ்வியிர்களின் வளர்ச்சி முறைக்கு ஏற்றவாறு பல்வேறு கலங்கள் வேண்டப்படுவவாயின. அக்குயவனைப்போல் எங்கள் பேரறிவுப் பெருந் தலைவராம் நந்தியடிகள் உன் முகமாய்த் திருவுள்ளங் கொள்ளில் காரணத்தில் அசைவில்லாத தன் வைப்பாற்றலாம் மாயையினின்று அதுஇது என்று சொல்லப்படும் பல உடல் உலகம் உண்பொருள்கள் தோன்றுவவாயின. நந்தி யெங்கடவுளாகிய சிவபெருமானும் இப்படைப்புத் தொழிலினை ஆருயிர்களின் நன்மையின் பொருட்டே செய்தருள்கின்றனன். அவ்வுயிர்களின் பொருட்டே அவையும் பல்வேறுவகையாக அமைந்துள்ளன.

(அ. சி.) அதுவி துவாமே - பலவகை.

(3)

429. விடையுடை யான்விகிர் தன்மிகு பூதப்
படையுடை யான்பரி சேஉல காக்குங்
கொடையுடை யான்குணம் எண்குண[2] மாகுஞ்
சடையுடை யான்சிந்தை சார்ந்துநின் றானே.

(ப. இ.) ஆனேற்றை ஊர்தியாகவும் உயர்த்துங்கொடியாகவும் உடையவன் சிவன். ஒருவரால் படைக்கப்படாது தானே திருவருளால்

---

1. உள்ளதே. சிவஞானபோதம் 2. 2 - 1.

" படைத்ததொரு சிவப்பிரகாசம், 6.

2. கோளில். திருக்குறள், 1.

" எட்டு அப்பர், 5. 89 - 8.

தோன்றும் பல்வேறு தோற்றத்தன். பூதப்படைகளையுடையவன். ஆருயிர்கள் உய்யும் பரிசாக உலகு உடல்களைப் படைத்தருளும் பெருங் கொடையுடையான். எட்டு வான் அருட் குணத்தையுடையவன். இவ்வெட்டு வான்குணமும் பின்னல் சடையாகவுடையவன். பின்னல் - புணர்ப்பு; அத்துவிதம். ஆருயிர்களின் எண்ணமாகிய சிந்தையினைப் பேரருளால் சார்ந்து நின்றனன். பூதம் - உயிர்கள். சடை - தாங்கல்.

(4)

430. உகந்துநின் றேபடைத் தான்உல கேழும்
உகந்துநின் றேபடைத் தான்பல ஊழி
உகந்துநின் றேபடைத் தான்ஐந்து பூதம்
உகந்துநின் றேஉயிர் ஊன்படைத் தானே.

(ப. இ.) 'யாவார்க்கும் மேலாம் அளவிலாச் சீருடையான்' சிவபெருமானாதலின், அவன் உயர்ந்தவன் ஆகின்றான். உகப்பு - உயர்வு. சிவபெருமான் உயர்ந்துநின்றே ஏழுலகங்களையும் படைத்தருளினன். அதுபோல் பல ஊழிகளையும் படைத்தனன். அதுபோல் ஐம்பெரும் பூதங்களையும் படைத்தருளினன். அதுபோல் ஆருயிர்கட்கு வேண்டும் உடல்களைப் படைத்தருளினன். ஏழுலகு: எழுவகைப் பிறப்புயிர்களும் உய்யப் படைத்தளிக்கும் உடல்கள் என்றலும் ஒன்று. எழுவகைத் தூவுகள் என்றலும் ஒன்று. ஊழி - காலவரையறை. உயிர்ஊன் - ஆருயிர் உறைதற்காம் உடல். ஊன்; ஆகுபெயர். உகப்பு: உயர்வு. 'உகப்பே யுயர்தல் உவப்பே யுவகை.' - தொல். சொல்-305.

(5)

431. படைத்துடை யான்பண் டுலகங்கள் ஏழும்[1]
படைத்துடை யான்பல தேவரை முன்னே
படைத்துடை யான்பல சீவரை முன்னே
படைத்துடை யான்பர மாகிநின் றானே.

(ப. இ.) தொன்மைக் காலத்தே முழுமுதற் சிவபெருமான் ஆருயிர்கள் உய்வதன்பொருட்டு உடல் கலன் உலகம் உணா முதலியவற்றை உள்ளதாகிய மாயையினின்றும் படைத்து உயிர்களுடன் பொருத்தியருளினன். இதுவே படைப்பு. உயிர்கள் என்றும் உள்ளன. படைக்கப்பட்டன அல்ல. அதுபோல் முன்னமே மல ஆற்றல் குறைந்த அளவில் பற்றியுள்ள உயிர்களைத் தேவராகப் படைத்தருளினன். இத்தேவர்கள் பிறப்புத் தேவர் ஆவர். இவர்கள் நிலையினை மக்களாய்ப் பிறந்தாரும் எய்துவர். அவர்கள் சிறப்புத் தேவர் என்று அழைக்கப் பெறுவர். பிறப்புத் தேவர் மலவாற்றல் மிகுந்த அளவில்

பற்றியுள்ள ஆருயிர்கட்குத் துணைசெய்யவே ஆண்டவனால் படைக்கப்பட்டனர். அதுபோல் பல சூவர்களாகிய உயிர்களுக்கும் உடல் முதலியவற்றைப் படைத்தருளினன். எல்லாவற்றையும் படைத்து உடையான் என்னும் திருப்பெயர் தாங்கியுள்ளவன் சிவன். எல்லாவற்றுடனும் கலந்து நிற்பவனும் அவனே. எல்லாவற்றையும் கடந்து நிற்பவனும் அவனே. அவன் கலப்பு நிலையில் இறைவன் என்று அழைக்கப்படுவன். கடந்த நிலையில் பரமன் என்று அழைக்கப்படுவன். பரம் - மேல்; விழுப்பொருள்.

(6)

---

1. ஏழுடையான். 8. திருக்கோவையார். 7.

432. ஆதி படைத்தனன் ஐம்பெரும் பூதம்
ஆதி படைத்தனன் ஆசில்பல் ஊழி
ஆதி படைத்தனன் எண்ணிலி தேவரை
ஆதி படைத்தவை தாங்கிநின் றானே.

(ப. இ.) எவற்றிற்கும் வினைமுதற்காரணமாயுள்ள சிவபெருமான் ஆதியென்று அழைக்கப்படுவன். அத்தகைய ஆதி ஐம்பெரும் பூதங்களையும் படைத்தருளினன். அவனே ஆருயிர்களின் மலகன்ம மாயைக் குற்றங்கள் நீங்குதற்கு வாயிலாகிய பல ஊழிகளையும் படைத்தருளினன். அவனே 'நால்வே றியற்கைப் பதினொரு மூவரொடு' கூடிய அளவில்லாத தேவர்களையும் படைத்தருளினன். இங்ஙனம் படைத்தவை அனைத்தையும் தாங்கிக் காத்தருள்பவனும் அவனே. படைத்தலென்பது உயிர்களுக்கு உடல்கலன் உலகுகளைப் படைத்து அவ்வுயிர்களை அவற்றுடன் பொருத்தி வினைக்கீடாக நடத்துவதே யாகும். ஆதி - அம்மை; அம்மையுடன் கூடிய சிவபெருமான்.

(7)

433. அகன்றான் அகலிடம் ஏழுமொன் றாகி
இவன்றா னெனநின் றெளியனும் அல்லன்
சிவன்றான் பலபல சீவனும் ஆகி
நவின்றான் உலகுறு நம்பனு[1] மாமே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் கலப்பினால் விரிந்த உலகங்கள் ஏழுடனும் ஒன்றாகி., நீக்கமற நிறைந்து நின்றனன். அகலுதல் - செறிதல்; நிறைதல். இறைவன் அங்ஙனம் கலந்து நிற்பினும் இவன்தான் இறைவன் என்று சுட்டியுணர்த்தப்படக் கூடிய அத்துணை எளியனும் அல்லன். அதுபோலவே அவன் கலப்பினால் ஆருயிர்களுடன் ஒன்றாகி நீக்கமறநிற்கின்றனன். அதனால் பலபல சீவனும் ஆகி என்றனர். சிவபெருமானே சிவகுருவாய் வந்தருளி

வழிவகைகளை நவின்றருளினன். சூவனுமாகி, என்பது உயிர்க்குத் துணையாய் உடனாகி நின்றருளி என்பதாகும். நம்பன் - சிவபெருமான். நம்புவார்களுடைய நம்பிக்கைக்கு முழு உரிமை வாய்ந்தவன் நம்பன்.

(8)

434. உண்ணின்ற சோதி உறநின்ற ஒருடல்
விண்ணின் றமரர் விரும்பும் விழுப்பொருள்
மண்ணின்ற வானோர் புகழ்திரு மேனியன்
கண்ணின்ற மாமணி[2] மாபோத மாமே.

(ப. இ.) அனைத்துயிர்க்கும் உயிராய் உள்நின்று ஊக்கும் சிவபெருமான் அவ்வுயிர்களைத் தாங்குகின்றனன். அதனால் அவன் ஒப்பில்லா உடல் போன்றவனாகின்றனன். அவன் பேரொளியாய்த் திகழ்கின்றனன். யாவரும் யாவையும் தன்பால் நிலவ நின்றருளினவனும் சிவபெருமானே. விண்ணின்கண் வாழும் அமரர்களும் விரும்பும் விழுத்துணைப் பெரும்பொருள் சிவபெருமான். நிலவுகத்துவாழும்

---

1. நம்பு. சம்பந்தர், 3 - 49 - 2.

2. திருவேயென். அப்பர், 6. 47 - 1.

சித்தாந்த சைவப் பெருமை மிக்க சான்றோர் அன்புடன் புகழும் பொருள் சேர்புகழ்த் திருமேனியை உடையவன் சிவன். கண்ணுள் நிலைத்து நிற்கும் கருமணி போன்றவன் சிவன். மா - கருமை. சிவகுருவினால் போதிக்கப்பெறும் விழுப்பொருள் சிவபெருமான். கண்ணின்ற என்றதற்குக் கருத்துள் நின்ற என்றலும் ஒன்று. இப்பொருட்கு மாமணி என்பதற்குத் திருவைந்தெழுந்து எனக்கொள்க.

(அ. சி.) மண்ணின்ற வானோர் - உலகத்திற்கு வந்த வானவர்.

(9)

435. ஆரும் அறியாத அண்டத்[1] திருவுருப்
பார்முத லாகப் பயிலுங் கடத்திலே
நீரினிற் பால்போல நிற்கின்ற நேர்மையைச்
சோராமற் காணுஞ் சுகம்அறிந் தேனே.

(ப. இ.) மக்கள் தேவர் மூவர் முதலிய யாவராலும் அறிய வொண்ணாத அண்டத் திருவுருவை உடையவன் சிவன். உலகங்களுள் உயிர்க்கு உயிராய் நிற்கின்ற ஒப்பில் திருவுருவன் சிவன். நிலமுதலாகச் சொல்லப்படும் பெரும் பூதங்களுள் பயின்று விளங்குபவனும் சிவனே. தக்ககலத்தில் தூயநீரில் கலந்துள்ள பால்போல் சிவபெருமான் கலந்து

நிற்கும் சிறந்த தன்மையை உடையவன். பால் தன் வண்ணத்தையும் சுவையினையும் நீருக்கு நல்கி நீரென்னும் பெயரினை மாற்றிப் பால் என்னும் தோற்றமும் பெயரும் பெறச் செய்கின்றது. அதுபோலவே சிவபெருமான் ஆருயிர்களைத் தூய்மையாக்கித் தன் எண்குணங்களையும் பதிவித்துச் சிவமாம் பெருவாழ்வை அருளுகின்றனன். அதனால் அவ்வுயிர்கள் திருவடிப் பேரின்பத்தைத் துய்க்கின்றன. சிவனெனவே அழைக்கப் பெறுகின்றன. இதுவே புறத்தும் அகத்தும் புலனாகும் சிவ இன்பமாகும். இவ்வுண்மையினைத் திருவருளால் அறிந்து தீரா இன்புற்றேன் என்க.

நேர்மையை - உண்மைத் தன்மையை. சோராமல் - மறந்து விடாமல். காணும் - நுகரும். சுகம் - பேரின்பம்.

(10)

---

14. கரு உற்பத்தி

436. ஆங்குகின் றான்முன் பிரிந்த இருபத்தஞ்

சாங்குகின் றானவ னாதிஎம் ஆருயிர்

ஆங்குகின் றான்கர்ப்பக் கோளகை யுள்ளிருந்து

ஆங்குகின் றான்அவன் ஆவ தறிந்தே.[2]

(ப. இ.) உயிர்கள் இறந்தபின் வினைக்கீடாக அச்சுமாறிப் பிறக்கும். அச்சுமாறுதல் - பருவுடம்பு மாறுதல். பருவுடம்பு மாறுதலாவது ஆண் பெண்ணாக மாறலாம்: பெண் ஆணாக மாறலாம்; அம்மட்டோ? உயர் திணை அஃறிணையாகவும் மாறலாம்; இவ்வகை மாறுதல் என்க. திணைபால்கள் சேரும் வினைக்கீடாமாறி, அணைபிறப்பாம் மக்கட்கறி. இறந்தவுயிர் நுண்ணுடம்பாகிய புரியட்ட வடிவத்துடன் மீண்டும் கருவில் பிறக்கும். புரியட்டவடிவம்; தன்மாத்திரை

---

1. அண்டமா. அப்பர், 4. 7 - 4.

2. கண்ட சிவஞானபோதம். 2. 3 - 1.

என்று சொல்லப்படும் ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை நாற்றம் என்ற ஐந்து, மனம், எழுச்சி, இறுப்பு என்ற மூன்று ஆகிய எட்டுங்கூடிய வடிவம். இவ்வடிவம் படைப்புக் காலந்தொட்டுப் பேரொடுக்க காலம் வரை எவ்வகை மாறுதலும் எய்தாது. எல்லாவுயிர்க்கும் வேறுபாடின்றி ஒன்றுபோல் உள்ளது. இதனையே திருவள்ளுவ நாயனார் 'பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்' என்று அருளினார். பின்னர் வழங்கப்படுவதும் மாறப்படுவதுமாகிய பருவுடம்பே செய்யும் வினைக்கீடாக வேறுபடும். அதனையே திருவள்ளுவ நாயனார். 'சிறப்பொவ்வா, செய்தொழில் வேற்றுமை யான்' என்று அருளினார். இவ்வேற்றுமையுடம்பு பெரும்பூதம் ஐந்து, அறிதற் கருவி ஐந்து, செய்தற் கருவி ஐந்து, வளிபத்து ஆகிய இருபத்தைந்து

பொருள்களாலாயது. அவை திருவருளால் அமைக்கப்பெறுவன. அவற்றைத் தான் முன் பிரிந்த இருத்தைந்தென்று ஓதினார். இவ்விருபத்தைந்துந்தான் பருவுடம்பு ஆகும். இறப்பும் பிறப்பும் பருவுடம்பிற்கேயாம். இப்பருவுடம்பின் கண் முன் நுண் உடம்புடனே பிரிந்து சென்ற ஆருயிரை வினைக்கூடாகப் புகச் செய்கின்றனன். இவற்றைத் திருவருள் கருப்பையினுள் உயிர்க்குயிராய் நின்று அமைக்கின்றது. அதுவே சிவபெருமான் ஆவதறிந்து அமைக்கின்றான் என்பதாகும்.

(அ. சி.) இருபத்தைந்து - பூதம் 5, புலன் 5, ஞானேந்திரியம் 5, கன்மேந்திரியாம் 5, காரணம் 4, புருடன் 1 ஆக 25.

(1)

437. அறிகின்ற மூலத்தின் மேல்அங்கி அப்புச்
செறிகின்ற ஞானத்துச் செந்தாள் கொளுவிப்
பொறைநின்ற இன்னுயிர் போந்துற நாடிப்
பறிகின்ற பத்தெனும் பாரஞ்செய் தானே.[1]

(ப. இ.) நுண்ணுணர்வான் அறியப்படுகின்ற மூலாதாரத்துக்கு மேல் அகட்டுத் தீயும் நீரும் நிறைந்துள்ள கருப்பையில் அறிவோடு கூடிய உயிர் தங்கிய கருவுடன் வெவ்விய இளங்காலை முடக்கித் தலையுடன் சேரத்து ஓம் வடிவமாய் அமைக்கின்றனன். கருப்பையினுள் சுமையாக நின்ற அவ்வுயிர் வெளிப்போமாறு திருவுளங்கொண்டு முந்தித் தவங்கிடந்து தாங்கிய அன்னை வயிற்று முந்நூறு நாளாகிய பத்துத் திங்களும் நீங்கும் சுமையாக வைத்தருளினன். பறிகின்ற - நீங்குகின்ற. பாரம் - சுமை.

(அ. சி.) அங்கி அப்பு - உதராக்கினியும், நீரும். செந்தாள் கொழுவி - சிவந்த பாதங்களைக் கட்டி. ஓம்துறை - பிரணவக் கரை. பறிகின்ற - விட்டு நீங்குகின்ற. பத்து - பத்து மாதம்.

(2)

438. இன்புறு காலத் திருவர்முன் பூறிய
துன்புறு பாசத் துயர்மனை வானுளன்
பண்புறு காலமும் பார்மிசை வாழ்க்கையும்
அன்புறு காலத் தமைத்தொழிந் தானே.[2]

---

1. முந்தித். பட்டினத்தடிகள், தாயாருக்கு, 2.

2. மனையறத்தில், 12. சம்பந்தர்- 19.

" பேறிழ. சிவஞானசித்தியார், 2. 2 - 6.

(ப. இ.) எக்கால்த்தும் நூங்காது மிக்குறும் எழில் இன்பம் மக்கட்பேறு ஒன்றான்மட்டும் உண்டாம். அதனை, எய்துதற்கு மனையறம் பேணும் இயல்புடையிருவராகிய கணவனும் மனைவியும் விரும்பிக் கடவுளைக் கைதொழுது அவ்வழி முயலுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் முயலுங்கால் இருவர்மாட்டும் ஒருவாப் பேரன்பு உண்டாகும். அவ்வன்பின் பெருக்கால் இருவரும் அகம்புறம் ஒத்துக்கூடுவர். அக் கூட்டத்துறுபயனால் கருவுறும். அக்காலத்து அருள்வெளியாகிய வானத்து வூற்றிருந்தருளும் சிவபெருமான் ஆருயிர் கருவிற் புகுமாறு திருவுள்ளங் கொள்வன். தொன்மையிலேயே ஊறிப் பொருந்திப் பொதிந்துள்ள துன்பவாயிலாம் ஆணவத்தை அறவே அகற்றுதற்கு ஆக்கிக்கொடுத்தருளும் உடல் அருவுடல். அருவுடல் என்றாலும் நுண்உடல் என்றாலும் ஒன்று. மாறிப் பிறக்கும் உயிர்கட்கு அவ்வுயிர்களின் வினைக்கூடாகப் பொருந்தும் பண்பும், வாழ்நாளும், நிலவுலக வாழ்க்கையில் ஏற்படும் செல்வ வறுமைகளும், கருவினுள் பதித்தருளினன்.

(அ. சி.) முன்பு ஊறிய - அநாதியே ஆன்மாவைப் பற்றியுள்ள.

(3)

439. கருவை ஒழிந்தவர் கண்டநால் மூவேழ்
புருடன் உடலில் பொருந்துமற் றோரார்
திருவின் கருக்குழி தேடிப் புகுந்தது
உருவம் இரண்டாக ஓடி விழுந்ததே.

(ப. இ.) பிறவாப் பெருநெறிபற்றிய திருவடியுணர்வு கைவந்த சிவனடியார் கருவை ஒழிந்தவராவர். அவர்கள் பருவுடலுக்கெனக் கண்டறிந்த (436) இருபத்தைந்து பொருள்களும் அவ்வுண்மையினைக் காணாதாரைப் பொருந்தும். அவர்களே மற்றோரார் என ஓதப்பட்டவராவர். திருமகளனைய வாழ்க்கைத் துணைவியின் கருவில் துணைவனது வெண்ணீர் ஓடிவிழுந்தது, ஆங்குள்ள செந்நீருடன், அதுகலப்புற்றது. அதனால் ஆண்பெண் என்னும் இரண்டாகிய வடிவங்களுள் ஒன்றாகத் திரிபுற்று வளர்ந்தது. வெண்ணீர் - சுக்கிலம். செந்நீர் - சுரோணிதம்.

(அ. சி.) கருவை ஒழிந்தவர் - சத்திநி பாதர். நால் மூவேழ் - 25 தத்துவங்கள்.

(4)

440. விழுந்தது லிங்கம் விரிந்தது யோனி
ஒழிந்த முதல்ஐந்தும்[1] ஈரைந்தொ டேறிப்
பொழிந்த புனல்பூதம் போற்றுங் கரணம்[2]
ஒழிந்த நுதல்உச்சி உள்ளே ஒளித்ததே.

(ப. இ.) வாழ்க்கைத் துணைவராங் காதலர் அன்புற்று இன்புறும் வாயிலாம் மகப்பெறுதற் பொருட்டுக் கூடிய கூட்டத்து இலிங்கமாகிய உருவுடம்புக்கு வாயிலாம் வித்துப் புகுந்தது. அதனை ஏற்றுக்கொள்ளும் பொருட்டுக் கருவழியாகிய யோனி விரிந்தது. நுண்ணுடலில் தங்கியிருந்த ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் என்னும் நுண்மை ஐந்தும்

---

1. சூக்குமங். சிவஞானசித்தியார், 2 - 2 - 45.

2. கரணங்க. 8. திருக்கோத்தும்பி, 9.

அறிதற் கருவி ஐந்து, செய்தற் கருவி ஐந்து ஆகப் பத்தினுடன் கூடிய மழையாகப் பொழியும் நீர்முதலாகச் சொல்லப்படும் பூதங்கள் ஐந்தும் தோன்றின. அவற்றால் போற்றப்படும் கரணங்களும் கூடின. புருவ நடுவிலும் உச்சியிலும் நின்று உணரும் தொழிலும் இடையறாது நிகழ்வதாயிற்று. அறிதற் கருவி; செவி, மெய், கண், நாக்கு, மூக்கு. செய்தற் கருவி; வாய், கால், கை, எருவாய், கருவாய், கரணம்; எண்ணம், மனம், எழுச்சி, இறுப்பு. அறிவு நிகழ்தற்கு நிலைக்களம் புருவநடுவும் உச்சியும் என்ப.

(5)

441. பூவின் மணத்தைப் பொருந்திய வாயுவுந்

தாவி உலகில் தரிப்பித்த வாறுபோல்

மேவிய சூவனில் மெல்லநூள் வாயுவுங்

கூவி அவிழுங் குறிக்கொண்ட போதே.

(ப. இ.) பூவினகத்துத் தங்கியிருக்கும் நறுமணத்தை ஓவாது சுழலும் காற்று வெளிப்படுத்தி உலகத்தில் கொண்டுவந்து பரப்பி நிலைப்பிக்கும். அதுபோல் அருவுடம்புடன் கருவிற் கூடிய ஆருயிரை அங்குப் பொருந்திய காற்றுக்கள் பத்தினுள் சிறிது சிறிதாக வளர்ந்து பெருகும் மென்மையமைந்த உயிர்க்காற்று பிறக்கும் குறிப்பு ஏற்பட்டதும் உடனொத்துப் பொருந்தி வெளிக்கொணரும்.

இதற்கு உயிர் பிரியுங்காலத்துத் தொழிற்காற்று என்று கூறுவாருமுளர். கருவுற்பத்தி நிலைக்களத்து அங்ஙனம் கூறுதல் பொருந்தாதென்க.

(அ. சி.) நூள் வாயு - தனஞ்சயன். கூவி அவிழும் - இரைந்து கொண்டு செல்லும்.

(6)

442. ஏற எதிர்க்கில் இறையவன் றானாகும்

மாற எதிர்க்கில் அரியவன் றானாகும்

நேரொக்க வைக்கின் நிகர்போதத் தானாகும்

பேரொத்த மைந்தனும் பேரர சாளுமே.

(ப. இ.) சிவனை மறவாத்திருவுடைக் காதலிருவர் கலந்து கூடுங்கால் தோன்றும் வித்தாகிய விந்து நடுநாடி வழியாக ஒலியாற்றல் என்னும் நாதசத்திக்கு மேற்பட்டு எதிர்த்துச் செல்லுதல் சிறப்புடைத்து. அங்ஙனம் செல்லின் அது வாயிலாகப் பிறக்கும் பிள்ளை சிவ வடிவாகத் தோன்றும். அதுபோலன்றி அமைதியாக எதிர்த்தால் செயற்கருஞ் செய்கை செய்யும் சூரியோனாகத் தோன்றும். சமமாகச் சென்றால் தனக்குத்தானே ஒப்பாகிய பேரறிவுப் பிள்ளையாகத் தோன்றும். மேற் கூறிய முறையில் ஒத்த பெருமைவாய்ந்த மைந்தனும் சிவவுலகப் பேரரசு திருவருளால் ஆளும் பெற்றியனாவன். நிகர்போதம் - சிறந்த அறிவு ; திருவடியுணர்வு.

(அ. சி.) ஏற எதிர்க்கில் - விந்துவைச் சுழுமுனையில் ஏற்றி நாதத்தை எதிர்த்துச் சென்றால், ஆற எதிர்க்கில் - நிதானமாக எதிர்க்கில்.

(7)

443. ஏயங் கலந்த இருவர்தஞ் சாயத்துப்

பாயுங் கருவும் உருவா மெனப்பல

காயங் கலந்தது காணப் பதிந்தபின்

மாயங் கலந்த மனோலய மானதே.

(ப. இ.) அண்டங்கள் பலவற்றையும் பொருந்தி வினைக்கூடாக உழன்று வருந்திய உயிர் இருவராய்க் கலந்து இல்வாழ்க்கையராய் நல்லறம் பேணுகின்றனர். அவ்விருவருடைய அரும்பெரும் பண்புகளால் தோன்றும் கருவும் உருவாகும். அங்ஙனம் உருவாவதற்குத் தாயினுடைய உணவுச் சாரமும் வேண்டும். அவ்வுணவுச் சாரம் மருந்தனைய பல மசாலை எனப்படும் காயம் கலந்ததனால் ஆகும். அவ்வுணவு உடலாந்தன்மை யுண்டாகப் பதிந்தபின் சொல்லொணாப் பெருவேட்கையுடன் கூடி இருவர் உள்ளமும் ஒன்றுபட்ட பெறுபேறே அறிவறிந்த மக்களாகும். சாயத்து - நிறத்தால்; ஈண்டுப் பண்பால். காண - சாரமாய்த் தோன்ற. பதிந்தபின் - தங்கியபின், மாயம்கலந்த - பெருவேட்கை சேர்ந்த. மனோலயம் - உள்ளத் தொருமை.

(அ. சி.) ஏய் அங்கு அலந்த - பல அண்டங்களில் பிறந்திறந்து அலைந்து வருந்தின. மாயங் கலந்த - மோக வலைப்பட்ட.

(8)

444. கர்ப்பத்துக் கேவல மாயாள் கிளைகூட்ட

நிற்குந் துரியமும் பேதித்து நினைவெழ

வற்புறு காமியம் எட்டாதல் மாயேயஞ்

சொற்புறு தூய்மறை வாக்கினாஞ் சொல்லே.[1]

(ப. இ.) ஆருயிர் கருப்பையினுள் அருவுடம்போடு மட்டும் இருக்கும். பல்வேறு கருவிகளாக விரியும் மாயாகாரியக் கருவிக் கூட்டங்களைத் தொழிற்படுத்துவது நடப்பாற்றல். உயிர் கருவினுள் அருவுடம்போடு மட்டும் இருக்கும் நிலையினைப் புலம்பு நிலை என்பர். புலம்பு - கேவலம். நடப்பாற்றல் மாயா கருவிகளைக் கூட்டப் புலம்புப் பேருறக்கம் ஆகும். அவ்வுறக்கத்தினின்றும் வேறுபடுத்தி அந்நடப்பாற்றல் நினைவெழச் செய்யும். அதன்மேல் காமிய இன்ப நுகர்வுக்குரிய அன்பு எழும். அதனால் மாயேயமாய்ப் புறத்துத் தோன்றும் ஓசை முதலிய பொருள்கள் அகத்தை எட்டும். அங்ஙனம் எட்டச் செய்வதற்குத் தூண்டுங் கருவியாக நிற்பது அகப்புறக் கலனாகிய எண்ணம், மனம், எழுச்சி, இறுப்பு என்னும் நான்குமாம். அவற்றைத் தூண்டித் தொழிற்படுத்துங் கருவி நால்வகை ஓசையாகும். இவ்வோசை தூமாயையினின்றும் வெளிப்படுவன. எட்டாதல் - கிட்டும்படியாக. எட்டு: முதனிலைத் தொழிற்பெயர். அதனை எண்ணுப் பெயராகக் கொள்ளின் எண்வகை நுகர்வுப் பொருள்கள் எனக் கொள்க.

(அ. சி.) கிளைகூட்ட - தத்துவங்களைக் கூட்ட.

(9)

---

1. அகார. சிவஞானபோதம், 4. 1 - 3.

" நிகழ்ந்திடும் சிவஞானசித்தியார், 1. 1 - 24.

445. என்பால் மிடைந்து நரம்பு வரிக்கட்டிச்

செம்பால் இறைச்சி திருந்த மனைசெய்து

இன்பால் உயிர்நிலை செய்த இறையோங்கும்

நன்பால் ஒருவனை நாடுகின் றேனே.

(ப. இ.) எலும்புகளால் நெருங்கப்பெற்று, நரம்பினைக்கொண்டு வரிந்துகட்டித் தசையினைக் குருதி நூரால் இணைத்தமைத்துத் திருந்திய மனை செய்தருளினன் சிவன். அம் மனை உடம்பெனப்படும். அவ்வுடம்பகத்து உயிர் தங்கியிருக்கும். அதனால் அஃது உயிர்நிலை என்று அழைக்கப்படும். உயிர் உடலகத்துத் தங்குவது இன்பம் எய்துவதற்கேயாம். அதனால் இன்பால் உயிர்நிலை என்று ஓதப்பெற்றது. இவ்வாறு செய்தருளியவன் சிவன். அவனே இறைவனாவன். அவனே சிறந்த நன்மைப் பகுதி முழுவதும் ஒருங்கமைந்த முழுமுதல்வனானவன். அவனே ஒப்பில்லாத ஒருவனாவன். அவன் திருவடியினைச் சேர்ந்து உய்யுமாறு செந்தமிழ்த் திருவைந்தெழுத்தால் சீர்பெற வழுத்துகின்றேன். நன்பால் - நன்மைப்பகுதி. குருதிநூர் - செந்நூர்.

(அ. சி.) செம்பால் - உதிரம்.

(10)

446. பதஞ்செய்யும் பால்வண்ணன் மேனிப் பகலோன்

இதஞ்செய்யு மொத்துடல் எங்கும் புகுந்து

குதஞ்செய்யும் அங்கியின் கோபந் தணிப்பான்

விதஞ்செய்யு மாறே விதித்தொழிந் தானே.

(ப. இ.) உடலுக்கு உறுதியாம் அழகினைத் தரும் பால்போன்று வெண்மை நிறம் பொருந்திய நெற்றியமிழ்து பால்வண்ணன் மேனிப் பகலோன் எனப்படும். அவ்வமிழ்து இனிமையாக்குதற் பொருட்டு உடலெங்கும் ஒத்துப் புகுந்து நிறைந்து நின்றது. குதமாகிய மூலத் திடமாக நின்று தோன்றும் தீயின் வெப்பத்தினைத் தணிவிக்கும் பொருட்டு இவ்வமிழ்தினை அமைத்தருளினன் சிவன்.

(அ. சி.) குதம் செய்யும் அங்கி - மூலச்சூடு.

(11)

447. ஒழிபல செய்யும் வினையுற்ற நாளே

வழிபல நூாடி வைத்தெழு வாங்கிப்

பழிபல செய்கின்ற பாசக் கருவைச்

சுழிபல வாங்கிச் சுடாமல்வைத் தானே.

(ப. இ.) ஆருயிர்கட்கு வினைத் துய்ப்பு முடிந்த நாளில் பலமுறை நூங்கிய இரப்பாகிய ஒடுக்கத்தினைச் செய்தருள்வன். பலவழியினாலும் திருவருள்புரிந்து எழுவகைப் பிறப்பினுள் வினைக்கூடாக ஒன்றிற் பிறக்குமாறு அருள்புரிவன். அங்ஙனம் அருள்புரிந்து தோற்றுவித்தலால் பாவமும் பழியும் பலவாகச் செய்யும் பிணிப்பாகிய கருவில் ஆவி புகுந்ததென்க. கருப்பையில் காணும் பலவகையான துன்பங்களை நூங்கச் செய்தனன். மூலத் தீ சுட்டுவிடாவண்ணம் அமைத்து வைத்தருளினன்,

ஒழிபல - நூங்குதல் பல. நூாடி - திருவருள்வைத்து இன்புறுத்தினன். வாங்கி என்பது வாங்க என்னும் எச்சத்தின் திரிபு. வாங்கி - நூங்கச் செய்து.

(12)

448. சுக்கில நாடியில் தோன்றிய வெள்ளியும்

அக்கிர மத்தே தோன்றுமவ் வியோனியும்

புக்கிடும் எண்விரல் புறப்பட்டு நால்விரல்

அக்கரம் எட்டும்[1]எண் சாணது வாகுமே.

(ப. இ.) நடுநாடி வழியாக வருவதும் வெள்ளியாகிய விந்து. வித்து என்பதே விந்து என மருவியது. அம்முறையே தோன்றும் செந்நீராகிய சுரோணிதம். இச் சுரோணிதம் இங்கு யோனி எனக் குறிக்கப் பெற்றது. எட்டுவிரல் புறப்பட்டுச் செம்பாதியாகிய நான்கு விரல் உட்புகும். எழுத்தெட்டும் எண்சாண் உடம்பெனக் கூறப்படும். எழுத்தெட்டாவன; ஓங்காரத்துள் அமைந்த அகரவுகர மகரங்கள் மூன்றும், நிலம் நீர், நெருப்பு உயிர் (காற்று) விசும்பு ஆகிய பெரும்பூதங்கள் ஐந்தினுக்கும் முறையே லகார, வகார, ரகார, யகார, அகார எழுத்துக்கள் ஐந்தும் கூடிய எட்டுமாகும். இவ்வெட்டினையுமே வித்தெழுத்துக்கள் எட்டென்ப. வித்து எனினும் பீசம் எனினும் ஒன்றே. சுக்கில நாடி - வெண்ணீர் வரும்நாடி.

(13)

449. போகத்துள் ஆங்கே புகுந்த புனிதனுங்
கோசத்துள்[2] ஆகங் கொணர்ந்த கொடைத்தொழில்
ஏகத்துள் ஆங்கே இரண்டெட்டு மூன்றைந்து[3]
மோகத்துள் ஆங்கொரு முட்டை[4]செய் தானே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் ஆருயிர்கள் போகந் துய்த்தற்பொருட்டுப் போகியாக இருந்தருளுகின்றனன். அங்ஙனம் அருள்வதால் அவன்தன் தூய்மையாகிய புனிதத் தன்மையில் ஏதும் குறைபாடின்று. உயிர்களைக் கருவாகிய முட்டையிற் புகச் செய்தற்பொருட்டு இயல்புடைய இருவராகிய காதலர் மாட்டுப் பெருவேட்கையினை எழுப்பியருள்கின்றான். ஆங்குப் புகுந்த வுயிர் ஐ வேறு வகையான் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பொருந்திய பின்னர் உடம்பினைச் சாரும். ஐவேறு உடம்புகளாவன: உருவுடம்பு, வளியுடம்பு, மனவுடம்பு, அறிவுடம்பு, இன்பவுடம்பு என்பன. இவற்றை முறையே அன்மைய கோசம், பிராணமயகோசம், மனோமய கோசம், விஞ்ஞானமய கோசம், ஆனந்தமய கோசம் என்ப. இவற்றை ஓர்புடை யொப்பாகப் பூதம் எழுச்சி மனம்இறுப்பு மூலம்வழி, ஆதலுடம் பைந்தாம் அறி, எனக் கூறலாம். கோசம் - உடம்பு. இத்தகைய கொடைத் தொழிலைச் செய்து அருள்புரிபவன் சிவபெருமான். இத்தகைய உடம்பு ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது. இவ்வுடம்பு தூவாமாயையினின்றும் ஆக்கப்படுவது. இவ்வுடம்பு முப்பத்தொரு மெய்களையுடையது. அவை உடல் மெய் இருபத்துநான்கு, உணர்வு மெய் ஏழு

---

1. மண்புனல். சிவஞானசித்தியார், 2. 3 - 17.

2. மருவா. " 4. 2 - 18.

3. தத்துவ " 2. 3 - 22.

4. குடம்பை. திருக்குறள், 338.

என்ப. இவற்றை முறையே ஆன்மதத்துவம் வித்தியாதத்துவம் எனவும் கூறுப. அங்கு இரண்டெட்டுப் பதினாறு, மூன்றைந்து பதினைந்து ஆக முப்பத்தொன்று கூறிய குறிப்பினால் உணரலாம்.

(அ. சி.) கோசம் - பஞ்சகோசம். இரண்டெட்டு மூன்றைந்து - முப்பத்தொரு தத்துவங்கள்.

(14)

450. பிண்டத்தில் உள்ளூறு பேதைப் புலன்ஐந்தும்
பிண்டத்தின் ஊடே பிறந்து மரித்தது
அண்டத்தின் உள்ளூறு சூவனும் அவ்வகை
அண்டத்து நாதத் தமர்ந்திடுந் தானே.

(ப. இ.) பிண்டமாகிய உடம்பினகத்து ஐம்பொறிகளினூடே புலப்படும் பொருளை ஏற்றுக் கொள்ளும் புலன்கள் ஐந்து. அவை ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் என்பன. இவற்றைப் புலன் எனவும் தன்மாத்திரை எனவும் கூறுப. இப்புலன்கள் முறையே செவி, மெய், நோக்கு, நாக்கு, மூக்கு என்னும் பொறிகளை இடமாகக்கொண்டு திகழும் மெல்லிய நரம்புகள் என்ப. இப்புலனைந்தும் அறிவுடையனபோல காணப்படினும் உண்மையானோக்கு வார்க்கு அவை அறிவில்லன என்பது புலனாகும். அதனால் ஈண்டுப் பேதைப்புலன், என்று ஓதப்பெற்றது. இப் புலன்கள் உடம்பினுள் தோன்றி உணருந் தன்மையை உடையவாயின. மரித்தல்: எண்ணுதல் ; உணர்தல். இது மருவுதல் என்னும் அடியாகத் தோன்றியதாகும். இச்சொல் வடமொழியில் ஃச்மரித்தல் என்றாயிற்று. கருப்பை முட்டையாகிய அண்டத்தினுள் அருளால் பொருந்திய ஆருயிரும், ஆங்கு உயிர்ப்பாகிய நாதத்தினோடு விரும்பிப் பொருந்தியிருக்கும்.

(அ. சி.) பேதைப்புலன் - அறிவற்ற புலன்.

(15)

451. இலைப்பொறி யேற்றி யெனதுடல் ஈசன்
துலைப்பொறி யிற்கரு ஐந்துடன் ஆட்டி
நிலைப்பொறி முப்பது[1] நேர்மை கொளுவி
உலைப்பொறி ஒன்பதில் ஒன்றுசெய் தானே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் எனக்களித்த உடலும் அதன்கண் காணப்படும் பொறிகளும் நிலையுடையனவல்ல. இலையென்பது இல்லை என்பதன் நடுக்குறை. அச்சொல் அவாய் நிலையான் நிலையுதல் என்னும் சொல்லைப்பெற்று நிலையுதல் இல்லை என்று ஆயிற்று. தூண்டித் தொழிற்படுத்தும் துணைப்பொறியாம் உணர்த்துமெய் ஐந்தென்ப. அவற்றுடன் ஆருயிர்களை இணைத்து வினைக்கீடாக ஆட்டுபவன் சிவன். நிலைப் பொறியாகவுள்ள மெய்கள் முப்பது.

தனித்தனித் தன்மைவாய்ந்த அம் முப்பது மெய்களையும் உடற்கண் இணைத்தருளினன். உலைதலையுடைய உடலகத்துக் காணும் பொறிகளும் உலைதலையுடையன உடலகத்து இல்லிகளாகிய ஓட்டைகள் ஒன்பதுள்ளன. இல்லி என்பது கடைக்குறைந்து இல்லென நின்றது. இவ்வளவு தன்மையோடுங் கூடிய உடம்பொன்றைப் படைத்தருளினன். உணர்த்து

---

1. சுத்ததத் சிவஞானசித்தியார், 2. 3 - 19.

மெய் ஐந்து : அத்தன், அன்னை, அருளோன்,ஆண்டான், ஆசான் என்பன. உணர்வுமெய் ஆறு : காலம், ஊழ், உழைப்பு, உணர்வு, விழைவு, மருள் என்பன. உடல் மெய் இருபத்துநான்கு : மூலப்பகுதி, இறுப்பு, எழுச்சி, மனம் அறிதற்கருவி ஐந்து, செய்தற் கருவி ஐந்து, பூத முதலாம் நுண்மை ஐந்து, பூதம் ஐந்து என்பன. பூதமுதல் என்பது பூதத்திற்குக் காரணம் என்பதாகும். முதல் - காரணம்; தன் மாத்திரை.

(அ. சி.) ஐந்துடன் - சிவ தத்துவங்கள் ஐந்துடன். உலைப் பொறி - சரீரம்.

(16)

452. இன்புற் றிருவர் இசைவித்து வைத்தமண்
துன்பக் கலசம் அணைவான் ஒருவனே
ஒன்பது நூர்ச்சால் கலசம் பதினெட்டு[1]
வெந்தது சூளை விளைந்தது தானே.

(ப. இ.) மனையறத்தில் இன்பமுறும் மகப்பெறுவான் வேண்டிச் சிவபெருமானை நோக்கித் தவமுயன்ற இயல்புடைய இருவரும் ஆண்டவன் திருவுள்ளத்தால் இசைந்து உடல் இசைவிப்பதன் பொருட்டுக் கருவாக வைத்த மண் ஒன்று. உடம்பு இடும்பைக்கு இலக்கம். அதனால் இடும்பைக்கே கொள்கலமாகிய துன்பக்கலசம் என்றனர். அவ் வுடல் ஓருயிர் அணைதற்பொருட்டு அமைந்தது. அவ் வுடற்கலசத்துக்கு ஒன்பது தொளைகள் உள்ளன. அவ்வொன்பதும் நூர்ச்சால் எனப்படும். மேலும் அதன்கண் பத்துப்பொறிகள் உள்ளன. அப் பத்தும் அறிதற்கருவியும் செய்தற்கருவியும் என்ப. இவை பத்தும் புறக்கருவியாகும். மேலும் அகக்கருவி எட்டென்ப. அவை, நுண்மை ஐந்து, மனம் எழுச்சி இறுப்பு மூன்று என்பன. இவற்றை அருவுடம்பெனவும் புரியட்டரூபம் எனவும் கூறுப. இவ்வுடற்கலசம் மூலத்தீயாகிய சூளையில் வெந்ததாகும். திருவருளாணையால் நிகழ்வதால் எளிதில் விளைந்ததென ஓதுவார் தானே விளைந்தது என்றனர்.

(அ. சி.) துன்பக்கலசம் - சரீரம். ஒன்பது நூர்ச்சால் - ஒன்பது கழிவாய். கலசம் பதினெட்டு - 18 பக்க எலும்பு.

(17)

453. அறியூ ருடம்பினி லாகிய வாறும்
பிறியூ ரதனிற் பெருகுங் குணங்கள்

செறியூ ரவற்றினுட் சித்திகள் இட்ட

தறியவூ ரைந்தினு ளானது பிண்டமே.

(ப. இ.) முன்வினைக்கூடாகக் கருவினுள் அமைக்கப்பட்ட பேறு, இழவு. இன்பம், பிணி, மூப்பு, சாக்காடு என்னும் ஆறினுக்கும் ஏற்றவாறு ஆருயிர்கட்குக் குணங்கள் உண்டாகும். அவ்வுண்மையினைத் திருவருள் நாட்டத்தால் அறியாதிருக்கின்றனர். அங்ஙனம் பெருகும் குணங்களில் அல்லதைவிட்டுப் பிறியார். நல்லதைப் பிறித்து அறியுங்கள் என்பதும் ஒன்று. அவ் வழியாகக் கைவரும் சித்திகளில் நல்லதன் கண் செறிந்து நிறைந்து பயன்கொள்ளார். கருவினுள் வித்து இட்டது

---

1. ஒன்றணையா. சிவஞானபோதம், 4. 3 - 1.

" சாக்கிர. சிவஞானசித்தியார், 4. 3 - 2.

முதல் அப் பிண்டம் பத்துத் திங்கள் காறும் வளர்ச்சியுறும். சித்திகள் - நிறைவேற்று முறைகள். பிண்டம் - உடல். பேறு - செல்வம். இழவு - வறுமை. மூப்பு - உயர்வு. சாக்காடு - இழிவு. பிணி - துன்பம்.

(அ. சி.) உடம்பினிலாகிய ஆறு - பேறு, இழவு, நரை, திரை, மூப்பு, சாக்காடு. பிறியார் - பிரித்து அறிவார்.

(18)

454. உடல்வைத்த வாறும் உயிர்வைத்த வாறும்

மடைவைத்த ஒன்பது வாய்தலும் வைத்துத்

திடம்வைத்த தாமரைச் சென்னியுள் அங்கிக்

கடைவைத்த[1] ஈசனைக் கைகலந்[2] தேனே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் முன் ஓதியவாறு உடல் வைத்தருளினன். அதனுடன் ஆருயிர்களை வினைக்கூடாக இணைத்து வைத்தருளினன். மடைபோல் அமைக்கப்பட்ட ஒன்பது வாயில்கள் இணைத்தருளினன். உச்சியினுள் ஆயிர இதழ்த்தாமரை நிலைக்களமும் அமைத்தருளினன். பேரொடுக்கத்தைச் செய்யும் பெரும்பொருளாகிய சிவபெருமான் அந்தம் என்று அழைக்கப்படுகின்றனன். அதுவே இங்குக் கடைவைத்த ஈசன் என்று ஓதியருளினர். திருவருளால் அச் சிவபெருமானை இடையறாது நினையும் நற்றவ ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்டனன். இதுவே இங்குக் கைகலந்தேன் என்று ஓதப்பெற்றது.

(19)

455. கேட்டுநின் றேன்எங்குங் கேடில் பெருஞ்சுடர்

மூட்டுகின் றான்முதல் யோனி மயனவன்

கூட்டுகின் றான்குழம் பின்கரு வையுரு

நூட்டிநின் றாகத்து நேர்பட்ட வாறே.

(ப. இ.) நூலுணர்வாரும் நுண்ணுணர்வாரும் ஓதும்முறையைக்கேட்டு நின்றேன். அவர்கள் கூற்று வருமாறு : எஞ்ஞான்றும் யாண்டும் கேடில்லாது நின்று விளங்குபவன் பெருஞ்சுடராகிய சிவபெருமான். அவன் ஆருயிர்களை வினைக்கீடாக உலகு உடல்களிற் பொருந்தும் வினைமுதற் காரணன் ஆவன். குழம்புபோன்ற கருவைக் கூட்டி வைக்கின்றனன். அதனை உருவாக்குகின்றனன். உடலை வளர்க்கின்றனன். அவ்வுடலுடன் கலப்பால் ஒன்றாக இயைந்து நின்றருளினன். சேர்ந்திருக்கும் தன்மையினை நேர்படல் என்ப. முதல் யோனி: வினைமுதற் காரணம்.

(20)

456. பூவுடன் மொட்டுப் பொருந்த அலர்ந்தபின்

காவுடைத் தூபங் கலந்து பிறந்திடும்

நீரிடை நின்ற குமிழி நிழலதாய்ப்

பாருடல் எங்கும் பரந்தெட்டும் பற்றுமே.

(ப. இ.) பூவாகிய கருப்பையினுள் மொட்டாகிய விந்துக்குறி பொருந்த அப் பூவிரியும். விரிந்தபின் சுமையாயுள்ள குடும்ப விளக்குப்

---

1. அவனவ. சிவஞானபோதம், 1.

2. கருவாய்க். அப்பர், 4. 65 - 6.

போலும் கருத்தோன்றிப் பிறந்திடும். அக்கரு நீரிடை நிற்கும் நீர்க்குமிழியின் நிழல்போன்று நிற்கும். இதுவே பூதம் ஐந்தும் பொறி பத்தும் ஆகிய பதினைந்து (449) கருவிகளாலாகிய பருவுடல். இதன் கண் யாண்டும் நிலைத்துள்ள நுண்மை ஐந்து, மனம், எழுச்சி, இறுப்பு என்னும் மூன்று ஆக எட்டும் நுண்ணுடல் என்ப. அவ்வுடலுடன் ஆருயிர் பருவுடற்கருவிற் புகும். காவுடை - சுமையாயுள்ள. நிழல் - சாயல். பாருடல் - மூவைந்தாலாகிய உருவுடல். எட்டு - அருவுடலாகிய நுண்ணுடற் கருவிகள் எட்டு.

(அ. சி.) பூ - யோனி. மொட்டு - இலிங்கம். காவுடைத் தூபம் - கரு.

(21)

457. எட்டினுள் ஐந்தாகும் இந்திரி யங்களுங்

கட்டிய மூன்று கரணமு மாய்விடும்[1]

ஒட்டிய பாச உணர்வென்னுங் காயப்பை

கட்டி அவிழ்த்திடுங் கண்ணுதல் காணுமே.

(ப. இ.) அருவுடலாகிய நுண்ணுடல் ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் என்னும் புலன்கள் ஐந்தும் அகப்புறக்கலன்களாகிய மனம் எழுச்சி இறுப்பு என்னும் கரணங்கள் மூன்றும் ஆகிய எட்டினாலாயது. இது படைப்புக் காலந்தொட்டுப் பேரொடுக்கக் காலம் வரையில் அழியாதிருக்கும். (இடையே திருவடிப்பேறெய்தும் செவ்வி வாய்ப்பின் அக்காலத்து இந்நுண்ணுடல் ஒடுக்கப்படும்). இந் நுண்ணுடலுடன் கூடிப் பருவுடலிற் புகுந்ததும் ஆருயிர்க்குச் சுட்டுணர்வு ஏற்படும். சுட்டுணர்வைப் பாசவுணர்வெனக் கூறுப. உருவுடலைக் காயப்பை என்ப. அக் காயப்பையினுள் நுண்ணுடலுடன் கூடிய உயிரைப் புகச் செய்பவன் கண்ணுதற் பெருங்கடவுளாகிய சிவபெருமானாவன். அந்நிலையில் அவன் கட்டுவித்தோனாவன். பின்பு செவ்வி வந்துற்றபோது அக் கட்டினை அவிழ்த்துத் தன் திருவடியில் ஒட்டுவிப்போனும் அவனே. அருவுடலிற் காணப்படும் ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் ஐந்தும் புலன் என்ப இவ்வைந்தும் உணர்வெழுச்சியினின்றும், தோன்றுவன. இவை நிகழ்தற்கு இடன் செவி, மெய், கண், நாக்கு, மூக்கு என்ப. இஃது, உள்ள புலன் ஐந்தும் உணர்வெழுச்சியிற் றோன்றும், கொள்ளு செவி மெய்கண் நா மூக்கு என்பதனால் அறியலாம். இவற்றை இந்திரியம் எனவும் கூறுப. பாசவுணர்வு - கண் முதலிய கருவிகள் வழியாக வரும் உணர்வு. இதனைச் சுட்டுணர்வு எனவும் பாசம் வாயிலாக உணரும் உணர்வு எனவும் கூறுப. சிவபெருமான் ஆருயிர்களை அவற்றின் வினைக் கூடாகத் திருவருளால் உடலுடன் கூட்டி வினைக் கழிவின்கண் உடலை ஒழித்திடுவன்.

(22)

458. கண்ணுதல் நாமங் கலந்துடம் பாயிடப்[2]

பண்ணுதல் செய்து பசுபாசம் நீங்கிட

எண்ணிய வேதம் இசைத்த பரப்பினை

மண்முத லாக வகுத்துவைத் தானே.

---

1. ஓசைசேர். சிவஞானசித்தியார், 2. 3 - 14.

" பிறப்பொக்கும் திருக்குறள், 972.

2. அகார. சிவஞானபோதம், 4. 1 - 3.

(ப. இ.) நெற்றிக் கண்ணையுடைய நற்றமிழ்ச் சிவபெருமான் திருப்பெயர் 'நமசிவய' என்ப. இத் திருவெழுத்தைந்தும் ஒருபுடை ஒப்பாக அந்தக்கரணங்கள் நான்கும் ஆள் ஒன்றும் ஆகிய ஐந்தினையும் இயைந்தியக்குவதாகக் கூறலாம். அங்ஙனம் கூறுமிடத்து நகரம் இறுப்பு மெய்யினையும், மகரம் மனத்தையும், சிகரம் ஆளையும், வகரம் எண்ணத்தினையும், யகரம் எழுச்சியினையும் இயக்குவவாகும். இஃது, இறுப்பே மனம் ஆளோ

டெண்ணம் எழுச்சி, உறுப்பாம் நமசிவய ஓது எனக் கொள்க. இதுவே கண்ணுதலோன் நாமம் கலந்து உடம்பாய்ப் பண்ணுதல் என்பதாகும். திருவைந்தெழுத்தின் தொகையாகக் கூறப்படும் அகர உகர மகரம் நாதம் விந்து என்னும் ஐந்தும் முறையே, எழுச்சி இறுப்பு மனம் ஆள் எண்ணம் என்பனவற்றை இயைந்தியக்கும் என்பதும் ஒன்று. இவற்றால் திருவடி யுணர்வு கைவந்து பசு பாசம் நீங்கப்பெறும் பசு: சிற்றுணர்வு. பாசம்: சுட்டுணர்வு: அங்ஙனம் நூக்குதற்பொருட்டுத் திருவைந்தெழுத்தின் விரியாகிய செந்தமிழ்த் திருமறை திருமுறை ஆகிய வேதாகமங்களை ஆக்குவித்தருளினன். அவற்றை அன்பியலும் அருளியலும் என இரண்டாகப் பகுத்தருளினன். அன்பியல் உலகியலாகிய அறம் பொருள் இன்பம் ஆகும். அருளியல் வீடாகும். இனம்பற்றி அடியியல் திருவடிப் பேறாகும். இது மண்முதலாக வகுத்து வைத்தான் என்பதனால் பெறப்படும். மண்முதல் என்பது அன்பியலுக்கு நிலவுலக வாழ்க்கை முதல் எனப் பொருள்படும். அருளியல் என்பது மண்முதல் சிவம தீறாகச் சொல்லப்படும் முப்பத்தாறு மெய்களும் கொள்க. உடம்பாயிட : உள்ளுறுப்புக்களைச் செலுத்த. உடம்பு உள்ளுறுப்பிற்கு முதலாகு பெயர். பசு - பிணிப்பி, பசுத்தன்மை - பிணிப்புமை; பிணிப்புத் தன்மை, வேதம் - மறை. இசைத்த - இயற்றுவித்த. பரப்பினை - எங்கும் நீக்கமின்றிச் செறிந்த பரப்பினையுடையாய்.

(அ. சி.) கண்ணுதல் நாமம் - நமச்சிவாய.

(23)

459. அருளல்ல தில்லை அரனவன் அன்றி
அருளில்லை யாதலி னவ்வோர் உயிரைத்
தருகின்ற போதிரு கைத்தாயர் தம்பால்
வருகின்ற நண்பு வகுத்திடுந் தானே.[1]

(ப. இ.) அருளும் அரனும் மரமுங்காழ்ப்பும் போலப் பிரிவிலா இருநிலை ஒரு பொருள். ஒரு நிலை அறிவுநிலை. மற்றொரு நிலை ஆற்றல்நிலை அறிவு நிலையைக் கடந்த நிலையென்றும் ஆற்றல் நிலையைக் கடத்துநிலை என்றும் கூறுப. அருளின்றி அவனும் இல்லை. அவனன்றி அருளும் இல்லை ஆதலின் சிவபெருமான் ஆருயிர்களை உடலுடன் இணைப்பதாகிய படைத்தலைச் செய்யுங்கால் வனப்பாற்றல் நடப்பாற்றலாகிய இருவகை ஒழுக்கத் தாயர்பால் ஒப்புவித்து அவ்விருவரையும் விழுத்திணைத்துணைப் பொருளாக்கினன். அவ்விருவராலும் சுரக்கின்ற திருவருளாகிய அன்பினைத் தன் பால் நண்பாகத் தானே சுரந்தருள அமைத்தனன். கைத்தாயர் : ஒழுக்கத்தாயர், செவிலித்தாயர்; வளர்ப்புத்தாயர். கை - ஒழுக்கம். சீர்சிவமும் பேரருளும் செப்பிற் கடந்த நிலை, பார்கடத்துந் நிலையாம் பண்பு.

(24)

1 அருளுண்டாம். சிவஞானபோதம், 5. 2 - 3.

" செறிகழலு. அப்பர், 614 - 8.

" பரந்தபரா. சிவப்பிரகாசம், காப்பு-2.

460. வகுத்த பிறவியை மாதுநல் லாளுந்

தொகுத்திருள் நூக்கிய சோதி யவனும்

பகுத்துணர் வாகிய பல்லுயிர் எல்லாம்

வகுத்துள்ளும் நின்றதோர் மாண்பது வாமே.

(ப. இ.) நடப்பாற்றலாகிய ஆதி மாதுநல்லாள் எனப்படுவள். அவள் ஆருயிர்கட்கு வினைக்கூடாகப் பிறவியை வகுத்தருளினள். வனப்பாற்றலாகிய திருவருள் சோதி நல்லாளாகும். அவள் வழியாக அருட்பெரும் சோதியாகிய சிவபெருமான் ஆருயிர்களின் இருளாகிய அறியாமையை நூக்கியருள்வன். அச் சிவபெருமான் பலவாகிய உயிரினங்களை மாதுநல்லாளாகிய ஆதியாற்றல்வழிப் பகுத்துணரச் செய்தருள்வன். அங்ஙனம் அமைத்தருளின சிவபெருமான் உயிருக்குயிராய் உண்ணின்றுணர்த்திச் சிறப்பருளினன் என்க.

(25)

461. மாண்பது வாக வளர்கின்ற வன்னியுங்

காண்பது ஆண்பெண் அலியெனுங் கற்பனை

பூண்பது மாதா பிதாவழி போலவே

ஆம்பதி செய்தானச் சோதிதன் ஆண்மையே.[1]

(ப. இ.) மூலத் தீயின் சார்பாக வளர்கின்ற கருவினை வெளிப்படுமுன் ஆண் பெண் அலியெனக் காண்பது கற்பனையாகும். பேரொளிப் பிழம்பாம் அருட்பெரும் சோதி தன் அறிவாண்மையால் கருவுற்ற உயிரின் தாய்தந்தை வழி நிழல்போல் அமைத்தருளினன். தாயைப் போன்று பிள்ளை என்பதனால் உடலமைப்புப் பெரும்பாலும் தாயுடம்பைப் போன்றதாகும். 'தந்தையறிவே மகனறிவு' 'தந்தைய ரொப்பர் மக்க' ளென்பதனால் உணர்வின் வளர்ச்சியமைப்புப் பெரும்பாலும் தந்தையின் உணர்வினைப் போன்றதாகும். தீப்பிழம்பாம் இறைவனை ஆண் பெண் அலி என்றல் கற்பனையாகும் என்றலும் ஒன்று. இங்ஙனம் குறிப்பது சார்புத்தன்மையாகும். சார்பு - தடத்தம்; பொது. ஆம் பதி - அமைத்தவுடம்பு. ஆண்மை - காக்குந்தன்மை.

(அ. சி.) வழிபோல - சாயல் போல.

(26)

462. ஆண்மிகில் ஆணாகும் பெண்மிகில் பெண்ணாகும்

பூணிரண் டொத்துப் பொருந்தில் அலியாகும்

தாண்மிகு மாகில் தரணி முழுதாளும்

பாணவ மிக்கிடில் பாய்ந்ததும் இல்லையே.

(ப. இ.) காதலரிருவரும் மருவிப் பொருந்துங்கால் ஆண் ஆகிய வலப்பால் மூச்சு மிகுந்து சென்றால் கருவுற்றுப் பிறக்குமுயிர் ஆணாகப் பிறக்கும். பெண்ணாகிய இடப்பால் மூச்சு மிகுந்து சென்றால் பிறக்குமுயிர் பெண்ணாகப் பிறக்கும். இரண்டு மூக்கின் வழியாகவும் வரும் மூச்சு ஒத்திருந்தால் பிறக்குமுயிர் அலியாக இருக்கும். ஆள்வினை முயற்சியில் கருத்து மிகுதியாகவிருந்தால் பிறக்குமுயிர் சிறப்பாகப் பிறக்கும். அச் சிறப்புடன் பிறந்த உயிர் 'உழையார் புவனம் ஒருமூன்று' மொருங்குடன் ஆளும். அகப் பயிற்சியால் விந்து கட்டுப்பட்டுத் திண்மை

---

1. மண்ணல்லை. அப்பர், 6 - 45 - 9.

" நல்லாண்மை. திருக்குறள், 1026.

ஏற்படின் மருவி இன்புறினும் விந்து வெளிச் செல்லுவதில்லை. ஆதலால் பாய்ந்ததும் இல்லை என்றனர். பாணவம்; பண்ணவம் என்பதன் செய்யுள் திரிபு. பண்ணவம் - திண்மை.

(27)

463. பாய்ந்தபின் னஞ்சோடில் ஆயுளும் நூறாகும்

பாய்ந்தபின் னாலோடில் பாரினில் எண்பதாம்

பாய்ந்திடும் வாயுப் பகுத்தறிந் திவ்வகை

பாய்ந்திடும் யோகிக்குப் பாய்ச்சலு மாமே.

(ப. இ.) காதலர் இருவரும் மருவிக் கூடியபின் வாரசரம் (மூன்றாம் தந்திரம், 16. வாரசரம்) முறைப்படி உயிர்ப்பு ஐம்பூதங்களிலும் பரந்து ஓடினால் பிறந்த உயிர்க்கு அகவை நூறு ஆகும். நான்கு ஓடினால் அகவை எண்பதாகும். இம்முறையாகச் செல்லும் மூச்சினைப் பகுத்தறிந்து காண்க. யோகமுறையில் கூடுபவர் உயிர்ப்பினையுணர்ந்து வேண்டியவாறு செலுத்துதலும் கூடும். மேலும் தந்தையின் உயிர்ப்பு ஐந்துமுறை ஓடினால் மகவுக்கு அகவை நூறெனவும், நான்குமுறை ஓடினால் எண்பது எனவும் கூறுதலும் ஒன்று.

(28)

464. பாய்கின்ற வாயு குறையிற் குறளாகும்

பாய்கின்ற வாயு இளைக்கின் முடமாகும்

பாய்கின்ற வாயு நடுப்படிற் கூனாகும்

பாய்கின்ற வாயுமா தார்க்கில்லை பார்க்கிலே.

(ப. இ.) சர ஓட்டஞ் செல்கின்ற உயிர்க்காற்று அளவிற் குறைந்தால் பிறக்கும் மகவும் குறுகிய வடிவமாகப் பிறக்கும். அம் மூச்சு நெடுந்தொலைவு ஓடி இளைத்தவன் மூச்சுப் போல் இளைத்துப்போனால் பிறக்கும் மகவு முடமாகும். அம் மூச்சு இடைநிலைப்பட்டிருந்தால் கூனாகும். இவ்வாராய்ச்சி அனைத்தும் ஆண்பாலார்க்கே அன்றிப் பெண்பாலார்க்கு இல்லை.

(29)

465. மாதா உதரம் மலமிகில் மந்தனாம்

மாதா உதரம் சலமிகில் மூங்கையாம்

மாதா உதரம் இரண்டொக்கில் கண்ணில்லை

மாதா உதரத்தில் வந்த குழவிக்கே.

(ப. இ.) இருவரும் மருவுங்கால் தாயார் வயிற்றில் மலம் துப்புரவாகக் கழியாமல் தங்கி மிக்கிருந்தால் பிறக்கும் மைந்தன் மந்தனாவன். அதுபோல் நீரல் நீராகிய சிறுநீர் மிகுந்திருந்தால் பிறப்பது ஊமையாகும். இரண்டும் ஒப்ப இருக்குமானால் குருடாகும். இங்ஙனம் நோவது தாய் வயிற்றுத் தோன்றும் சேய்க்கு என்க. (மகப்பேறு ஆண்டவன் திருவருட்பேறாம் தவநிலை. அதனால் இருவரும் தூயராய்ச் சிவனினைவுடன் உடனுறைவின்பந் துய்த்தல் வேண்டும்.)

(அ. சி.) இரண்டு - மலமும் சலமும். (30)

466. குழவியும் ஆணாம் வலத்தது வாகில்

குழவியும் பெண்ணாம் இடத்தது வாகில்

குழவியும் இரண்டாம் அபானன் எதிர்க்கில்

குழவி அலியாகுங் கொண்டகால் ஒக்கிலே.

(ப. இ.) உயிர்ப்பு இருவரும் மருவுங் காலத்து வலமூக்கின்வழி வந்துகொண்டிருந்தால் பிறக்கும் மகவு ஆணாகும். அஃது இடது மூக்கின் வழி வந்துகொண்டிருந்தால் பெண்ணாகும். மலக்காற்றாகிய அபானன் எதிர்த்து வருமானால் இரட்டைப் பிள்ளைகள் பிறக்கும். இருமூக்கின் வழியாகவும் ஒத்துவருமானால் பிறப்பது அலியாகும்.

(31)

467. கொண்டநல் வாயு இருவர்க்கும் ஒத்தெழில்

கொண்ட குழவியுங் கோமள மாயிடுங்

கொண்டநல் வாயு இருவர்க்குங் குழறிடில்

கொண்டதும் இல்லையாங் கோல்வளை யாட்கே.

(ப. இ.) மருவிப் புணரும் காதலர் இருவருக்கும் வருகின்ற உயிர்ப்பு ஓர் அளவாக வருதல் வேண்டும். அங்ஙனம் ஒத்து எழுந்தால் திருவருளால் கருவுற்றுத் தோன்றும் குழவியும் நனிமிகு வனப்புடையதாகவிருக்கும். வனப்பு - அழகு. அவ் வுயிர்ப்பாகிய மூச்சு தடுமாறுமேயானால் அழகிய வளையலையணிந்த காதலி வயிற்றில் கருத்தங்கியது ஏதும் இல்லையாகும். அந்தோ மூச்சுப் பயிற்சியின்மையானும், மூச்சின் அருமையினை உணராமையானும், காலமும், இடனும், காதலும், கருத்தும் தூஉற உணராது காமம் மேலிட்டபொழுதெல்லாம் முறையின்றி மருவி ஊனும் இழந்து வரனுடை மக்கட் பேற்றையும் அழித்துவிடுகின்றனர். சிற்றுயிர்களுக்கு உள்ள இயற்கை அடக்கம்தானும் ஆறறிவுயிராகிய நம்மனோர்க்கு அமையாவிடின் ஆன்றோர் என்ன கூறுவர்? எங்ஙனம் மதிப்பர்? சிற்றுயிர்கள்மாட்டு யாண்டேனும் வேண்டும் கருவூணாய் மாண்டதெனக் கண்டதும் கேட்டதும் உண்டோ? இனியேனும் உண்மையுணர்ந்து ஒழுகுவோமாக.

(அ. சி.) குழறினால் - தடுமாறினால்.

(32)

468. கோல்வளை உந்தியிற் கொண்ட குழவியுந்
தால்வளை யுள்ளே தயங்கிய சோதியாம்
பால்வளர்ந் துள்ளே பகலவன் பொன்னுருப்
போல்வளர்ந் துள்ளே பொருந்துரு வாமே.

(ப. இ.) அழகிய வளையலணிந்த பெண்களின் உந்தியளவாம் அடி வயிற்றில் கருவுற்றுத் தங்கிய அரும்பெறற் குழந்தையும் அண்ணாக்குத் தொளைவயிற் காணும் பேரொளிப் பிழம்பொக்கும். தால் - நாக்கு; அண்ணாக்கு. வயிற்றில் முறைமுறையாக வளர வேண்டிய வுறுப்புக்கள் அனைத்தும் செவ்வையுற வளர்ந்து பகலவனின் பொன்னுருவாம் தன்மையினை எய்தும். இந் நிலைமையினையே பிள்ளை சிவசூரியன்போல் இருக்கின்றதென்று செப்புவர். எனவே, வயிற்றகத்துச் சேய் சிவந்த உருவாக விளங்கும். பொன்னுரு - காலையே போன்றிலங்கும் பொன்னிறம். உந்தி - கொப்பூழ்; ஈண்டு, அடி வயிறு. தால்வளை - அண்ணத்தின் கண்ணதாம் தொளை. பகலவன் - கதிரவன்.

(33)

469. உருவம் வளர்ந்திடும் ஒண்டிங்கள் பத்திற்
பருவம தாகவே பாரினில் வந்திடும்
மருவி வளர்ந்திடு மாயையி னாலே
அருவம தாவதிங் காரறி வாரே.

(ப. இ.) தாய் வயிற்றில் தக்க தவப் பேற்றால் தோன்றிய மக்கட் கரு பத்துத் திங்கள் நிறைந்ததும் திருவருளால் நிலவுலகத்துத் தோன்றும். தோன்றி 'ஈன்று புறந்தருதல்' தாயின் தலையாய கடனாதலின் அம் மகவும் தாயால்

வளர்க்கப்பெறும். வளருங் காலத்து இருட் சார்பாம் மருளின் மயக்கத்தினாலே தன் உண்மையறியாது வளரும். அவ்வாறு வளரும் தன்மையினை அறிவார் யார்? மாயை - இருட்சார்பாம் மருள். அருவம் - கட்புலனாகாமை; அறியாமை.

(34)

470. இட்டான் அறிந்திலன் ஏற்றவள் கண்டிலள்
தட்டான் அறிந்தும் ஒருவர்க் குரைத்திலன்
பட்டாங்கு சொல்லும் பரமனும் அங்குளன்
கெட்டேன்இம் மாயையின் கூழ்மையெவ் வாறே.[1]

(ப. இ.) காதலால் மருவித் தம்வயம் இழந்து இன்புற்றார் இருவருள் வித்தாகிய விந்துவினை இட்ட தலைவனும் பிள்ளை பிறக்கும் அல்லது பிறக்கும் வாய்ப்பில்லாது போகும் என்றும் உணரான். ஒரு வேளை பிறந்தாலும் அஃது ஆணா பெண்ணா என்று அறியும் அறிவும் உண்டாகாது. அதுபோல் அவ்வித்தினை ஏற்ற தலைவியும் ஏதும் அறிந்திலள். தட்டான் ஆகிய சிவபெருமான் அறிந்திருந்தும் ஒருவருக்கும் உணர்த்தான் தட்டான்: காரணத்தின்றும் காரியப்பாட்டினை ஆக்கியருள்வோன்; மனம் வாக்குக்கு எட்டாதவன்; மாற்றம் மனங்கழிய நின்ற மறையோன். பட்டாங்காகிய உண்மை உணர்த்தும் முழுமுதற் சிவனும் உயிருக்கு உயிராய் ஆங்கு உள்ளான். அந்நிலையில் அம் மாயையானது ஆவியின் அறிவினைக் கூழ்ப்படுத்திப் பிறப்பு இறப்புக்களில் உழலச் செய்கின்றது. இத்தகைய தாழ்நிலையை அம் மாயை எவ்வாறு செய்கின்றது என்று நினைக்க நினைக்க மிக்க வியப்பினைத் தருவதாகின்றது.

(அ. சி.) இட்டார் - தந்தை. ஏற்றவர் - தாயார். தட்டான் - சிவன்.

(35)

471. இன்புற நாடி இருவருஞ் சந்தித்துத்
துன்புறு பாசத்தில் தோன்றி வளர்ந்தபின்
முன்புற நாடி நிலத்தின்முன் தோன்றிய
தொன்புற நாடிநின் றோதலு மாமே.

(ப. இ.) காதலிருவரும் இன்பம் எய்தும்படி விரும்பி மருவிக் கூடுவர். அங்ஙனம் கூடிய கூட்டத்தில் கருவுண்டாகும். அக் கருவி

---

1. கைக. 12. திருமலைச் சிறப்பு 24.

லுறும் ஆருயிர், துன்பமாகிய பாசப்பிணிப்பில் கட்டுண்டு வரும். வந்து பிறக்கும்; பிறந்து முறையே வளரும். அங்ஙனம் வளர்ந்தபின் மேலோங்கி வாழ முயலும். அங்ஙனம் முயலும்போது, பழைமையாகிய வினைக்கூடாக வரும் பிறவியினை நாடுதல் வேண்டும். அப்படி நாடித் திருவைந்தெழுத்தை அகங்குழைந்து அன்புடன் இடையறாது ஓதுதல் வேண்டும். பாசம் - மாயை. முன்புற - மேலா இருக்க. தொன்பு : புவ்வீறு பெற்ற பண்புப் பெயர்; பழைமை.

(அ. சி.) தொன்பு - பழமையாகிய பிறவி.

(36)

472. குயிற்குஞ்சு முட்டையைக் காக்கைக்கூட் டிட்டால்[1]
அயிர்ப்பின்றிக் காக்கை வளர்க்கின் றதுபோல்
இயக்கில்லை போக்கில்லை ஏனென்ப தில்லை
மயக்கத்தால் காக்கை வளர்க்கின்ற வாறே.

(ப. இ.) காக்கைக் கூட்டில் குயில் முட்டையிட அதனை அக்காக்கை சிறிதும் ஐயம் கொள்ளாது அடைகாத்து வெளிப்படுத்துவது போல, இறைவன் ஆவிகளின் வினைக்கூடாக அவ் ஆவிகளை அருவுடலோடு (ஊமணுவாய்) உருவுடல் பெறத் தந்தை கருவில் இரண்டு திங்களும் தாய் கருவில் பத்துத் திங்களும் புகுத்தியருளுகின்றனன். அதனால் அனைத்துயிரும் ஆண்டவன் மக்களே. அவ்வுண்மையுணராது பெற்றோர் தம் மக்களே எனத் திரியக் கொள்வது மயக்கத்தால் ஆவது. உண்மையுணர்ந்தார் ஆசான் மாணாக்கரை ஓம்புவதுபோல் தம் மக்களையும் பிறர் மக்களையும் ஏனைச் சிற்றுயிர்களையும் சிவனினைவுடன் ஒப்பப் பேணுவர். அங்ஙனம் பேணின் அதுவே இறைபணியாகும். சிறந்தது பயிற்றலுமாகும். அயிர்ப்பு - ஐயம். சிறந்தது - திருவடிப்பேறு.

(37)

473. முதற்கிழங் காய்முளை யாய்அம் முளைப்பின்
அதற்புத லாய்ப்பல மாய்நின் றளிக்கும்
அதற்கது வாய்இன்ப மாவது போல
அதற்கது வாய்நிற்கும் ஆதிப் பிரானே.

(ப. இ.) முதற் கிழங்காய் - காரணமாகிய வித்தாய். முளைப்பின் - முளைத்த பின்பு. அதற்புதலாய்ப் பலமாய் - அதன் வளர்ச்சியிற் செடியாய் அரும்பு மலர் காய்கனி முதலிய பயனாய். நின்றளிக்கும் - நிலைத்து

நின்று கைம்மாறு கருதாது பயனுதவும். அதற்கது போல - ஓரறிவுயிர்கள் பிறவுயிர்கட்குத் தாம் பயன்படுவதே இன்பமாகக் கொள்வது போன்று. அவ் ஓரறிவுயிர்க்கும் சிவபெருமான் இன்பருள்வன். ஆதிப்பிரான் - ஆதியை யுடைய முழுமுதற் சிவபெருமான்.

(அ. சி.) அதன் புதலாய் - அதன் செடியாய்.

(38)

474. பரத்திற் கரைந்து பதிந்தநற் காயம்

உருத்தரித் திவ்வுடல் ஓங்கிட வேண்டித்

திரைக்கடல் உப்புத் திரண்டது[2] போலத்

திரித்துப் பிறக்குந் திருவரு ளாலே.

---

1. கண்மூன். நாலடியார். 400.

2. சிவனெனவே. திருக்களிற்றுப்படியார், 11.

(ப. இ.) திருவருளால் பதினைந்து மெய்களால் விளங்கும் பருவுடல் உணவின் காரியமாகும். அது வேண்டுமளவு கரைந்து கருவில் சேர்ந்து பதியும். பின்னர் அஃது உருவாய்த் திரண்டு ஓங்கும். அங்ஙனம் திரண்டு உருவாவதற்குக் கடல் நீரிலுள்ள உப்புத்திரண்டு வேறாகுவதே ஒப்பாகும். அங்ஙனம் திரித்துப்பிறப்பிக்கும் செயல் அனைத்தும் திருவருளின் திருவுள்ளத்தால் நிகழ்வன. திருவுள்ளம் - சங்கற்பம்.

(அ. சி.) திரித்து - மீண்டு.

(39)

---

15. மூவகைச் சீவவர்க்கம்

475. சத்தி சிவன்விளை யாட்டால் உயிராக்கி

ஒத்த இருமாயா[1] கூட்டத் திடைபூட்டிச்

சுத்தம தாகுந் துரியம் பிரிவித்துச்

சித்தம் புகுந்து சிவமய மாக்குமே.

(ப. இ.) திருவருட் பெருந்திருவாம் சத்தியுடன், அத் திருவினை விட்டு நீங்கா மரமுங் காழ்ப்பும் போல் உரம்பெற்று என்றும் வரமருளும் சிவபெருமானும் ஆருயிர்கள் உய்தற்பொருட்டு ஐந்தொழில் புரியத் திருவுள்ளங் கொண்டருளினன். இத் திருக்குறிப்பே விளையாட்டென ஓதப் பெற்றது. ஆருயிர்கட்கு மல மகற்ற உடலைப்

படைத்தருளினன். அவ்வுடலுடன் உயிரை இணைத்தருளுவதையே உயிராக்கி என ஓதினர். அழுக்ககற்றத் துணைபுரியும் தன்மையிலும் அகற்றவேண்டுந் தன்மையிலும் ஒத்த பான்மையுடையன மாயைகள். அம் மாயை தூமாயை எனவும் தூவாமாயை எனவும் இருவகைப்படும். மல கன்மங்களுடன் விரவியது தூவாமாயை. மல கன்மங்களுடன் விரவாதது தூமாயை. இவ் விருமாயைகளும் சேர்ந்ததே அரும்சைவர் தத்துவமாகிய முப்பத்தாறு மெய்களும். அவற்றுள் முப்பத்தொரு மெய்களும் தூவாமாயை எனப்படும். இவை உருவுடல் அருவுடல் மருவுடல் கருவுடல் என நால் வகைப்படும். இவற்றைத் தூலவுடல் சூக்குமவுடல் கஞ்சுகவுடல் காரணவுடல் எனக் கூறுப. உருவே அருமரு வொண்கருமெய் நான்கும் பருமைநுண் போர்வை முதற் பாப்பு என நினைவு கூர்க. இவ்விருமாயையும் பகுப்பால் இரண்டுபட்டதேனும் பொருளால் ஒன்றேயாம். இவற்றுடன் இணைத்து நடப்பாற்றலால் ஊட்டி நடத்துவிப்பன். தூய்மை எனக் கூறப்படும் பேருறக்கமாகிய துரிய நிலையில் மலமகற்றிச் சித்தமாகிய எண்ணத்தின்கண் சிவபெருமான் புகுந்தருள்வன். புகுந்து அவ்வுயிரைத் தன் வண்ணம் ஆக்கியருள்வன். விளையாட்டு - எண்ணத்தாலியற்றும் எளிமை. ஊட்டி - வினைப்பயனை நுகர்வித்து. சிவமயம் - சிவநிறைவு.

(அ. சி.) இருமாயா - சுத்தமாயை - அசுத்த மாயை.

(1)

---

1. மலமாயை. சிவஞானசித்தியார், 2. 4 - 16.

" செறிகழலு. அப்பர், 6. 18 - 8.

476. விஞ்ஞானர் நால்வரு மெய்ப்பிரள யாகலத்
தஞ்ஞானர் மூவருந் தாங்கு சகலத்தின்
அஞ்ஞானர் மூவரு மாகும் பதின்மராம்
விஞ்ஞான ராதியர் வேற்றுமை தானே.[1]

(ப. இ.) இத் திருப்பாட்டு ஒருமலமுடையார் நால்வகையினர், இருமலமுடையார் மூவகையினர், மும்மலமுடையார் மூவகையினர் ஆகப் பதின்மரென ஓதுகின்றது. ஒரு மலமுடையார் - விஞ்ஞானாகலர். இருமல முடையார் - பிரளயாகலர். மும்மலமுடையார் - சகலர்.

(2)

477. விஞ்ஞானர் கேவலத் தாரது விட்டவர்
தஞ்ஞானர் அட்டவித் தேசராஞ் சார்ந்துளோர்
எஞ்ஞானர் ஏழ்கோடி மந்திர நாயகர்

மெய்ஞ்ஞானர் ஆணவம் விட்டுநின் றாரே.

(ப. இ.) கேவலத்து ஆராதுவிட்டவர்: மும்மலத்து அழுந்தாத ஆட்டும் முதன்மை மலமட்டுமுடையவர். (முதன்மை - அதிகாரம்.) தஞ்ஞானர் - முழுச் செவ்வி வாயாதவர். அவர் ஆவியருளோன் எனப் பெயர் பெறுவர். (ஆவியருளோன் : அணுசதாசிவர்.) இவர்கள் அருளோன் மெய்க்கண் உறைவர். (அருளோன் மெய் : சதாசிவ தத்துவம்.) அட்டவித்தேசர் - அறிவுக்கடவுளர் எண்மர். இவ்வெண்மரும் ஆண்டான் மெய்யின்கண் உறைபவர். (ஆண்டான் மெய்: மகேசுர தத்துவம்.) எஞ்ஞான... நாயகர் - எண்மை ஞானத்தராய செவ்வியர் ஏழுகோடி மந்திரத் தலைவராவர். இவர்கள் ஆசான் மெய்யின்கண் உறைபவர். இம் மூவரும் முழுச் செவ்வி வாயாதவர். (ஆசான்மெய் - சுத்த வித்தியா தத்துவம்) மெய்ஞ்ஞானர் - முழுச் செவ்வி வாய்ந்தவர்; ஆட்டு முதன்மை மலமுமில்லாதவர். ஆணவம் விட்டு - மலப்பசையற்று. நின்றார் - சிவபெருமான் திருவடியிற் கலந்து பிரிவற நின்று பேறுபெற்றார். இந்நால்வரும் அறிவிற்சூலம், அறிவின் நோன்பு, அறிவிற் செறிவு, அறிவின் அறிவு என்னும் நானெறிப் பேற்றினராவர். (இந் நான்கும் ஞானத்திற் சரியை முதலனவாகக் கூறப்படும்.) இவர்களை ஒருமலமுடையார் எனக் கூறுவது மலப்பசையறாமை பற்றி என்க. (மலப்பசை - மலவாசனை.)

(3)

478. இரண்டா வதில்முத்தி எய்துவர் அத்தனை
இரண்டாவ துள்ளே இருமல பெத்தர்
இரண்டாகு நூற்றெட்டு ருத்திரர் என்பர்
முரண்சேர் சகலத்தர் மும்மலத் தாரே.[2]

(ப. இ.) முன் திருப்பாட்டில் ஓதப்பட்ட முழுச் செவ்வி வாயாத ஒரு மலமுடைய மூவகையினரும், மற்றோர் படைப்புக்குப்பின் அத்தனாகிய சிவபெருமான் திருவடிக்கீழ் வீடுபேறு எய்துவர். இரண்டா... பெத்தர் - இரண்டாவது வகையினராகிய இருமலமுடையார் இருவகையினராவர். அவர் நிறைசெவ்வியும் குறைசெவ்வியும் உடையார் என இரு வகைப்படுவர். இவருள் நிறைசெவ்வியுடையாரும் விழுப்

---

1. உரைதருமிப். சிவஞானசித்தியார், 8. 1 - 1.

2. தானமியா. சிவஞானசித்தியார், 8. 2 - 15.

பேற்றினர் வழிப்பேற்றினர் என இருவகையினராவர். இம்முறையில் குறை செவ்வியுடையார், விழுப்பேற்றினர், வழிப்பேற்றினர் என மூவகைப்படுவர். நிறை செவ்வி - பக்குவம் குறைசெவ்வி - அபக்குவம். விழுப்பேறு - பரமுத்தி. வழிப்பேறு - அபரமுத்தி. ஆண்டான்மெய்க்கண் உறையும் அறிவுக் கடவுளரை வழிபட்டு அவர்நிலை எய்திய முனிவர் ஒரு

நூற்றெண்மரும் இவ்விருமலமுடையார் நிலையினராவர். முனிவர் உருத்திரர். (சூகண்ட உருத்திரரும் இந்நிலையினரேயாவர்.) முரண்சேர் ...தாரே - வலிமைமிக்க எல்லாக் கட்டும் உடையார் மும்மலத்தாராவர்.

(4)

479. பெத்தத்த சித்தொடு பேண்முத்தச் சித்தது
ஒத்திட் டிரண்டிடை யூடுற்றார் சித்துமாய்
மத்தது மும்மலம் வாட்டுகை மாட்டாதார்
சத்தத் தமிழ்ந்து சகலத்து ளாரே.

(ப. இ.) முதன்மை மலப்பசை அறிவொடு தங்கிய ஒரு மலமுடையார் விழுமிய முழுமுதற் சிவனேயாவர். சித்தது : அது முதற் பொருள் ஈறு; பகுதிப் பொருள் விகுதி. முதற்பொருள் - பகுதிப்பொருள். ஈறு - விகுதி. ஒத்திட்...சித்துமாய் - இருமலப் பிணிப்பினர் மெய்யுணர்வினராய். குறை செவ்வியுடையராய்; மத்தத்து...மாட்டாதார் - மருளுடையராய் மும்மலத்தை அடக்கும் வலியில்லாராய்; சத்தத்...ளாரே - அருவுடலோடுறைந்து மும்மலக் கட்டுடையாராவர். மத்தத்து - உன்மத்தத்து; மருள் (தலைக்குறை). சத்தம் - ஓசை. இஃது அருவுடலைக் குறிக்கும்.

(5)

480. சிவமாகி ஐவகைத் திண்மலஞ்[1] செற்றோர்
அவமாகார் சித்தர்முத் தாந்தத்து வாழ்வார்
பவமான தீர்வோர் பசுபாசம் அற்றோர்
நவமான தத்துவம்[2] நாடிக்கண் டோரே.

(ப. இ.) சித்தர் - இறைவிளங்கும் நிறையுள்ளம் உடையார். முத்தாந்தம் - விழுப்பேறு; சாயுச்சியம். பவம் - பிறப்பு. நவமானதத்துவம் - ஒன்பதாகிய மெய். அவை : அறிவு; (அத்தன்). ஆற்றல் (அன்னை), நுண்ணோசை (நாதம்), நினைவோசை (விந்து), அருளோன், ஆண்டான், அரன், அரி, அயன் என்னும் ஒன்பது மெய்கள். நாடிக்கண்டார் - திருவருட்கண்ணால் ஆய்ந்துணர்ந்தார்.

(அ. சி.) ஐவகைத்திண்மலம் - ஆணவம் - கன்மம் - மாயை - மாயேயம் - திரோதாயி.

(6)

481. விஞ்ஞானர் ஆணவ கேவல மேவுவோர்
விஞ்ஞானர் மாயையில் தங்கும் இருமலர்
அஞ்ஞானர் அச்சக லத்தர் சகலராம்
விஞ்ஞான ராதிகள் ஒன்பான்வே றுயிர்களே.

1. முன்புதிருக். 12. கண்ணப்பர், 154.

2. சிவஞ்சத்தி. சிவஞானசித்தியார், 2: 4 - 2.

(ப. இ.) மலப்பசை ஒன்று மட்டும் பொருந்துவோர் மெய்யுணர்வினராவர்; அவர் மூவகையினர். (ஆவியருளோன், அறிவுக் கடவுளர் எண்மர், எழுகோடி மந்திரத் தலைவர்.) விஞ்ஞான...இருமலர் - தூமாயையில் தங்கும் இருமலத்தாரும் மூவகையினர். (குறைசெவ்வியுடையார், விழுப்பேற்றினர், வழிப்பேற்றினர்.) அஞ்ஞான ...சகலராம் - தூவாமாயையில் உள்ள மும்மலமுடையாரும் மூவகையினர். (மட்டமானவர், விரைவானவர், மிகுவிரைவானவர்; மந்தர், தீவிரர், தீவிரதரர்.) விஞ்ஞான ...உயிர்களே - மேலே கூறிய மூவகை ஒன்பது பிரிவாம் உயிர்கள். விஞ்ஞானர் - தூமாயையினர். அஞ்ஞானர் - தூவாமாயையினர்.

(7)

482. விஞ்ஞான கன்மத்தால் மெய்யகங் கூடிய

அஞ்ஞான கன்மத்தி னால்சுவர் யோனிபுக்

கெஞ்ஞான மெய்தீண்டி யேயிடை யிட்டுப்போய்

மெய்ஞ்ஞான ராகிச் சிவமேவல் உண்மையே.

(ப. இ.) விஞ்ஞான கன்மத்தர் - மேலான ஞானகன்மத்தைப் புரிபவர். அஞ்ஞானகன்மத்தினால் - அந்த ஞானகன்மம் புரிவதாலே. சுவர்யோனி - தேவப்பிறப்பு. எஞ்ஞானம் - மேலெழும் ஞானம். (எஞ்ஞானம் என்பது எவ்வுஞானம் என்பதன் குறைவாகும்.) எவ்வுதல் - மேலெழுதல். மெய்யுணர்வு கைவந்த தவத்தோர் அறிவுநிலையினராய்ச் சிவன் திருவடியைக் கூடுதல் மெய்ம்மையே.

(8)

483. ஆணவந் துற்ற வவித்தா நனவற்றோர்

காணிய விந்துவா நாத சகலாதி

ஆணவ மாதி யடைந்தோ ரவரன்றே

சேணுயர் சத்தி சிவதத் துவமாமே.

(ப. இ.) ஆணவத்தால் பொருந்திய மறைப்பு நனவில்லாதார் காணும் பொருட்டு விந்துநாதம் ஆணவமாதி அடைந்தோராவர். எல்லாவற்றுக்கு மேலாக அன்னை மெய்யும் அத்தன் மெய்யும் உள்ளன. அன்னை - சத்தி. அத்தன் - சிவன். ஆணவந்துற்ற - ஒட்டாய்ப் பொருந்திய பழமலம். அவித்தாம் நனவு - மறைபட்ட நனவு. (அவித்து - மறைவு)

அற்றோர் - மருள் நனவு நீங்கினோர். சகலாதி - புணர்வாகிய உடல் கலன் உலகம் ஊண் முதலியன. ஆணவமாதி அடைந்தோர் - ஆணவ முதலியன நீங்கினோர். சேணுயர் - மிகத் தொலைவாகிய.

(அ. சி.) அவித்து ஆம் நனவு - மண்பட்ட அறிவு. விந்து ஆம் நாதம் - விந்துவைப் படைக்கின்ற நாதம்.

(9)

16. பாத்திரம்

484. திலமத் தனையே சிவஞானிக் கூந்தால்

பலமுத்தி சித்தி பரபோக முந்தரும்

நிலமத் தனைபொன்னை நின்மூடர்க் கூந்தால்

பலமுமற் றேபர போகமுங் குன்றுமே.[1]

(ப. இ.) திலமத்...குன்றுமே - எள்ளளவு பொருள் அகனமர்ந்த அன்பினராய் மிகக் கனிந்த மொழியினராய், முகமலர்ந்த நகையினராய், தலைகுனிந்த நிலையினராய், குறிப்புணர்ந்த அறிவினராய்ச் சிவஞானிகளுக்குப் பணிவுடன் கொடுத்தால் அளவில்லாத அழிவில்லாத செல்வ வாழ்வும், அறமும், அருளும், திருவடிப் பெருவாழ்வும் எளிதின் வந்தெய்துறும். முப்பொருளுண்மை கொள்ளா மைப்படிந்த மனத்தர் செப்பும் முழுமூடராவர். அறிந்தோ அறியாமலோ அம் மூடர்க்கு ஈயுமாறு நேர்ந்துவிட்டால் அந்தோ பயனிழந்து மேலாம் திருவடியின்பமும் கிட்டாது குன்றிப்போம் அம்மட்டோ! அம்மூடர்க்கு ஈந்த தானப் பயனால் இழிபிறப்பு அடைந்து, அழிவில் அல்லலுழப்பர். திலம் - எள். பலம்-கிட்டும் பேறு. முத்தி - வீடு. சித்தி - சிவவுலக வாழ்வு. பரபோகம் - திருவடிப்பேறு. நின்மூடர் - சிவனினைவு அற்றோர். பரபோகமும் குன்றும் - திருவடிப் பேற்றினுக்கு உரிய வழியும் கிட்டாது.

(1)

485. கண்டிருந் தாருயிர் உண்டிடுங் காலனைக்

கொண்டிருந் தாருயிர் கொள்ளுங் குணத்தனை

நன்றுணர்ந் தார்க்கருள் செய்திடு நாதனைச்

சென்றுணர்ந் தார்சிலர் தேவரு மாமே.[2]

(ப. இ.) உயிரைத் துன்புறுத்திக் கொண்டு செல்லும் கூற்றுவன் செயலை உலகோர் நேரே கண்டிருந்தனர். கொண்டிருந்... குணத்தனை - தன்னைவழிபட்டார் பொருட்டுக் கூற்றுவன் உயிரைக் கொள்ளை கொண்ட எண்குணக் கடவுளை. நன்றுணர்ந்தார்-நானெறியின் நன்மையினை உணர்ந்தவர். தேவருமாவர்-சிவவுலகத்து வாழும் தேவரும் ஆவர். மாற்றருங் கூற்றுவனை மாற்றும் ஆற்றல் சிவபெருமான் ஒருவனுக்கே யுளதென்பதும், அப்பெருமை தங்களைச் சாரவேண்டும் என்னும் அவாவும் 'புக்கடிமையினால்' விளங்குவதென்க.

(2)

486. கைவிட்டி லேன்கரு வாகிய காலத்து[3]

மெய்விட்டி லேன்விகிர் தன்னடி தேடுவன்

பொய்விட்டு நானே புரிசடை யானடி

நெய்விட் டிலாத இடிஞ்சிலு மாமே.

---

1. சிவஞானச். சிவஞானசித்தியார், 8 : 2 - 16.

" நெஞ்சின்: திருக்குறள், 276.

" அடங்கலர்க். சூவகசிந்தாமணி, முத்தி - 27.

2. கூற்றங். திருக்குறள், 269.

" புக்கடிமையினால். திருவாய்மொழி. 3113.

3. கருவாய்க். அப்பர், 4 : 95 - 6.

(ப. இ.) கருவாய்க் கிடக்கின்ற காலத்தும் சிவபெருமான் கழலே நினையும் கருத்துடைய திருநெறி ஒழுக்கத்தை நெகிழவிட்டேன். அல்லன். மெய்விட்டிலேன் - உடம்பினிடத்துள்ள எனது என்னும் பற்றை விட்டவன் அல்லன். விகிர்தன் - பல்வேறு திருமேனிகொள்ளும் சிவபெருமான். பொய்விட்டு - உள்ளொன்று வைத்துப் புறம்பொன்று செய்யும் அன்பிலாப் பொய்ச்சொல் செய்து. நானே...னடி - பின்னற் சடையினையுடைய சிவபெருமான் திருவடியினை யானே (தேடுவன்). நெய்விட்.. மாமே - நெய்விடாது எரிக்க விரும்பிய விளக்குப்போல் பயனில்லதாகும். இடிஞ்சில் - அகல்; இட ஆகுபெயராய் விளக்கைக் குறித்தது. எண்ணெய் இல்லா விளக்குப் பயன் பெறாமை போலச் சிவ நினைவு இல்லாதவரும் பயன்பெறார்.

(அ. சி.) இடிஞ்சில் - அகல். வறடு - மலட்டுப் பசு.

(3)

487. ஆவன ஆவ அழிவ அழிவன

போவன போவ புகுவ புகுவன

காவலன் பேர்நந்தி காட்டித்துக் கண்டவன்[1]

ஏவன செய்யும் இளங்கிளை யோனே.

(ப. இ.) கருவினுள் ஆணையான் அமைத்த 'பேறு இழவு' முதலியனவும் பிறவும் ஆம். காவலன்...யோனே. சிவபெருமான் காட்டிக் காண்பவன்; அவன் திருவுள்ள ஆணை வழிப்பட்டு அவன் ஏவின செய்வோரே புத்தடியாராவர். இளங்கிளை - புத்தடிமை.

(4)

---

17. அபாத்திரம்

488. கோல வறட்டைக் குனிந்து குளகிட்டுப்
பாலைக் கறந்து பருகுவ தேயொக்கும்[2]
சீலமும் நோன்பும்[3] இலாதவர்க் கீந்தது
காலங் கழிந்த பயிரது ஆகுமே.[4]

(ப. இ.) தகுதியல்லாதார்க்கு ஈவது வறட்டுப் பசுவைப் பேணிப் பால் கறந்து குடிப்பதை ஒக்கும். குனிந்து - வணங்கி. வறட்டை - கன்றீனாக் கறவை. காலம் கழிந்த - பருவம் நீங்கிய. சீலம் - சரியை. நோன்பு - கிரியை.

(அ. சி.) குளகு - தழை.

(1)

---

1. காணுங். சிவஞானபோதம், 11.

" பன்னியசெந். அப்பர், 6. 91 - 1.

" ஞானங். 5." 26 - 3

" இளமை, " 5. 97 - 28.

2. பப்போதிப். அப்பர், 4. 5 - 6.

3. சீலமின்றி. 8. ஆனந்தமாலை, 3.

4. முன்பெலா, அப்பர், 4. 28 - 1.

489. ஈவது யோக இயம நியமங்கள்

சார்வ தறிந்தன்பு தங்கு மவர்க்கன்றி

ஆவ தறிந்தன்பு தங்கா தவர்களுக்

கூவ பெரும்பிழை யென்றுகொ ளூரே.

(ப. இ.) யோகவுறுப்பாகிய இயம நியமங்களே செந்நெறியினைச் சார்வதற்குரியன என்று அறிந்து அன்புடன் அவற்றைக் கைக்கொண்டார்க்கே ஈவது தக்கது ஆகும். யோகம் - மணவொருக்கும்; அணைவு. இயமம் - தூமையகற்றல். நியமம் - நன்மை ஆற்றல். அன்றி ...ளூரே - இவ்வுண்மை அறிந்து அன்புகொண்டு அவற்றை மேற்கொள்ளாதவர் கட்குக் கொடுப்பது பெருங்குற்றமாகும்.

(2)

490. ஆமா றறியான் அதிபஞ்ச பாதகன்

தோமாறும் ஈசற்குந் தூய குரவற்குங்

காமாதி விட்டோர்க்குந் தரல்தந்து கற்பிப்போன்

போமா நரகிற் புகான்போதங் கற்கவே.

(ப. இ.) பஞ்சபாதகன் - பொய், கொலை, களவு, காமம், பொருள் நசை ஆகிய ஐந்து பாவமும் அஞ்சாது நெஞ்சாரச் செய்தவன். தோமாறும் - ஆணவமலக் குற்றத்தை மாற்றும். குரவன் - ஆசான். காமாதி - காமம் வெகுளி மயக்கம். விட்டோர் - தவத்தோர். தரல் - தர வேண்டிய நற்பொருள்கள். தந்து - அன்புடன் அளித்து. கற்பிப்போன் - தன்னையும் பிறரையும் அவ்வழி நிறுத்துவோன். போதம் - திருவடியுணர்வு. கற்க - ஏற்றுக்கொள்ள. (நற்சார்பில் வந்து தோன்றுவன்.)

(3)

491. மண்மலை யத்தனை மாதனம் ஈயினும்

அண்ணல் இவனென்றே யஞ்சலி யத்தனாய்

எண்ணி யிறைஞ்சாதார்க் கூந்து இருவரும்

நண்ணுவர் ஏழா நரகக் குழியிலே.

(ப. இ.) உண்மை உணர்வுடன் இரவலர் இறைவர் திருவடியைத் தொழாராயின் அவர்க்கு: ஈந்தவர்-கொடுத்தவர். (அதுபோல் புரவலரும் தொழா அராயின்) மண்மலை ...மீயினும் - மண்ணும் மலையும் போல் பரப்பும் செறிவும் உயர்வுமாகிய பெரும் பொருள் தந்தாலும். (ஏற்போர்) இருவரும்...குழியிலே - ஈந்தவர் ஏற்றவர் ஆகிய இருவரும் கடு நரகக் குழிவீழ்வர். (ஏற்போர் என ஒரு சொல் வருவிக்க) எனவே, இரவலரும் புரவலரும் இறைவணக்கமுடையராய்த் தங்களை ஆண்டவனுக்கு அடிமை என்றும் தங்கள்பாலுள்ள அறிவு செல்வங்களை அவன் உடைமை என்றும் அருளால் உளங்கொண்டு ஒருவருக்கொருவர் ஈந்தும் ஏற்றும் உதவியாய் வாழ்வதே திருநெறி என்பது பெறப்படும்.

(4)

18. தீர்த்தம்

492. உள்ளத்தின் உள்ளே உளபல தீர்த்தங்கள்
மெள்ளக் குடைந்துநின் றாடார் வினைகெடப்
பள்ளமும் மேடும் பரந்து திரிவரே
கள்ள மனமுடைக் கல்வியி லோரே.[1]

(ப. இ.) தீர்த்தங்கள் - ஆண்டவனை மறவாமையாகிய அன்பும், அவன் பெருந்துணையாகிய அருளும், அவ் அருளால் கணிக்கும் 'சிவயசிவ' என்னும் திருவைந்தெழுத்தும், அம் மறை வண்ணமாகிய நாயன்மார் திருவுரு முதலியவற்றில் நிறைந்துநிற்கும் சிவனருளும் உள்ளத்து ஓவா துன்னத் தீர்த்தங்களாகும். மெள்ளக் ...வினை கெடப் - பிறப்பிற்கு ஏதுவாகிய வினையும், அதற்கேதுவாகிய மலமும்அகல மேற்கூறிய உள்ளத்துள்ள தீர்த்தங்களை நன்மனத்துடன் கைக்கொண்டால், அவ்வாறு முடியும்; அங்ஙனம் செய்யார். பள்ளமும் ...ளோரே - காடும் மலையும் சுற்றித் திரிவோர் திருமுறைக் கல்வியில்லாதவராவர்.

(1)

493. தளியறி வாளர்க்குத் தண்ணிதாய்த் தோன்றுங்
குளியறி வாளர்க்குக் கூடவும் ஒண்ணான்
வளியறி வாளர்க்கு வாய்க்கிலும் வாய்க்குந்
தெளியறி வாளர்தஞ் சிந்தையு ளானே.

(ப. இ.) தண்ணிது - குளிர்ந்தது; இன்பம். ஒண்ணான் - பொருந்தான். வளி - காற்று; உயிர்முச்சு. (ஈண்டு மன ஒருக்கமாகிய யோகப் பயிற்சி) வாய்க்கினும் வாய்க்கும்: நானெறியு ளொன்றாகிய சிவயோகத்தால் வாய்க்கச்செய்யும். தெளியறி ...ளானே - திருவடி யுணர்வுடையார் தம் தூயவுள்ளத்துறையும் சிவபெருமான்.

(அ. சி.) தளி - இரக்கம். குளி - உலக அறிவு.

(2)

494. உள்ளத்தின் உள்ளே உணரும் ஒருவனைக்

கள்ளத்தி னாருங் கலந்தறி வார்இல்லை

வெள்ளத்தை நாடி விடுமவர் தூவினைப்

பள்ளத்தி லிட்டதோர் பந்தருள் ளானே.[2]

(ப. இ.) மெய்யடியார்தம் அன்புடலாகிய பள்ளத்தில் அமைத்த இறைபணியாகிய பந்தர் நிழலில் உள்ள சிவபெருமான். உள்ளத்தின்... ஒருவனை - மலம்நீங்கிய அன்பர் உள்ளத்தில் உணர்வுக்கு உணர்வாய் உணரப்படும் ஒப்பில் ஒருவனாம் சிவபெருமானை. கள்ளத்தி ...வார் இல்லை - தீநெறிக்கண் செல்வார் யாரும் கலந்துநிற்கும் சிவனை அறியமாட்டார். வெள்ளத்தை ...தூவினை - அவர் தூவினை எஞ்சுவினையாகிய வெள்ளத்தை நாடிச்சென்று கூடிவிடும். வெள்ளம் - அளவிறந்த தொகை. திருத்தநீராகிய வெள்ளத்தை எனினும் அமையும். இப்பொருட்கு வெள்ளத்தை நாடவிடுமவர் தூவினை என்க. நாடி : எச்சத் திரிபு.

(3)

---

1. கோடி தீர்த்தங் அப்பர். 5. 99 - 9.

2. உள்ள முன்கலந் " " 52 - 3.

495. அறிவார் அமரர்கள் ஆதிப் பிரானைச்

செறிவா னுறைபதஞ் சென்று வலங்கொள்

மறியார் வளைக்கை வருபுனற் கங்கைப்

பொறியார் புனல்மூழ்கப் புண்ணிய ராமே.

(ப. இ.) ஆதிப்பிரானாகிய சிவபெருமானை மறவாநெஞ்சினராய் உறவான பேரன்பர் விழைதக்க அமரர் எனப்படுவர். அத்தகைய அமரர் அவனை அவனருளால் உள்ளவாறு உணர்வார்கள். அமர்தல் - விரும்புதல். எங்கும் நீக்கமற நிறைந்துள்ள சிவபெருமான் அடியார்பொருட்டு ஆண்டாண்டு வெளிப்பட்டருளிய இடங்கள் உறைபதங்களாகும். அப் பதங்களே திருவூர்கள் எனவும், திருக்கோவில்களெனவும் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும். அடுக்கினாலும்

நெகிழ்வினாலும் மறிந்துவீழும் அழகு சேர் வளைக்கையினையுடைய உலக அன்னையையொத்த கங்கை என்னும் தீர்த்தத்தில் 'என்ன புண்ணியம் செய்தனை நெஞ்சமே முன்னை நீபுரி நல்வினைப் பயனிடை' என்பதுபோன்று முன்னைப் புண்ணியப் பேறுடையார் பொறியார் ஆவர். அவர் இப்பொழுது முழுகுவதால் மேலும் மிக்க புண்ணியப் பேற்றினராவர். மறியார் வளைக்கையைக் கங்கைக்கு அடையாக்கலும் ஒன்று வலங்கொள் - வெற்றிகொள்ளுதல். அறிவார் - திருவருளால் உணர்வார். பொறியார்புனல் - புண்ணியநீர்.

(4)

496. கடலிற் கெடுத்துக் குளத்தினிற் காண்டல்
உடலுற்றுத் தேடுவார் தம்மையொப் பாரிலர்
திடமுற்ற நந்தி திருவரு ளாற்சென்
றுடலிற் புகுந்தமை ஒன்றறி யாரே.[1]

(ப. இ.) திருவருளுடன் மாறுற்றுச் சிவபெருமானைத் தேடப் புகுவார் கடலில் போகட்ட பொன்னைக் குளத்தில் தேடி எடுக்கத் துணிந்து குளத்தில் இறங்கி முயல்வாரோடு ஒப்பர். திருவருள்வழி நிற்பார்க்குச் சிவபெருமானாகிய நந்தி அத் திருவருள் வழியாக உடலிற் புகுந்து நின்றருளுவன். இவ் வுண்மை ஒன்றும் அறியாராகவும் சிலருளர். உடலுற்று - மாறுபாடுற்று. திடமுற்ற - ஆருயிர்க்குநிலைத்த சார்பான. நந்தி - சிவபெருமான்.

(5)

497. கலந்தது நீர துடம்பிற் கறுக்குங்
கலந்தது நீர துடம்பிற் சிவக்குங்
கலந்தது நீர துடம்பில் வெளுக்குங்
கலந்தது நீர்நிலங் காற்றது வாமே.[2]

(ப. இ.) உடம்பு ஐம்பூதக் கூட்டம். அவற்றுள் நிலம் பொன்மை: நீர் வெண்மை; தீ செம்மை; காற்று கருமை; வானம் புகைமை. இத்திருப்பாட்டில் குறிக்கப்படும் கறுப்பு, சிவப்பு, வெளுப்பு ஆகிய மூன்றும் முக்குணங்களைக் குறிப்பன. இவற்றைத் திருவருள் துணையால் சிவ நினைவால் தூய்மைப்படுத்துவதே தீர்த்தமாடுவதாகும்.

(6)

---

1. தோற்றப். அப்பர், 4. 98 - 6.

" நூற்றழகர் 12, ஏயர் கோன், 131.

2. பொன்பார், உண்மை விளக்கம், 6.

19. திருக்கோயில்

498 .தாவர லிங்கம் பறித்தொன்றில் தாபித்தால்
ஆவதன் முன்னே அரசு நிலைகெடுஞ்
சாவதன் முன்னே பெருநோய் அடுத்திடும்
காவலன் பேர்நந்தி கட்டுரைத் தானே.[1]

(ப. இ.) 'தழைத்ததோ ராத்தியின்கழ்த் தாபரம் மணலாற் கூப்பி' என்பதனால் செந்தமிழ்ச் செந்நெறியாளரின் சூரிய வழிபாடு நாரிபாகன் தன் சிறந்த திருவுருவமாகிய செந்தழல் அடையாளமாம் சிவக்கொழுந்தின் வழிபாடாகும். இதுவே அருவுருவத் திருவுரு இதன்கண் எத் திருவுரு நினைவினையும் ஏற்றித் தொழுதற்கிடனுண்டாம். மாவாயிருப்பின் அவரவர் மனமிசைந்த உருவுடைப் பண்டமாக்கி யுண்பதும், பொற்கட்டி யாயிருப்பின் வேண்டியவாறு உருவு வேறுபட்ட அணியமைத்தணிந்து அகமகிழ்தலும் இதற்கொப்பாகும். எல்லா நினைவுக்கும் நிலைக்களமாக நிலையுற்றதென்னும் பொருளில் தாவரம் என்றனர். வேற்று நெறியாளர் ஆற்றாப் பகைமையால் அத் தாவரத்தைப் பறித்தெடுத்து ஆண்டு வேறொன்றைக்கொண்டு நிலைநாட்டுவர். அங்ஙனம் செய்வதனை வேந்தன் முன்னறிந்து ஆந்துணையும் தடுத்தல்வேண்டும். தடாது ஒழியின் புதிதாக நாட்டப்புகுந்தவுருவு நாட்டி முடிவதன் முன்னம், வேந்தனும் வேந்து இடைமுறிந்து கெடும். மாண்டு மடிவதன்முன்னே தூண்டற்கும் காண்டற்கும் ஒவ்வாத் தொழுநோயராய்ப் பெருந்துன்பத்தழுந்துவர். அனைத்துலக நன்மைக்கும் நினைப்பரிய காவலனாய் நூடுவிளங்கும் நந்திப்பேர்சேர் நமசிவயத்தன் கட்டுரையாய் நவின்றருளினன். பறித்து - பிடுங்கி. ஒன்றில் - வேறொன்றை. தாபித்தால் - அங்கே நிலைநாட்டினால். ஆவதன் முன்னே - அப்படி நாட்டிய உருவம் நிலைப்படுவதன் முன்னே. பெருநோய் - அருவருக்கத்தகுந்த தொழுநோய். பேர் நந்தி - முழுமுதற் பெருங்கடவுள்.

(1)

499. கட்டுவித் தார்மதிற்-கல்லொன்று வாங்கிடில்
வெட்டுவிக் கும்அபி டேகத் தரசரை
முட்டுவிக் கும்முனி வேதிய ராயினும்
வெட்டுவித் தேவிடும் விண்ணவன் ஆணையே

(ப. இ.) கட்டுவித்து ஆர் மதில் - செந்நெறிச்செல்வர்களால் கட்டுவிக்கப்பெற்று உயர்வு அகலம் திண்மை அருமை என்னும் நான்கினாலும் சிறந்து காட்சிக்கு இனிமையாக என்றும் நின்று நிலவும் திருக்கோயில் திருமதில். வாங்கிடில் - ஒரு சிறு துண்டுக்கல் நூக்கப்பட்டால். வெட்டுவிக்கும் - நூக்கியவர்களை அழிவிக்கும். அபிடேகத்தரசர் - திருமுடி சூடிய வேந்தர். முட்டுவிக்கும் - இடருறச்செய்யும்: விண்ணவன் - பரவெளியாகிய சிவபெருமான்.

(2)

500. ஆற்றரு நோய்மிக் கவனி மழையின்றிப்

போற்றரு மன்னரும் போர்வலி குன்றுவர்

கூற்றுதைத் தான்திருக் கோயில்க ளெல்லாஞ்

சாற்றிய பூசைகள் தப்பிடில் தானே.

---

1. வாயிருந். அப்பர். 5. 58 - 9.

" ஆனை. 12. திருநாவுக்கரசர், 299.

(ப. இ.) கூற்றுதைத்த சிவபெருமான் திருக்கோவில்களில் எல்லாம் நெறி நூலும் துறைநூலுமாகிய செந்தமிழ் வேத ஆகமங்களில் விளம்பியபடி நாள்வழிபாடு சிறப்புவழிபாடுகள் முட்டாது செய்தல் வேண்டும். செய்யத் தவறுமானால் உலகத்துக்கு அளவில்லாத கொடிய நோய்கள் பெருகும். வேண்டுங்காலத்து மழைபெய்யாது. சிறப்புடை மன்னரும் போர்வலி குன்றி மறமும் மானமும் இழந்து சூழிவர்.

(3)

501. முன்னவ னார்கோயில் பூசைகள் முட்டிடின்

மன்னர்க்குத் தீங்குள வாரி வளங்குன்றுங்

கன்னங் களவு மிகுத்திடுங் காசினி

என்னரு நந்தி எடுத்துரைத் தானே.

(ப. இ.) கூற்றுதைத்த கடவுள் எட்டுவான் குணத்துச் சிவபெருமான் ஒருவனே. அவன் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோவில்கள் இரண்டு. ஒன்று ஆருயிர்கள், மற்றொன்று திருக்கோவில். இவ் விரண்டிடங்களும் விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமானை முறையே சென்று நினைவூட்டுவதும், நின்று நினைவூட்டுவதும் ஆகிய திருவடையாளங்களாம். இவற்றின் வழியாக இவற்றை வழிபடும் மெய்யன்பினர்தம் தூய திருவுள்ளத்துச் சிவன் எழுந்தருள்வன். இவ் விரண்டிடங்களிலும் செய்யும் பூசை 'முன்னவனார் கோயில் பூசையாகும்.' அதற்கு முட்டு ஏற்பட்டால் ஆளும் வேந்தர்க்கு நாளும் தீங்குண்டாகும். வேண்டுங்காலத்து மழை பெய்யாது. உலகத்தில் கன்னங்களவு அளவில்லாமல் பெருகும். இங்ஙனம் நந்தியருள் செய்தனன். வாரி - வருவாய்; மழை. கன்னம் - களவெடுப்பதற்காகச் சுவரில் தோண்டுங்கருவி மிகுத்திடும். அளவின்றிப் பெருகும். காசினிக்கு (என்னும் பாடத்திற்கு) - உலகத்தில் வாழும் மக்களுக்கு (ஆகுபெயர்). முட்டிடின் - சிறப்பொடு பூசனை செய்யத் தடைப்பட்டு நடவாமற் போனால்.

(4)

502. பேர்கொண்ட பார்ப்பான் பிரான்தன்னை அர்ச்சித்தால்

போர்கொண்ட வேந்தர்க்குப் பொல்லா வியாதியாம்

பார்கொண்ட நாட்டுக்குப் பஞ்சமு மாம்என்றே

சீர்கொண்ட நந்தி தெரிந்துரைத் தானே.

(ப. இ.) இயற்கைச் செந்தமிழ் அந்தணாளர் பார்ப்பார் எனப்படுவர். திருவடியே குறிக்கோளாக மீளா அடிமையாய் வாழ்வதே பெரும்பேற்றின்பாக அகமும் புறமும் ஒத்துப் பார்ப்பார் ஒழுக்கமிக்க விழுத்திணைப் பார்ப்பாராவர். அவர்களே பூசைக்கு உரியவர். தமிழ் நாட்டில் வெளியிலிருந்து வருவாரும் உயர்நிலைப் பெயரை மயலாய் வைத்துக்கொள்வர். அவர்கள் பேர்கொண்ட பார்ப்பார் எனப்படுவர். அவர்கள் திருக்கோவில் பூசைசெய்யும் தக்கவராகார். அவர்களைக் கொண்டு பூசைசெய்வித்தால் தீமைகளைப் போர் செய்தகற்றும் வேந்தர்க்கு நீங்காக் கொடுநோய்கள் வீங்கும். முறைசேர் திருநாட்டில் வற்கடமாகிய பஞ்சமும் உண்டாகும்.

(அ. சி.) பேர்கொண்ட பார்ப்பான் - ஆரியப் பார்ப்பார்.

(5)

20. அதோமுகதெரிசனம்

503. எம்பெரு மான்இறை வாமுறை யோஎன்று

வம்பவிழ் வானோர் அசுரன் வலிசொல்ல

அம்பவள மேனி அறுமுகன் போயவர்

தம்பகை கொல்லென்ற தற்பரன் தானே.[1]

(ப. இ.) நறுமணம் கமழும் வாடாக் கற்பகமாலை யணிந்த பீடார்மால் உள்ளிட்ட நால்வேறியற்கை முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் சிவபெருமானிடம் முறையிட்டனர். 'எம்பெருமானே சூரபன்மன் முதலிய அசுரர் செய்யும் கொடுமை பொறுக்கமுடியவில்லை; எங்களை மாண்டொழியாவண்ணம் ஆண்டருளவேண்டும்' என்று முறையிட்டனர். சிவபெருமான் அறுமுகக் கடவுளைச் சென்று சூரனை அடக்கி விண்ணவரைக் காத்தருளப் பணித்தருளினன். திருவைந்தெழுத்தால் நாளும் நிகழும் திருக்கூத்து ஐந்தொழில் அருட்கூத்து. அவ் வைந்தொழிற்குரிய முகங்கள் ஐந்து. சிறப்பாக நடக்கும் போர் முதலியவை தன் ஆற்றலாகிய சத்தியினால் நிகழத்தப்படுவன. அதன்பொருட்டுக் கொள்ளும் திருமுகம் ஒன்றுஞ்சேரத் திருமுகங்கள் ஆறாகும். ஐம்முக அருளோனும் அறுமுகப் பொருளோனும் ஒன்றே என்பது திகழ் உருவின் எண்ணிக்கையானும் உணரலாம். அவ்விருவர் முகம் விழி மலர்க்கை மூன்றும் தனித்தனி முப்பது, செந்தமிழுக்குரிய இயற்கைச் சீரிய எழுத்தும் முப்பதே. இவ் வுண்மையை விளக்கும் திருப்பாட்டு வருமாறு:

"முகம்விழி மலர்க்கை மூன்று முப்பது முன்பு நாம்செய்

மகவினைக் கருள வந்த வள்ளலுக் கூண்டுச் சாடப்

புகுமிறைக் கவைகள் மூன்றும் முப்பதே பொலிவும் அற்றே

திகழுரு வானும் சேயைச் சிவனெனத் தெளிய லாமே."

-தணிகைப்புராணம், சூரிபூரண நாமப்படலம், 183.

இதனாலன்றோ 'திருமுருகன்' அறுமுகச்சிவன் என்று அழைக்கப்படுகின்றனன். அவனுக்குரிய ஆறெழுத்து அருமறையும் 'ஓம் சிவயநம' என்று வழங்கப்பெறுகின்றது. வம்பவிழ் - மணநிறைந்த மாலையணிந்த அசுரன் - சூரபன்மன். அவர்தம் பகை - தேவர்பகை. தற்பரன் - தானே முழுமுதல்; சிவபெருமான். பொருளோன் - மகன்.

'தம்பொரு ளென்பதம் மக்கள் அவர்பொருள்

தந்தம் வினையான் வரும்'

திருக். - 63

என்னும் செந்தமிழ்ப் பொதுமறையின்கண் மக்களைப் பொருளென வழங்கியிருப்பதூஉம் காண்க.

மேலு ம் இவ்வுண்மை வரும் நம்பி ஆரூரர் திருப்பாட்டானும் உணர்க:

'பொ ரும்பலம துடையசுரன் றாரகனைப் பொருது

பொன்றுவித்த பொருளினைமுன் படைத்துகந்த புனிதன்

கரும்புவிலின் மலர்வாளிக் காமனுடல் வேவக்

கனல்விழித்த கண்ணுதலோன் கருதுமூர் வினவில்

---

1. சமர. அப்பர், 5. 64 - 10.

இரும் புனல்வெண் டிரைபெருகி யேலமில வங்கம்

இருகரையும் பொருதலைக்கு மரிசிலின்றென் கரைமேல்

கரும்புனைவெண் முத்தரும்பிப் பொன்மலர்ந்து பவளக்

கவின்காட்டுங் கடிபொழில்சூழ் கலயநல்லூர் காணே"

- 7. 16 - 9.

(அ. சி.) அசுரன் - சூரபன்மன்.

(1)

504. அண்டமோ டெண்டிசை தாங்கும் அதோமுகங்

கண்டங் கறுத்த கருத்தறி வாரில்லை

உண்டது நஞ்சென் றுரைப்பர் உணர்விலோர்

வெண்டலை மாலை விரிசடை யோற்கே.[1]

(ப. இ.) அண்டங்களையும், எட்டுத்திசைகளையும் முட்டின்றிக் காத்தருளும் சிவபெருமானின் நிலவறையாகிய கீழ்நோக்கிய திருமுகம் அதோமுகம். அம் முகத்தின் கண்டங்கறுத்தது குற்றம் பொறுத்ததேயாம். மற்றுக் கூறப்படும் புராணக்கதைகள் உருவகமேயாம். கண்டங் கறுத்த கருத்து: திருப்பாற்கடல் - ஆருயிர் நன்றாய்வாழச் சிவபெருமான் திருவருளால் நல்கிய உலகு உடல் உடைமைகளாம். கடைதல் - சிவனை மறந்து யான் என்னும் செருக்கொடு வானவர் தானவர் எனப்படும் இருவினைக்கண் முயலுதல். நஞ்சு - சிவபெருமானை மறந்ததாகிய குற்றம். அதுவே கறையாகும். அக் குற்றத்தை ஏற்றுப் பொறுத்ததே கண்டம் கறுத்ததாகும். இதுவே உண்மைக்கருத்து. நஞ்சு - வெறுப்பு. கண்டம் - வரம்பு; திருவருளாணை.

(அ. சி.) அதோமுகம் - பிரகிருதிமாயை.

(2)

505. செய்தான் அறியுஞ் செழுங்கடல் வட்டத்துப்

பொய்யே யுரைத்துப் புகழும் மனிதர்கள்

மெய்யே யுரைக்கில் விண்ணோர் தொழச்செய்வன்

மைதாழ்ந் திலங்கு மிடறுடை யோனே.

(ப. இ.) பொருள்சேர் புகழுக்குரிய இறைமைக்குணம் இலராயினாரை மயக்கத்தால் இறையென்று கொண்டு முறையின்றிப் புகழும் பொய்யுரை மனிதர்களை மெய்ப்பொருளாம் சிவபெருமான் அறிவன். அச் சிவபெருமானை மெய்ப்புகழ் புகழ்ந்து வழிபடுவாரைத் தொழப்படும் தேவர்தம்மால் தொழுவிப்பன். இவ் வுண்மை வருமாறு:

"முழுத்தழல் மேனித் தவளப் பொடியன் கனகக்குன்றத்து

எழிற்பரஞ் சோதியை எங்கள்பி ரானை இகழ்திர்கண்டீர்

தொழப்படுந் தேவர் தொழப்படு வானைத் தொழுதபின்னைத்

தொழப்படுந் தேவர்தம் மாற்றொழு விக்குந்தன் தொண்டரையே."

- அப்பர், 4: 113 - 5.

செய்தான் ...வட்டத்து - உலக நிகழச்சிகளை அவ்வுலகை ஆக்கி நீக்கமற நிற்கின்ற சிவபெருமானே அறிவன். மெய்யேஉரைக்கில் - மெய்ப் பொருளாகிய சிவபெருமானைப் புகழ்ந்து வழுத்தினால் மை - மேகம் போலும் கருமை.

(3)

1. பருவரை. அப்பர், 4. 14 - 1.

506. நந்தி எழுந்து நடுவுற ஓங்கிய

செந்தூக் கலந்துட் சிவனென நிற்கும்

முந்திக் கலந்தங் குலகம் வலம்வரும்

அந்தி இறைவன் அதோமுக மாமே.

(ப. இ.) நந்தியாகிய சிவபெருமான் செந்தூப் பிழம்பாக எழுந்தருள்வன். அவனுடன் தொன்மையிலேயே வேறன்றி நிற்கும் திருவருளாற்றல் நடப்பாற்றலாக நின்று உலகுயிர்களை வினைக்கூடாக ஆட்டும். அதுவே வனப்பாற்றலாய் நின்று நடப்பாற்றல் நிலையில் செவ்விபெறச் செய்த ஆருயிர்களைச் சிவத்துடன் கூட்டும். இதுவே வலமாகிய வெற்றியாகும். இத் திருமுகமே கீழ்நோக்கிய திருமுகமாகும். வலம்வரும் - வெற்றி கொள்ளும். அந்தி இறைவன் - அந்திபோலும் திருச்சடையினையுடைய சிவபெருமான். அதோமுகம் - திருவருளாற்றல்.

(4)

507. அதோமுகங் கீழண்ட மான புராணன்

அதோமுகத் தன்னொடும் எங்கு முயலுஞ்

சதோமுகத் தொண்மலர்க் கண்ணிப் பிரானும்

அதோமுகன் ஊழித் தலைவனு மாமே.

(ப. இ.) கீழ்நோக்கிய திருமுகம் பூத்த சிறப்பினைக் கேண்மின். தொல்லோனாகிய சிவபெருமான் அத் திருமுகத்துடன் கலந்து எல்லாம் முயல்வன். மெய்யாயுள்ள ஓம் என்னும் வைப்பாற்றலின் மேன்முகம் ஒளிசேர் தூமாயையாகிய விந்து. கீழ்முகம் தூவாமாயையாகிய மோகினி. இந் நிலை தூண்டித் தொழிற்படுத்தும் கலப்பும், சிவகுருவாக எழுந்தருளும் நிலைக்களமும் குறிப்பதாகும். இத் திருமுகத்துக்குரிய முழு முதலே ஊழித்தலைவனாவன். ஓமொழி சொல்லப்படவே தூமாயையாகிய விந்துவும், தூவாமாயையாகிய மோகினியும், கீழ்மாயையாகிய மூலப்பகுதியும் பெறப்படும். புராணன் - காக்கும் பழையோன். அதோ முகத்தன் - அறுமுகன். அதோமுகன் - மாயையைக் காரியப்படுத்துபவன். ஊழித்தலைவன் - அனைத்தையும் ஒடுக்கும் தலைவன்.

(அ. சி.) சதோமுகம் - சத் ஓம் முகம்; சத்தாகிய பிரணவ சொரூபமான முகம்.

(5)

508. அதோமுக மாமல ராயது கேளும்

அதோமுகத் தாலொரு நூறாய் விரிந்து

அதோமுக மாகிய அந்தமில் சத்தி

அதோமுக மாகி அமர்ந்திருந் தானே.

(ப. இ.) கீழ்நோக்கிய திருமுகத்துடன் கூடி மாயாகாரியங்களைத் திருவுள்ளத்தால் தொழிற்படுத்தி அமர்ந்திருந்தனன் சிவன். அந்தமில் சத்தி - அளவில்லாத மாயையின் ஆற்றல்கள். (ஆறுகோடி மாயா சத்திகள்: செருக்கு, சினம், சிறுமை, இவறல், மாண்பிறந்த மானம், மாணாவுவகை என்பன.) அமர்ந்திருந்தான் - திருவுள்ளக்குறிப்பால் இயக்கி நின்றனன். அதோமுகம் - ஆதியாற்றல்.

(6)

21. சிவநிந்தை

509. தெளிவுறு ஞானத்துச் சிந்தையின் உள்ளே

அளிவுறு வாரம ராபதி நாடி

எளியனென் றீசனை நீசர் இகழில்

கிளியொன்று பூஞையிற் கீழது வாகுமே.[1]

(ப. இ.) திருவடி யுணர்வுடையார் நல் உள்ளத்தினுள்ளே சிறந்து விளங்கும் சிவபெருமானை விண்ணவர் முதலியோர் தொழுது அவன் திருவருளைப் பெறுவர். எளியனென் ...வாகுமே - திருவடியுணர்விலாக் கீழோர் சிவபெருமானை மூவரொடும் ஒருவனாக எளிமையாக எண்ணிப் புறக்கணிக்கின்றனர். அதனால் அவர்கள் பிறவித்துன்பத்தில் உழல்கின்றனர். அவர்கள் நிலை பூனையால் கிழிக்கப்பட்ட கிளிபோலாகின்றது.

(அ. சி.) கீழது - கிழிபட்டது.

(1)

510. முளிந்தவர் வானவர் தானவர் எல்லாம்

விளிந்தவர் மெய்ந்நின்ற ஞானம் உணரார்

அளிந்தமு தூறிய ஆதிப் பிரானைத்

தளிந்தவர்க் கல்லது தாங்கவொண் ணாதே.

(ப. இ.) கன்மனமுடைய வானவர் தானவரெல்லாம் விழுமிய முழுமுதற் சிவபெருமானைக் கெழுமித் தொழாது 'பெருநோய்கள் மிக நலியப் பெயர்த்துஞ் செத்துப் பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்கின்றனர்.' சிறந்த திருவடியமிழ்தை யருளும் சிவபெருமானைத் தளிர் கொண்டு வழிபட்டாரே அப் பேரின்பத்தைத் தாங்கும் பெற்றியராவர். தளிந்தவர் - தளிர்கொண்டு வழிபட்டவர். விளிந்தவர் - மீண்டும் பிறக்க இறந்தவர். அளிந்து - கனிந்து, தாங்குதல் - அணைதல்.

(அ. சி.) முளிந்தவர் - வாடிய சரீரத்தை உடையவர். தளிந்தவர் - அடங்கியவர்.

(2)

511. அப்பகை யாலே அசுரருந் தேவரும்
நற்பகை செய்து நடுவே முடிந்தனர்
எப்பகை யாகிலும் எய்தார் இறைவனைப்
பொய்ப்பகை செய்யினும் ஒன்றுபத் தாமே.[2]

(ப. இ.) அறியாமையால் விளையும் செருக்காகிய பகையினாலே அசுரரும் தேவரும் பிறப்புப் பகைவராய்ப் பெரும்போர் செய்து மாண்டழிந்தனர். இறைவனைச் செந்தமிழ் மறையால் வழிபடுபவர் எப்பகையும் கொள்ளார், விள்ளார், சிவனே அவர்தம் பகையினை நூக்கியருள்வன். காவலர் மேவலரை நூக்கித் தாவில் குடிகளைத் தப்பாமற் காக்கும் வாய்மை

---

1. என அப்பர், 5. 97 - 9

2. உடைத்தம். திருக்குறள், 873

" பகை என்னும் " 871

இதற்கொப்பாகும். விளையாட்டிடத்தும், பொய்ம்மையாகவுங்கூடப் பகையென்னும் சொல்லைக் கேட்டலும் நன்றன்று. அப்பகை - பிறப்புப் பகை. இறைவனை - முழுமுதற் சிவனை.

(அ. சி.) பொய்ப்பகை - விளையாட்டுப் பகை.

(3)

512. போகமும் மாதர் புலவி யதுநினைந்
தாகமும் உள்கலந் தங்குள னாதலில்
வேதிய ராயும் விகிர்தனாம் என்கின்ற
நூதியுள் ஈசன் நினைப்பொழி வாரே.[1]

(ப. இ.) மாதருடன் கூடியும் ஊடியும் அவர்களையே விடாமல் நினைந்துருகும் மயக்கமுள்ளவராதலால். வேதிய ...வாரே - மெய்யுணர்வு கைவந்த தவத்தோர் உணரும் முறையுள் நிலைபெற்று நிற்கும் இறைவனை நினையும் தவப்பேறில்லாது கழிவர். மெய்யுணர்ந்தார் மாதரொடு கூடி மகிழினும் போதொடுநாண்சுமந்தேத்திப் புகுவார் அவர்பின் புகு'வோராதலால் சிவனடியைத் தப்பாது சேர்ந்து இன்புறுவர்.

(4)

---

22. குருநிந்தை

513. பெற்றிருந் தாரையும் பேணார் கயவர்கள்

உற்றிருந் தாரை உளைவன சொல்லுவர்[2]

கற்றிருந் தார்வழி உற்றிருந் தாரவர்

பெற்றிருந் தாரன்றி யார்பெறும் பேறே.

(ப. இ.) கீழானவர் தம்மைப் பெற்ற தாய் தந்தையரையும், பேண மாட்டார் நெருங்கிய உறவினரையும் மிகவும் வருந்தும்படி கடுமொழி கூறி நூக்குவர். கற்றிருந்...பேறே - உண்மைநூற் கல்வியுடைய ஆசானை அடுத்து அவர்வழி ஒழுகும் மேலானவர் பெற்ற தாய் தந்தையர்க்கு மட்டும் அல்லாமல் எல்லார்க்கும் நல்ல முறையாக நடந்து அவரவர்களும் தங்கள் தங்கள் பாக்கியம் என்று சொல்லும் நிலையினராவர். பேறு - பாக்கியம்.

(1)

514. ஓரெழுத் தொருபொருள் உணரக் கூறிய

சீரெழுத் தாளரைச் சிதையச் செப்பினோர்

ஊரிடைச் சுணங்கனாய்ப் பிறந்தங் கோருகம்

வாரிடைக் கிருமியாய் மாய்வர் மண்ணிலே.

(ப. இ.) திருவைந்தெழுத்து ஓதிவரும் வன்மை மிக்க சிவனடியாரை மனம் வருந்தும்படி நினைவாலும் சொல்லாலும் செயலாலும் புரிபவர், ஊழிக்காலம் நாயாய்ப் பிறந்து உழன்று துன்புறுவர். பலவூழிக்

---

1. நாடுகளிற். சிவஞானசித்தியார், 10. 2 - 5.

2. பகச்சொல்லிக். திருக்குறள். 187.

காலம் புழுவாய்ப் பிறந்து பழுதுற்றுத் துன்புறுவர்.ஓரெழுத்து - ஓர்ந்து உணரப்படும் ஐந்தெழுத்தாலகியஆதி மந்திரம். ஒரு பொருள் - அம் மந்திரத்தால் பெறப்படும்ஒப்பில்லாத விழுமிய முழுமுதலாம் சிவபெருமான்.உணரக் கூறிய - அம் மறையினை உணரச் செவியறிவுறுத்த.சீரெழுத்தாளர் - மெய்யுணர்வளித்த ஆசான். சிதைய -சொல்லாலும் செயலாலும் கேட்டாரும் கண்டாரும் மனம்வருந்தும்படி செப்பினோர் - முறையின்றிப் பேசினோர்.சுணங்கன் - நாய். ஓருகம் - ஓரூழி. வார் - நீர்.கிருமி - புழு. செவியறிவுறூஉ - உபதேசம். (2)

515. பத்தினி பத்தர்கள்தத்துவ ஞானிகள்

சித்தங் கலங்கச் சிதைவுகள் செய்தவர்

அத்தமும் ஆவியும் ஆண்டொன்றில் மாண்டிடுஞ்

சத்தியம் ஈது சதாநந்தி ஆணையே.

(ப. இ.) ஒழுக்கநெறி யிழுக்காக் கற்புடைப்பெண்டிராவார் நம் மங்கையர்க்கரசியார் போன்றுசிவனை மறவாச் சீரிய கற்பினராவர். ஈன்றுபுறந்தரும் தாயார் சான்றோனாக்குவர். ஏன்று கொண்டமனைவிமார் ஆன்ற தெய்வமாக்குவர். தெய்வமாக்குதல்சிவன் நினைவை உண்டாக்கிச் சிவனடியினைக் கணவன்சேர்ந்தின்புறத் துணைநிற்றல். இதுவே வாழ்க்கைத்துணைவியின்சிறந்த குறிக்கோள். தெய்வத்துக்குரிய எண்பேருருவங்களில்ஆருயிர் வடிவே சீருஞ்சிறப்பும் ஒருங்கமைந்தது.ஏனையவடிவங்கள் கடந்தேறும் வகுப்புமுறை போன்றன.பிற தெய்வம் தொழாளென்பது முன் பயிற்சியாகத் தொழுதுமேற்போந்தபின் மீண்டும் அப் பயிற்சியினை மேற்கொள்ளாளென்பாம். நாம் தெய்வ நினைவுடன் ஒரு பொருளை எவ்வாறுபார்க்கின்றோமோ அவ்வாறே அப்பொருள் அருளால்ஆகிவிடும். அவ்வுண்மை வரும் குமரகுருபர அடிகள் வாய்மொழியான் உணர்க:

"செய்தவ வேட மெய்யிற் றாங்கிக்
கைதவ வொழுக்கமுள் வைத்துப் பொதிந்தும்
வடதிசைக் குன்றம் வாய்பிளந் தன்ன
கடவுள் மன்றிற் றிருநடங் கும்பிட்டு

உய்வது கிடைத்தனன் யானே யுய்தற்
கொருபெருந் தவமும் உஞற்றிலன் உஞற்றாது
எளிதினிற் பெற்ற தென்னெனக் கிளப்பின்
கூடா வொழுக்கம் பூண்டும் வேடம்
கொண்டதற் கேற்பநின் தொண்டரொடு பயிறலிற்

பூண்டவவ் வேடங் காண்டொறும் காண்டொறும்
நின்னிலை என்னிடத் துன்னி யுன்னிப்
பன்னாள் நோக்கின ராகலின் அன்னவர்
பாவனை முற்றியப் பாவகப் பயனின்யான்
மேவரப் பெற்றனன் போலு மாகலின்

எவ்விடத் தவருனை யெண்ணினர்நீயுமற்
றவ்விடத் துளையெனற் கையம்வே றின்றே."

- 7. சிதம்பர மும்மணிக்கோவை, 11.

நம் மங்கையர்க்கரசியார் தம்கணவராகிய நின்றசீர் நெடுமாறனாரை ஆளுடையபிள்ளையாரைக் கொண்டு ஈண்டு மீண்டும் சிவனெறிக்குஆக்குவித்தது போன்று ஆண்டுச் சிவனார் திருவடிக்கண்ணும் அவரோடுங் கூட அமர்ந்திருக்க அருள் பெற்றுஅவரைத் திருவடிக் கண் ஆக்கிவித்தார். அவ்வுண்மைசேக்கிழாரடிகள் அருண்மொழியான் உணரலாம்.

அது வருமாறு :

"பூசுரர்சூ ளாமணியாம் புகலி வேந்தர்

போனகஞா னம்பொழிந்த புனிதவாக்கால்

தேசுடைய பாடல்பெறுந் தவத்தி னாரைச்

செப்புவதியா மென்னறிந்து தென்னர்கோமான்

மாசில்புகழ் நெடுமாறன் தனக்குச் சைவ

வழித்துணையாய் நெடுங்காலம் மன்னிப்பின்னை

ஆசில்நெறி அவரோடுங் கூட ஈசர்

அடிநிழற்கீழ் அமர்ந்திருக்க அருளும் பெற்றார்."

- 12. மங்கையர்க்கரசியார், 2.

இத்தகைய பத்தினிப் பெண்களையும், (திருவடி ஞானத்தின்மேல்விளையும் அன்பு பத்தியெனப்படும்; அத்தகைய) பத்திசேர்பத்தர்களையும், மெய்யுணர்வு கைவரப் பெற்றாரையும்சித்தங் கலங்கத் தீமைகள் செய்த கொடியோர்பொருளும் உயிரும் ஓராண்டினுக்குள் நீங்க நரகத்தின்கண்ணே ஆழ்வர். இஃதுண்மை. நந்தியின் ஆணை. ஆளுடையபிள்ளையாரின் திருவுள்ளம் கலங்கச் செய்தஅமணரும் வரும்வழி தடுத்த புத்தரும் அப்பொழுதேவாழ்விழந்தமை இதற்கொப்பாகும். பத்தினிப் பெண்களின்சிறப்பு, கண்ணகி வரலாற்றாலும் காணலாம்.

அது,

"கோவல னாவிற் கூறிய மந்திரம்

பாய்கலைப் பாவை மந்திர மாதலின்

வனசா ரிணியான் மயக்கம் செய்தேன்

புனமயிற் சாயற்கும் புண்ணிய முதல்விக்கும்

200. என்திறம் உரையா தேகென் றேகத்."

- சிலம்பு 11. காடுகாண் காதை.

(தவத்தினும் கற்புச் சிறந்ததாகலின்,முற்கூறினார். இவர் சாயலும் அறனும் உடையரேனும்தவறுகண்டுழிக் கணத்தின் வெகுண்டு சவிப்ப ரென்றஞ்சிஅவர்க்கு உரையாதொழியென்றிரந்தா ளென்க. - அடியார்க்குநல்லார்.) தத்துவ ஞானிகள் - சித்தாந்த மெய்யுணர்வுகைவந்த நாயன்மார். அத்தமும் - பொன்னும்பொருளும். (3)

516. மந்திரம் ஓரெழுத்துரைத்த மாதவர்
சிந்தையில் நொந்திடத் தூமைகள் செய்தவர்
நுந்திய சுணங்கனாய்ப் பிறந்து நூறுரு
வந்திடும் புலையராய் மாய்வர் மண்ணிலே.

(ப. இ.) ஒப்பில்லாத திருவைந்தெழுத்து மந்திரத்தைச் செவியறிவுறுத்திய மிக்க தவத்தையுடைய சிவகுருவைச் சிந்தை நோவும்படி தூமை செய்தவர்கள் வருந்தியலையும் நாயாகப் பிறப்பர். அளவில்லாத பிறப்புப் புலையராய்ப் பிறப்பார்கள். நூறு - அளவில்லாமை. நுந்திய பசி தூண்டுதலால் வருந்தியலைகின்ற: (இழிவென்று ஒதுக்கப்பட்ட).

(4)

517. ஈச னடியார் இதயங் கலங்கிடத்
தேசமும் நாடுஞ் சிறப்பும் அழிந்திடும்
வாசவன் பீடமும் மாமன்னர் பீடமும்
நாசம தாகுமே நந்நந்தி யாணையே.

(ப. இ.) சிவபெருமான் ஒருவனே ஈசன் எனத் தக்கான். நூல் வழக்கல்லாமல் உலக வழக்கிலும் ஈசன் கோவில் என்பது சிவபெருமான் திருக்கோலிலையே குறிக்கின்றது. சிவபெருமானின் அடியார் உள்ளம் கலங்கும்படி செய்யும் தூயோர் ஒருவர் உளராயினும் அத் தேசம் பாழாகும். அந் நாடும் பாழாகும். பல நாடுகள் கொண்டது நகரம். பல கண்டங்கள் கொண்டது உலகம். பல உலகங்கள் கொண்டது அண்டம். பல அண்டங்கள் கொண்டது புவனம். இந்திரன் நிலையும் கெடும். ஏனைப் பெருமன்னர் நிலையும் கெடும். இது நம் நந்தி ஆணை.

(5)

518. சன்மார்க்க சற்குரு சந்நிதி பொய்வரின்

நன்மார்க்க முங்குன்றி ஞானமுந் தங்காது

தொன்மார்க்க மாய துறையும் மறந்திட்டுப்

பன்மார்க்க முங்கெட்டுப் பஞ்சமு மாமே.

(ப. இ.) செந்நெறிச் சிவகுருவினிடமிருந்து பொய் வருமானால் நன்னெறியும் கெடும்; மெய்யுணர்வும் தங்காது. பழைமை தொட்டு வருகின்ற செந்தமிழ்த் துறையாகிய ஆகமமும் மறைந்தொழியும். செந்தமிழ் நெறியாகிய வேதமும் கெடும். பஞ்சமும் உண்டாம். சந்நிதி - திருமுன்.

(6)

519. கைப்பட்ட மாமணி தானிடை கைவிட்டு

மெய்ப்பட்ட கல்லைச் சுமப்போன் விதிபோன்றும்

கைப்பட்ட நெய்பால் தயிர்நிற்கத் தானறக்

கைப்பிட்டுண் பான்போன்றும் கன்மிஞா னிக்கொப்பே.

(ப. இ.) தன் கையகத்து அருமையாகக் கிடைக்கப்பட்ட விலை வரம்பில்லாப் பெருமணி யொன்றை அறியாமையால் கீழே புறக்கணித்துப் போகட்டுவிட்டு எல்லாரும் உண்மையாகவே விலைமதிப்பில்லாப் பயனில்லாக் கல்லென்று இகழவும் நாணமின்றி அக்கல்லைச் சுமப்பவன் விதி போன்றும், மேலும் கையகத்துக் கிடைத்த நெய் பால் தயிர் இவற்றை யுண்ணாது கடுவனைய கசப்பினை யுண்ணுமவன் கன்மம் போன்றும் ஆவர், 'பசித்துண்டு பின்னும் பசிப்பானை யொக்கும் இசைத்து வருவினையை' இயற்றும் கன்மிகள். 'இசைத்த, இருவினை யொப்பில் இறப்பில் தவத்தான், மருவும் ஞானி'கள் மாமணியினைச் சுமப்பாராவர்.

(7)

23. மாகேசுரர் நிந்தை

520. ஆண்டான் அடியவ ரார்க்கும் விரோதிகள்

ஆண்டான் அடியவர் ஐயமேற் றுண்பவர்

ஆண்டான் அடியாரை வேண்டாது பேசினோர்

தாந்தாம் விழுவது தாழ்நர காகுமே.

(ப. இ.) சிவனடியார்கள் மலப்பிணிப்புடைய மற்றையவர்கட்குப் பெரும் பகைவராவர். அவர்கள் பிச்சையெடுத்துண்பது தெருவிலும் ஊரிலுமன்று. தம் வீட்டிலேயே தாம் உழைத்த உழைப்பினையே உடையவன் உடைமை என்னும் உண்மை யுணர்ந்தவராதலால் அவ்வுடையவன் திருமுன் வைத்து முதற்கண் அவனுக்குக் குழைத்துப் பின்பு தாம் அதனை அவன்பால் பிச்சையாக ஏற்று உண்பர். இதுவே அவர் கொள்ளும் பிச்சையாகும். நாம் அமைத்த

படைப்பமுதாயினும் அது கடவுட்டிருப் பெயரால் வழங்கப்படுவதூஉம் காண்க. இஃது, 'இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து, கெடுக உலகியற்றி யான்' (1062) என்னும் திருக்குறளுக்கு மாறானதன்று. உடையான் - சிவபெருமான். அத்தகைய சிவனடியாரை ஏனை ஆன்றோரும் பொறுக்க முடியாத தூச்சொற்களைச் சொல்லித் துன்புறுத்த முயன்றோர் அவர்தம் தூவினையால் நரகத்தழுந்துவர். ஆர்க்கும் - கட்டும்; மலம். விரோதிகள் - எதிர்த்துச் செல்லும் தவத்தினர். (ஆர்க்கும் காரிய ஆகுபெயராக மலத்தினைக் குறிக்கும்.) ஐயமேற்று உண்பவர் - உண்ணும் உணவினை இறைவன் உடைமை எனக் கருதித் திருவடியை மறவா நினைவுடன் உண்பவர். ஐ - இறைவன். தாந்தாம் - தாமே செய்து கொண்ட தூவினையால். தாழ்நரகு - நீங்காப் பெருந்துன்ப இருளிடம். குழைத்தல் - நைவேதித்தல்.

(1)

521. ஞானியை நிந்திப் பவனும் நலனென்றே
ஞானியை வந்திப் பவனுமெய் நல்வினை
யான கொடுவினை தீர்வா ரவன்வயம்
போன பொழுதே புகுஞ்சிவ போகமே.

(ப. இ.) திருவடியுணர்வு பெற்ற சிவஞானியாகிய சிவனடியார்களை அறிந்தோ அறியாமலோ நிந்திப்பதாகிய வசைகூறுவோர் நல்வினைப்பகுதியினின்றும் நீங்கித் துன்புறுவர். வந்தித்தலாகிய இசை கூறுவோர் தூவினைப் பகுதியினின்றும் நீங்கி இன்புறுவர். நம்மைச் சிவனடியார்களுக்கு முற்றாக ஒப்புவித்து நின்ற அப்பொழுதே திருவடியின்பத்தை நாம் எய்துவம். மெய்ப்பொருள் நாயனாரும் ஏனாதிநாத நாயனாரும் பொய்க் கோலத்தையே மெய்யெனக் கொண்டு தம்மை அவர்கள்பால் ஒப்புவித்து அப்பொழுதே திருவடிப்பேறு பெற்றமை இதற்கொப்பாகும். தீர்வர் - ஞானியை நிந்திப்பவர் நல்வினையினின்றும் தங்குவர். வந்திப்பவர் தூவினையினின்றும் நீங்குவர்.

(2)

---

1. ஆயசெயல். 12. கணம்புல்லர், 5.

24. பொறையுடைமை

522. பற்றிநின் றார்நெஞ்சிற் பல்லிதான் ஒன்றுண்டு
முற்றிக் கிடந்தது மூக்கையும் நாவையுந்
தெற்றிக் கிடந்து சிதைக்கின்ற சிந்தையுள்
வற்றா தொழிவது மாகமை யாமே.[1]

(ப. இ.) அறுவகைக் குற்றத்துள் ஒன்றாகிய இவறன்மை என்னும் பற்றுள்ளத்தாற்பால் பொறாமை என்னும் பல்லி பற்றிக் கிடந்தது. பெரும்பாலும் உண்பதும் உடுப்பதும் காண்பதனாலேயே பொறாமை விளைகின்றது. அதனால் அப் பொறாமை வித்து மூக்கையும் நாக்கையும் பின்னிக் கிடந்ததென்றனர். உடுப்பது மூக்குக்கும் உண்பது நாக்குக்கும் தனித்தனி எடுத்துக் காட்டாகும். இவை நம்மைப் பற்றாமலிருக்க வேண்டுமானால் பெரிய பொறுமையை உயிரினும் சிறப்பாகக் கைக் கொள்ளுதல் வேண்டும். பல்லி - உடும்பு. (உவமை ஆகுபெயராய்ப் பொறாமையைக் குறிக்கின்றது.) மூக்கையும் - மண்ணால் வரும் பெருமையையும், நாக்கையும் - மண்ணும் நூரும் சேர்ந்ததால் வரும் வளத்தையும், தெற்றிக் கிடந்தது - இரண்டையும் இணைத்துக் கிடந்தது (பொறாமை). வற்றா தொழிவது - உறையாது நீங்குவது. மாகமை - பெரிய பொறுமை.

(அ. சி.) பல்லி - பொறாமை. கமை - பொறுமை.

(1)

523. ஞானம் விளைந்தவர் நம்மிட மன்னவர்
சேனை வளைந்து திசைதொறுங் கைதொழ
ஊனை விளைத்திடும் உம்பர்தம் ஆதியை
ஏனை வளைந்தருள் எட்டலு மாமே.

(ப. இ.) மன்னவர் சேனையுடன் சூழ்ந்து கைதொழும்படியாகத் திருவடியுணர்வு முற்றியவர் நம்மிடமாதற் பொருட்டு அவரை வழி படுவோமாக. ஊனை ...மாமே - உலகுடல்களைப் படைத்தருளும் சிவ பெருமானைத் தவத்தால் கைவரப் பெற்ற அம்மெய்யுணர்வினர் துணையால் வணங்கித் திருவருளை எய்துதல் எளிது ஆகும்.

(2)

524. வல்வகை யாலும் மனையிலும் மன்றிலும்
பல்வகை யாலும் பயிற்றிப் பதஞ்செய்யுங்
கொல்லையி னின்று குதிகொள்ளுங் கூத்தனுக்
கெல்லையி லாத இலயமுண்[2] டாமே.

(ப. இ.) சிறந்த முறையால் வீட்டிலும் நாட்டிலும் பொறுமையைக் கைக்கொண்டால், அப் பயிற்சி நல்ல செவ்வியை உண்டாக்கும். கொல்லையி...டாமே மேலும் பேரொடுக்கப் பெருவெளியில் கூத்தியற்றும் சிவபெருமான் திருவடியில் கூடி இன்புறுதல் உண்டாகும். மன்று - நாடு. கொல்லை - பேரொடுக்கப் பெருவெளி. இலயம் - ஒடுக்கம்; கூட்டம்.

(அ. சி.) கொல்லை - இடுகாடு.

1. பொருந்தலாற். சூவக, 1815.

2. நிறையுடைமை. திருக்குறள், 154.

25. பெரியாரைத் துணைக்கோடல்

525. ஓடவல் லார்தம ரோடு நடாவுவன்

பாடவல் லாரொலி பார்மிசை வாழ்குவன்

தேடவல் லார்க் கருள் தேவர்பி ரானொடுங்

கூடவல் லாரடி கூடுவன் யானே.[1]

(ப. இ.) திருவருள் நினைவால் எவ்வகைத் தொண்டினுக்கும் உவப்புடன் முன்னிற்கும் ஒருவர் ஓடவல்லாராவர். அவரே சூல நெறியில் நிற்கும் சூரியோராவர். பாடவல்லார் நோன்பு நெறியினிற்கும் பண்பினராவர். திருமுறைத் திருப்பாட்டுக்களை ஓதியே வழிபாடாகிய பூசையினை நடாத்துதல் வேண்டும். அருச்சனை என்னும் மலர் தூவிப் போற்றுதலும் திருமுறைத் திருப்பாட்டாலேயே நடத்துதல் வேண்டும். அருச்சனைக்கு வேண்டும் போற்றித் தொடர்கள் ஆறு. அவை முறையே தனித்தனி ஐந்தொழிற்கும், ஐந்தொழிலும் சேர்ந்த ஒரு பெருநிலைக்கும் ஆகும். திருநாவுக்கரசு நாயனார் பாடியருளிய போற்றித் திருத்தாண்டகம் ஐந்து. மணிமொழிப் பெருமானார் பாடியருளிய போற்றித் திரு அகவல் ஒன்று. ஆக ஆறும் அருளால் அமைந்த பேறு என்க. ஐந்தொழிற்கும் முறையே திருவுருவங்கள் மூத்த பிள்ளையார், இளைய பிள்ளையார், ஆலமர் செல்வன், அம்மை, அருளோன், என்ப. இவை அனைத்தும் ஒருங்கமைந்த திருவுருவம் அம்பலவாணர். இவற்றிற்கு வேண்டும் போற்றித் தொடர்த்திருப் பதிகத்தின் முதனினைப்பு : 1. பொறையுடைய. 2. எல்லாஞ். 3. பாட்டான. 4. வேற்றாகி. 5. கற்றவர்க. 6. நான்முகன் என்ப. அருளோன் - சதாசிவன். தேடவல்லார் அகத்தவமாகிய செறிவு நெறியின் நிற்கும் செம்மையினராவர். கூட வல்லார் மூளா ஆளாய்க் கொய்ம்மலர்ச் சேவடியிணையே குறுகு நிலையினவாகிய அறிவு நெறியின் நிற்கும் அன்பினராவர். நம் திருக்கோவில்களில் இத்தகைய பயிற்சி முறைகள் பண்டு நடந்து வந்தன. இடையே மயலுணர்த்தும் அயலவர் சூழ்வால் கிடந்தொழிந்தன போலும். இனிமேலேனும் முன் போன்று அவை புத்துயிர் பெற்றுத் திகழ்தல் வேண்டும். இவ்வுண்மை வரும் சேக்கிழாரடிகள் வாய்மொழியான் உணரலாம்.

"நல்ல நந்தன வனப்பணி செய்பவர்

நறுந்துணர் மலர்கொய்வோர்

பல்ப ணித்தொடை புனைபவர் கொணர்திரு

மஞ்சனப் பணிக்குள்ளோர்

அல்லு நன்பக லுந்திரு வலகிட்டுத்

திருமெழுக் கமைப்போர்கள்

எல்லை யில்விளக் கெரிப்பவர் திருமுறை

எழுதுவோர் வாசிப்போர்."

- 12. கணநாதர், 3.

(இதன்கண் எண் பெருந்தொண்டு இயம்பப்படுகின்றன. இவற்றால் சிவபெருமானின் எண் பெருங்குணமும் எளிதின் எய்தும்.) செயற்கரிய

---

1. பெருமையால். 12. தடுத்தாட்கொண்ட, 196.

" பத்தராய்ப். ஆரூரர், 7. 39 - 10.

" மறப்பித்துத். சிவஞானபோதம், 12. 2 - 1.

செய்யும் செந்நெறியாளரே பெரியார். செயற்கரியன சூலம் நோன்பு செறிவு அறிவு என்னும் நானெறித் தொண்டு. இவற்றை முறையே சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் எனவும் கூறுவர். இத் திருப்பாட்டின் கண் குறித்த நானெறிவல்லார் பணிகள் முறையே நவிலப்படுகின்றன. அவருடன் நடத்தல், வாழ்தல், தேடல், கூடல் செய்வாரே பெரியாரைத் துணைகோடற்கு உரியராவர்.

(அ. சி.) ஓடவல்லார் - மூர்த்தி - தலம் - தீர்த்தம் முறையால் வணங்குவோர். பாடவல்லார் - சிவன்புகழ் பாடுவார். தேடவல்லார் - யோகிகள். கூடவல்லார் - ஞானிகள்.

(1)

526. தாமிடர்ப் பட்டுத் தளிர்போல் தயங்கினும்

மாமனத் தங்கன்பு வைத்த திலையாகும்

நீயிடர்ப் பட்டிருந் தென்செய்வாய் நெஞ்சமே

போமிடத் தென்னொடும் போதுகண் டாயே.[1]

(ப. இ.) பெரியோர் மிகத் துன்புற்று வாடினும் அத் துன்பத்தின் கண் தங்கள் மனத்தினைச் செலுத்தார். நீயிடர்ப் ...டாயே - நெஞ்சமே வருந்தி என்ன பயன்? அவ் வருத்தம் நீங்க அப் பெரியாரிடத்து யான் போம்போது என்னுடன் வருவாயாக.

(2)

527. அறிவார் அமரர் தலைவனை நாடிச்

செறிவார் பெறுவர் [2]சிலர்தத் துவத்தை

நெறிதான் மிகமிக நின்றருள் செய்யும்

பெரியா ருடன்கூடல் பேரின்ப மாமே.[3]

(ப. இ.) சிலர் தேவர்க்கும் மூவர்க்கும் யாவர்க்கும் மேலாம் சிவபெருமானைத் திருவருளால் உள்ளத்தே நாடி அறிவர். அவன் திருவடியொடுக்கத்தால் மெய்யுணர்வு கைவரப் பெறுவர். தத்துவம் - மெய்; மெய்யுணர்வு. நெறிதான் ...மாமே - நானெறிக்கண் படிப்படியாக உயர்த்தும் அப் பெரியாருடன் கூடி வாழ்வதே பேரின்பமாம்.

(3)

528. தார்சடை யான்றன் தமராய் உலகினிற்

போர்புக ழானெந்தை பொன்னடி சேருவர்

வாயடை யாவுள்ளந் தேர்வார்க் கருள்செய்யுங்

கோவடைந் தந்நெறி கூடலு மாமே.[4]

(ப. இ.) சிவபெருமானுக்கு உரியவராய் மதப்போரை விரும்பாமல் வாய்வாளாது உள்ளத்தே நினைவோர் பெரியர். அவர்க்கு அருள்

---

1. உற்றநோய். திருக்குறள், 442.

" இடுக்கண்பட் அப்பர், 4. 11 - 4.

2. (பாடம்) சிவதத் துவத்தை

3. அரியவற்று. திருக்குறள், 443.

4. ஏமனென். அப்பர், 5. 97 - 18.

" தம்மிற். திருக்குறள், 443.

செய்யுமுதல்வன் சிவன். பெரியோரைச் சார்ந்தால் அவன் திருநெறி கூடலாம். தார் - மாலை. அடையா: செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்; அடைத்து.

(அ. சி.) போர்புகழான் - மதச்சண்டையிடாமல். வாயடையா - மவுனமாக.

(4)

529. உடையான் அடியார் அடியா ருடன்போய்ப்

படையா ரழன்மேனிப் பதிசென்று புக்கேன்

கடையார நின்றவர் கண்டறி விப்ப

உடையான் வருகென ஓலமென் றாரே.[1]

(ப. இ.) எல்லாம் உடையானாகிய நல்ல சிவபெருமானின் அடியார்கள் பண்டைப் பழவடியாருடன் கூடிப்புகுவர். அடியேனும், அவர்களுடன் முத்தலை வேற்படை நிறைந்தவனும், தழல் போலும் செம்மேனி உடையவனும் ஆகிய சிவபெருமானின் திருவெள்ளிமலைக்குப் போனேன். அங்குக் கடைகாவற் பெரிய தேவர் உடையானுக்கு அறிவிப்ப, அவன் அருள்தர உட்புக்கு அவர்கள் ஓலமென்றனர். ஆரழல் மேனி பதி - தீப்போலும் திருமேனியனாகிய சிவபெருமானது திருவெள்ளிமலை. கடை - கடைவாயில். ஓலம் - அடைக்கல மொழி.

(5)

530. அருமைவல் லான்கலை ஞானத்துள் தோன்றும்

பெருமைவல் லோன்பிற விச்சுழி நீந்தும்

உரிமைவல் லோன்உணர்ந் தூழி யிருக்குந்

திருமைவல் லாரொடு சேர்ந்தனன் யானே.

(ப. இ.) மாற்றம் மனம் கழிய நின்ற மறையோனாகிய அருமை வல்லோன் கலைஞானத்துள் தோன்றியருள்வன். அவனைத் தினைத்தனைப் பொழுதும் மறந்துய்யேனென்னுந் திண்ணிய நெஞ்சினராய் உள்ளார் பிறவிப் பெருஞ்சுழி நீந்துவர். சிவனடியாராம் உரிமை வல்லார் தம்மையும் தமையுடைய தன்னையும் உணர்வார். அருளால் ஊழிக்கு வாழ்வார். இத்தகைய வல்லார் (திருமை - சிவமை - திருத்தன்மை) சிவத்தன்மையுடையவராவர். அவருடன் சேரும் அருட்பேறு பெற்றனன். அருமைவல்லான் என்பதனை அடியாராகவே கொண்டு அவர் சித்தாந்தக் கலைஞானியாக இருப்பரென்றலும் ஒன்று. கலைஞானம் - திருமுறையுணர்வு. திருமை - திருவருள் தன்மை. தன்மையும் - தலைவனையும்.

கலைஞானத்துள் தோன்றுவோன் அருமைவல்லான். சிவஞானத்துள் தோன்றுவோன் பெருமைவல்லோன் இவன் பிறவிச்சுழியை நூந்துவோன் என ஓதியருளினர். இவ்வுண்மை வரும் சேச்கிழாரடிகள் திருமொழியான் உணரலாம் :

---

1. நின்ற. 12. வெள்ளானைச் சருக்கம், 45.

" மன்றி " சேரமான், 135.

" விடுமின். 8. எண்ணப்பதிகம், 5.

"சிவனடியே சிந்திக்குந் திருப்பெருகு சிவஞானம்
பவமதனை யறமாற்றும் பாங்கினிலோங் கியஞானம்
உவமையிலாக் கலைஞானம் உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம்
தவமுதல்வர் சம்பந்தர் தாமுணர்ந்தார் அந்நிலையில்."

- 12. சம்பந்தர், 70.

இதன்கண் ஓதப்பெறும் உவமையிலாக் கலைஞானம்' புகழ் நூலாகிய திருமுறைகளும் பொருள் நூலாகிய மெய்கண்ட நூலிகளுமாகும். 'உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம்' நண்ணுணர்வாகிய திருவடியுணர்வாகும். இதுவே 'உணர்வின் நேர்பெற வரும் சிவபோகம்' இதனை 'ஒழிவின்றியுருவின்கண், அணையும் ஐம்பொறி யளவினுமெளிவர வருளினை எனப் போற்றுதல்' நூலுணர்வாகிய 'உவமையிலாக் கலைஞான்' மாகும். நுண்ணுணர்வெனினும் தண்னுகர்வெனினும் ஒன்றே நுண்ணுணர்வு 'மாற்றம் மனம்கழிய நின்றமறை' அது சொல்லொணா நிலைமைத்து. எனினும், ஒருவகையாகத் 'திருச்சிற்றம்பலம்' என்னும் பெரும்பொருள் மறையால் ஓதியருளினர். இம்மறைக்கண் எழுத்து ஆறாகும். இம் மறையினை முதலும் முடிவும் ஓதும் மரபினால் பனனிரண்டெழுத்தாகும். இத்திருக்குறிப்புத் திருமுறை பன்னிரிண்டென்பதனைத் திருவருளான் உணர்த்தும் சிவக்குறிப்பாகும்.

(அ. சி.) திருமை - பெருமை.

(6)

இரண்டாம் தந்திரம் முற்றும்.